

*GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN***Inleiding van ZIJN Boodschap**

Wij zijn onze HEERE God dankbaar dat we u deze nieuwe versie van het boekje “Gedachten van de berg der zaligspreekingsen” kunnen aanbieden.

We willen u er graag op attenderen dat er verschillende verbeteringen zijn aangebracht, het oud Hollandse taalgebruik is gewijzigd in de huidige Nederlandse taal. De NBG vertaling is waar nodig gewijzigd in Staten Vertaling en tevens zijn tussen de teksten de bladzijde nummers van het originele boekje tussen haken geplaatst bv. [37] hier start bladzijde 37 van de originele uitgave.

Dit boekje is naast de “Verkondigingen van ZIJN Boodschap” Serie 7 Ere-Dienst I5 t/m I11 te gebruiken om mee te kunnen lezen.

Wij hopen u hiermee van dienst te zijn geweest.

Gods zegen toegewenst bij uw studie,

De medewerkers van ZIJN Boodschap

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

INHOUDSOPGAVE

- Voorwoord
- Op de Flanken van de Berg
- De Zaligsprekingen
- De Geestelijk strekking van de Wet
- Het Ware motief van het dienen
- Het “Onze Vader”
- Niet Oordelen maar Doen

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

[5]

VOORWOORD

"De Bergrede is de zegen van de Hemel voor de wereld – een stem van de troon van God. Zij is aan de mensheid gegeven om voor hen te dienen als leefregel en licht vanuit de hemel; hun hoop en troost wanneer ze wanhopig zijn; hun vreugde en bemoediging in alle wisselvalligheden en op alle levenspaden. Hier, uit de Vorst van alle predikers, de Meester Leraar, de woorden die de Vader Hem gaf om te spreken.

De zaligsprekingen zijn een groet van Christus: niet alleen aan de mensen die geloven, maar aan het hele menselijk gezin. Het lijkt, alsof Hij voor een moment vergeten is, dat Hij in de wereld is en niet in de hemel. Hij maakt gebruik van de begroeting, die in de wereld van het licht gebruikelijk is. Zegeningen vloeien van Zijn lippen, zoals een stroom aan rijk leven, die naar buiten gutst, wanneer deze lang is tegengehouden.

Christus laat ons niet in het onzekere over de karaktertrekken, die Hij altijd zal erkennen en zegenen. Zich afkerende van de eerezuchtige favorieten van de wereld, wendt Hij Zich tot diegenen die door hen verworpen worden, en spreekt iedereen zalig die Zijn licht en leven aanneemt. Voor de armen van geest, de zachtmoedigen, de nederigen, de treurende, de verachten en vervolgd, opent Hij Zijn armen van toevlucht en zegt: "Kom tot Mij... en Ik zal u rust geven".

Christus kan de ellende van deze wereld aanzien, zonder een spoor van spijt, dat Hij de mens heeft geschapen. Hij ziet in het hart van de mens méér dan zonde, méér dan ellende. Hij ziet in Zijn oneindige wijsheid en liefde de mogelijkheden die de mens heeft en tot welke hoogte hij kan stijgen. Hij weet dat, ondanks dat de mens de aan hem geschonken barmhartigheden misbruikt heeft, en zijn door God gegeven waardigheid

[6]

vernietigd heeft, de Schepper toch in zijn verlossing verheerlijkt zal worden.

Door alle tijden heen zullen de woorden die Christus gesproken heeft vanaf de Berg der Zaligsprekingen hun kracht behouden. Elke zin is een juweel uit de schatkamer van de waarheid. De principes, die in deze verhandeling worden uiteengezet, zijn bestemd voor alle eeuwen en voor alle rangen en standen onder de mensen. Met Goddelijke energie, drukte Christus Zijn geloof en hoop uit toen Hij de ene na de andere groep zalig sprak omdat zij rechtvaardige karakters gevormd hadden. Door het leven van de Levengever te leven, door geloof in Hem, kan iedereen de norm die ons in Zijn woorden wordt voorgehouden bereiken." E.G.W.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

[7]

OP DE FLANKEN VAN DE BERG

1

Meer dan veertien eeuwen voordat Jezus in Bethlehem geboren werd, verzamelden de kinderen van Israël zich in de mooie vallei bij Sichem. En van beide kanten klonken vanaf de bergen de stemmen van de priesters, die de zegeningen en de vervloekingen uitriepen: “den zegen, wanneer gij horen zult naar de geboden des HEERE, uws Gods, ... maar den vloek, zo gij niet horen zult...” Deuteronomium 11:27 – 28 En zo werd de berg vanwaar de zegeningen werden uitgesproken bekend als ‘de berg van de zegen.’ Maar vanaf deze berg Gerizim werden niet de woorden gesproken, die gekomen zijn als zegening voor een wereld, ondergedompeld in zonde en verdriet. Israël voldeed niet aan het aan haar gestelde hoge ideaal. Iemand anders dan Jozua moet Zijn volk tot de ware rust van het geloof leiden. De berg Gerizim staat niet langer bekend als de berg van de Zaligsprekingen, maar als die berg zonder naam aan de oevers van het Meer van Genesareth, waar Jezus die zegenende woorden tot Zijn discipelen en tot de menigte sprak.

Laten we eens in gedachten teruggaan naar die gebeurtenis. En laten we, terwijl samen met de discipelen op de flanken van de berg zitten, ons verplaatsen in de gedachten en gevoelens die hun hart vervulden. Wanneer we begrijpen, wat de woorden van Jezus betekenden voor de mensen die ze hoorden, kunnen we opnieuw hun levendigheid en schoonheid leren zien, en kunnen er ook voor onszelf diepere lering uit trekken.

Toen de Heiland aan Zijn dienst begon, was de populaire opvatting over de Messias en Zijn werk zó, dat de mensen totaal onvoorbereid waren om Hem aan te nemen. De geest van ware toewijding was verloren gegaan in tradities en rituele regels. En de profetieën werden uitgelegd onder dwang van trotse, wereldgezinde

[8]

harten. De Joden keken uit naar de Ene Die komen zou, maar niet naar een Redder van zonden. Ze verwachtten een grote vorst, die alle volken onder de opperheerschappij van de Leeuw van de stam Juda zou brengen. Johannes de Doper had hen tevergeefs, met de kracht van vroegere profeten die de harten doorzoekt, opgeroepen tot berouw. Tevergeefs had hij aan de oevers van de Jordaan op Jezus gewezen als het Lam van God, Die de zonden van de wereld wegneemt. God probeerde hun gedachten te richten op de profetie uit Jesaja over de lijdende Heiland. Maar zij wilden niet luisteren.

Als de leraren en leiders van Israël zich zouden hebben overgegeven aan Zijn hervormende genade, dan zou Jezus hen tot Zijn gezanten onder de mensen hebben gemaakt. De komst van het koninkrijk werd het eerst in Juda verkondigd. En daar werd ook voor het eerst de oproep tot berouw gedaan. Doordat Hij de heiligschenkers uit de tempel in Jeruzalem verdreef, had Jezus Zichzelf als de Messias bekend gemaakt – als Degene die de zielen kon reinigen van de smet van de zonde en Zijn volk tot een heilige tempel voor de Heer kon maken. Maar de Joodse leiders wilden zich niet verootmoedigen door de nederige Leraar uit Nazareth aan te nemen. Bij Zijn tweede bezoek aan Jeruzalem werd Hij door het Sanhedrin aangeklaagd. En uitsluitend de angst voor het volk weerhield deze hoogwaardigheidsbekleders ervan, te proberen Hem van het leven te beroven. Toen begon Hij, nadat Hij Judea had verlaten, aan Zijn dienst in Galilea.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Hij was daar al een paar maanden aan het werk, voordat Hij de Bergrede hield. De boodschap die Hij door heel het land verkondigd had – “het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.” (Mattheüs 4:17) – had de aandacht getrokken van mensen uit allerlei rangen en standen. De vlam van hun eerezuchtige hoop wakkerde er nog verder door aan. De roem van de nieuwe Leraar had zich tot buiten de grenzen van Palestina uitgebreid. En ondanks de houding van de godsdienstige leiders had de opvatting zich wijd uitgebreid, dat dit de gehoopte Bevrijder was. Grote mensenmassa’s volgden de stappen van Jezus op de voet en het enthousiasme onder het volk laaide hoog op.

Voor de discipelen, die het nauwst met Christus verbonden waren, was de tijd gekomen om directer bij Zijn werk betrokken te raken, zodat deze grote mensenmassa’s niet onverzorgd hoefden te blijven,

[9]

als schapen zonder herder. Sommige van deze discipelen hadden zich in het begin van Zijn dienst bij Hem aangesloten en bijna alle twaalf waren onderling verbonden als familieleden van Jezus. Toch deelden ook zij, misleid door de leer van de rabbi’s, in de populaire verwachtingen van een aards koninkrijk. Ze konden de activiteiten van Jezus niet begrijpen. Ze waren er al verward en bezorgd over, dat Hij geen pogingen deed om Zijn zaak te versterken door Zich te verzekeren van de steun van de priesters en rabbi’s; en dat Hij niets deed om Zijn gezag als aardse koning te vestigen. Er moest nog een groot werk aan deze discipelen verricht worden, voordat zij klaar zouden zijn voor de heilige opdracht, die op hen zou rusten wanneer Jezus naar de hemel zou opvaren. Toch hadden zij de liefde van Christus beantwoord. En hoewel ze traag van hart waren in het geloof, zag Jezus in hen de mensen die Hij voor Zijn grote werk kon trainen en oefenen. En nu, nadat zij lang genoeg bij Hem geweest waren om, tot een bepaalde hoogte, hun geloof in het Goddelijke karakter van Zijn dienst te kunnen vaststellen. En ook het volk had tekenen van Zijn macht ontvangen, die zij niet konden ontkennen. Daarom was de weg bereid om de principes van Zijn Koninkrijk openlijk bekend te maken. Die zouden hun helpen om de ware aard van dit Koninkrijk te begrijpen.

Jezus had, op een berg in de buurt van de Zee van Galilea, voor deze uitverkorenen de hele nacht alleen in gebed doorgebracht. In de morgenschemering riep Hij hen tot Zich en legde onder gebed en aanwijzingen Zijn handen op hun hoofd, zegende hen en zonderde hen af voor het evangeliewerk. Daarna begaf Hij Zich met hen naar de oever van de zee, waar zich in de vroege morgen al een grote menigte begon te verzamelen.

Behalve de gebruikelijke menigte uit de stadjes van Galilea, waren grote aantallen mensen uit Judea en zelfs uit Jeruzalem gekomen. En ook uit Perea, uit de half heidense bevolking van Decapolis, uit Idumea helemaal ten zuiden van Judea, en uit Tyrus en Sidon, de Phoenicische steden aan de kust van de Middellandse Zee.

“Een grote menigte, gehoord hebbende, hoe grote dingen Hij deed, kwamen tot Hem.” “om van hun ziekten genezen te worden, en die van onreine geesten gekweld waren; en zij werden genezen. En al de schare zocht Hem aan te raken; want er ging kracht van Hem uit, en Hij genas ze allen.” [Markus 3:8; Lukas 6:17 – 19].

[10]

En toen het smalle strand op gehoorsafstand van Zijn stem zelfs geen staanplaats meer bood aan alle mensen die Hem wilden horen, ging Jezus hen voor, terug naar de flanken van de berg. Toen Hij voldoende ruimte had gevonden, waar de

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

grote menigte aangenaam kon samen zijn, ging Hij op het gras zitten. Zijn discipelen en de menigte volgden Zijn voorbeeld.

Met het gevoel, dat ze iets buitengewoons konden verwachten, waren de discipelen dicht om hun Meester samengedrongen. Uit de gebeurtenissen van die morgen hadden zij de zekerheid gekregen, dat er een aankondiging zou worden gedaan over het Koninkrijk, wat Hij, naar zij vurig hoopten, spoedig zou gaan vestigen. Ook de menigte werd met een gevoel van verwachting vervuld. Hun gretige gezichten getuigden van hun intense belangstelling.

Terwijl ze op de groene helling van de heuvel zaten, in afwachting van de woorden van de Goddelijke Leraar, was hun hart vol van gedachten aan de toekomstige heerlijkheid. Er waren schriftgeleerden en Farizeeën die uitkeken naar de dag, waarop zij heerschappij zouden hebben over de gehate Romeinen. Ze keken uit naar de tijd, waarin zij de rijkdom en pracht van het grote wereldrijk zouden bezitten. De arme boeren en vissers hoopten de verzekering te krijgen, dat hun bouwvallige hutjes, het schaarse voedsel, het leven vol zwoegen en de angst voor gebrek zouden worden ingeruild voor huizen vol overvloed en dagen vol ontspanning. Zij hoopten dat Christus, in plaats van dat ene ruwe gewaad wat ze overdag aanhadden en 's nachts als deken gebruikten, hun de rijke en kostbare gewaden van hun veroveraars zou geven.

Alle harten trilden van trotse hoop, dat Israël spoedig voor de volken geëerd zou worden als het uitverkoren volk van God. Ze hoopten, dat Jeruzalem verheven zou worden tot de hoofdstad van een wereldomvattend koninkrijk.

[11]

DE ZALIGSPREKINGEN

2

“En Zijn mond geopend hebbende, leerde Hij hen, zeggende: Zalig [zijn] de armen van geest; want hunner is het Koninkrijk der hemelen.” Mattheüs 5:2 – 3.

Als iets vreemds en nieuws klinken deze woorden in de oren van de verwonderde menigte. Deze leer is het tegendeel van alles wat zij ooit van priesters of rabbi's hebben gehoord. Ze ontdekken er niets in wat hun trots streelt of hun eerezuchtige hoop voedt. Maar er schuilt een kracht in deze nieuwe Leraar, die hen geboeid houdt. Als de geur van een bloem vloeit de zoetheid van Goddelijke liefde van Zijn tegenwoordigheid tot hen. Zijn woorden vallen als *“als een regen op het nagras, als de druppelen, die de aarde bevochtigen.”* [Psalm 72:6) Iedereen voelt instinctief aan, dat hier Iemand is, die de geheimen van de ziel kan lezen. En toch komt Hij met teder medelijden heel dicht bij hen. Hun harten gaan voor Hem open. En terwijl zij luisteren, ontvouwt de Heilige Geest voor hen iets van de betekenis van de les, die de mensheid van alle tijden zo broodnodig moet leren.

In de dagen van Christus hadden de godsdienstige leiders van het volk, het gevoel dat zij rijk aan geestelijke schatten waren. Het gebed van de Farizeeër: *“O God, ik dank U dat ik niet ben zoals de andere mensen”* (Lukas 18:11), drukt uit wat deze groep dacht. En in grote lijnen dacht het hele volk er net zo over. Maar in de menigte die Jezus omringde waren sommige mensen, die beseften hoe arm zij geestelijk waren. Toen de Goddelijke kracht van Christus geopenbaard werd door de

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

wonderbaarlijke visvangst, viel Petrus aan de voeten van de Heiland neer, en riep uit: “*Heere, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens.*” (Lukas 5:8) Zo was het ook onder de menigte, die op de berg verzameld was. Er waren zielen die in aanwezigheid

[12]

van Zijn zuiverheid beseften, dat zij “*ellendig en jammerlijk en arm en blind en naakt*” waren. (Openbaring 3:17) Zij verlangden naar “*de zaligmakende genade Gods*” (Titus 2:11). Christus’ zegenrijke woorden wekten in deze zielen hoop. Ze ontdekten, dat hun leven onder de zegen van God stond.

Jezus had de drinkbeker van de dankzegging (vgl. I Korinthe 10:16) aangeboden aan de mensen, die vonden, dat zij “*rijk en verrijkt geworden*” waren, en aan niets gebrek hadden (Openbaring 3:17). Zij hadden zich smalend van dit genadevolle geschenk afgewend. Iemand die zich gezond voelt; die denkt dat hij redelijk goed is en die tevreden is over zijn situatie – is niet op zoek om deelhebber te worden aan de genade en de gerechtigheid van Christus. Trots voelt geen tekort, daarom sluit die het hart af voor Christus en voor de oneindige zegeningen, die Hij kwam brengen. In het hart van zo iemand is geen ruimte voor Jezus. Mensen die rijk en eerbaar zijn in eigen ogen, vragen niet uit geloof om de zegen van God, en ontvangen die dan ook niet. Zij vinden, dat zij vol zijn, daarom gaan zij met lege handen weg. Mensen die weten, dat zij zichzelf met geen mogelijkheid kunnen redden; of uit zichzelf ook maar iets rechtvaardigs kunnen doen – dat zijn degenen die de hulp weten te waarderen, die Christus kan schenken. Zij zijn de armen van geest, van wie Hij verklaart, dat zij gezegend zullen worden.

Degene aan wie Christus vergeving schenkt, maakt Hij eerst berouwvol. Het is het dienstwerk van de Heilige Geest om te overtuigen van zonde. Mensen van wie het hart bewogen is door de Geest van God, Die overtuigt van zonde, zien in dat er in henzelf niets goeds is. Zij zien in, dat alles wat zij ooit gedaan hebben, vermengd is met het eigen ik en met zonde. Zij staan op een afstand, net als die arme tollenaar, en durven hun ogen zelfs niet naar de hemel op te slaan. En ze roepen het uit: “*O God, zijt mij, zondaar, genadig*” (Lukas 18:13). En zij worden gezegend. Er is vergeving voor iemand die berouwvol is. Want Christus is “*het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt*” (Johannes 1:29). Gods belofte is: “*Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw; al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden als witte wol.*” “*Ik zal u een nieuw hart geven ... En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u.*” (Jesaja 1:18; Ezechiël 36:26 – 27).

[13]

Over de armen van geest zegt Jezus: “*hunner is het Koninkrijk der hemelen.*” Dit Koninkrijk is niet, zoals de toehoorders van Christus hoopten, een tijdelijke en aardse heerschappij. Christus stelde voor de mensen het geestelijke Koninkrijk van Zijn liefde, Zijn genade en Zijn gerechtigheid open. Het teken van de heerschappij van de Messias is terug te vinden in de gelijkenis van de Zoon des mensen. Zijn onderdanen zijn de armen van geest, de zachtmoedigen en de vervolgdten omwille van de gerechtigheid. Het Koninkrijk der hemelen is van hen. Hoewel het nog niet helemaal voltooid is: het werk is in die mensen begonnen. Dat zal hen bekwaam maken “*om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht*” (Kolossenzen 1:12).

Iedereen, die de diepe armoede waarin zijn ziel verkeert beseffen – die voelen, dat zij in zichzelf niets goeds hebben – kan gerechtigheid en kracht vinden door naar Jezus te kijken. Hij zegt: “*Kom herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt.*” (Mattheüs 11:28) Hij vraagt u, om uw armoede in te wisselen voor de rijkdom van

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Zijn genade. Wij zijn Gods liefde niet waardig. Maar Christus, onze Borg, is waardig. En Hij is overvloedig bij machte, om iedereen te behouden, die tot Hem komt. Wat er in het verleden ook in uw leven is gebeurd, hoe ontmoedigend uw huidige omstandigheden ook zijn: Als u tot Jezus komt precies zoals u bent – zwak, hulpeloos en wanhopig – dan zal onze barmhartige Heiland u van verre tegemoet komen. Hij zal Zijn liefdevolle armen, en Zijn mantel van de gerechtigheid, om u heen slaan. Hij toont ons de Vader, gekleed in het witte gewaad van Zijn eigen karakter. Hij pleit voor ons bij de Vader, en zegt: Ik heb de plaats van deze zondaar ingenomen. Kijk niet naar dit afgedwaalde kind, maar kijk naar Mij. Als de satan onze ziel luidkeels aanklaagt, ons beschuldigt dat wij zondig zijn, en ons als zijn prooi opeist – dan pleit het bloed van Christus met nog grotere kracht. *“Men zal van Mij zeggen: Gewisselijk, in den HEERE*

zijn gerechtigheden en sterkte; tot Hem zal men komen; ... in den HEERE zullen gerechtvaardigd worden en zich beroemen, het ganse zaad van Israël.” (Jesaja 45:24–25).

[14]

“Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden” Mattheüs 5:4.

Het treuren, waarvan hier sprake is, is het van harte verdriet hebben over de zonde. Jezus zegt: *“En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken”* (Johannes 12:32). En wanneer iemand getrokken wordt om naar Jezus te kijken, Die verhoogd aan het kruis hangt, dan ziet hij de zondigheid van de mensheid. Hij ziet, dat het de zonde is, die de Heer van de heerlijkheid gezeseld en gekruisigd heeft. Hij ziet, dat al die tijd dat hij met onuitsprekelijke tederheid bemind werd, zijn leven een voortdurende aanblik liet zien van ondankbaarheid en opstandigheid. Zijn beste Vriend heeft hij in de steek gelaten. En hij heeft misbruik gemaakt van het meest kostbare geschenk uit de hemel. Hij heeft de Zoon van God voor zichzelf opnieuw gekruisigd. Hij heeft dat bloedende en gewonde hart opnieuw doorstoken. Hij is van God gescheiden door een stortvloed van zonde, die breed, zwart en diep is. En hij treurt met een gebroken hart.

Zulk treuren zal *“ vertroost worden”*. God openbaart aan ons onze schuld, opdat we mogen vluchten naar Christus – en door Hem bevrijd kunnen worden van de slavernij van de zonde, en ons kunnen verheugen in de vrijheid van de kinderen van God. Als wij ons werkelijk van onze schuld bewust zijn, mogen we naar de voet van het kruis komen en onze lasten daar achterlaten.

De woorden van de Heiland dragen ook een boodschap van troost in zich voor de mensen, die verdrukking lijden of die een verlies moeten dragen. Ons verdriet ontspruit niet zomaar uit de grond. *“Want Hij plaagt en bedroeft de mensenkinderen niet van harte”* (Klaagliederen 3:33). Wanneer Hij beproeving en verdrukking toelaat, is het *“tot ons nut, opdat wij Zijner heiligheid zouden deelachtig worden”* (Hebreeëen 12:10). Als we dit in geloof ontvangen, zal de beproeving die zo bitter leek en zo moeilijk te dragen, uiteindelijk een zegen blijken te zijn. Die wrede aanval, die alle vreugde op aarde doet vergaan, zal het middel blijken te zijn dat onze ogen op de hemel richt. Hoeveel mensen zijn er niet, die Jezus nooit gekend zouden hebben, als verdriet hen er niet toe gebracht had om in Hem troost te zoeken!

De beproevingen van het leven zijn Gods arbeiders, om de onreinheden en de ruwe kanten van ons karakter te verwijderen. Hun hak

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

[15]

ken, schuren en schaven; hun polijsten en slijpen is een pijnlijk proces. Het is zwaar om tegen de slijpsteen gedrukt te worden. Maar zo wordt een steen voorbereid om zijn plaats in de hemelse tempel in te kunnen nemen. De Meester schenkt zo'n zorgvuldig en grondig werk niet aan nutteloos materiaal. Alleen Zijn kostbare stenen worden gepolijst naar de gelijkenis van een paleis (Psalm 144:12).

De Heer werkt voor iedereen, die zijn of haar vertrouwen in Hem stelt. Door mensen die trouw in geloof zijn, zullen kostbare overwinningen worden behaald. Kostbare lessen zullen worden geleerd. Kostbare ervaringen zullen worden opgedaan.

Onze hemelse Vader veronachtzaamt niemand die door verdriet zijn getroffen. Toen David de Olijfberg opging, *“opgaande en wenende en het hoofd was hem bewonden; en hij zelf ging barrevoets”* (II Samuel 15:30), keek de Heer vol medelijden op hem neer. David was gekleed in zak en as en zijn geweten kwelde hem. De uiterlijke tekens van vernedering getuigden van zijn berouw. Onder tranen, met een gebroken hart, stortte hij zijn zaak voor God uit. En de Heer liet Zijn dienstknecht niet in de steek. Nooit was David dierbaarder voor het hart van de Oneindige Liefde, dan toen hij, geplaagd door zijn geweten, voor zijn vijanden wegluchtte om zijn leven te redden. Die vijanden waren door zijn eigen zoon tot opstand aangezet. De Heer zegt: *“Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik ; wees dan ijverig en bekeer u”* (Openbaring 3:19). Christus heft het berouwvolle hart omhoog en loutert de treurende ziel, totdat deze een woonplaats voor Hem wordt.

Maar als er verdrukking over ons komt, hoevelen van ons zijn dan als Jakob! We denken, dat de vijand er de hand in heeft. We worstelen blindelings in het duister tot we geen kracht meer hebben. En we vinden geen troost of bevrijding. De Goddelijke aanraking bij het aanbreken van de dag openbaarde aan Jakob Degene, met Wie hij had geworsteld: de Engel van het verbond. En wenend en hulpeloos viel hij aan de borst van de Oneindige Liefde, om de zegen te ontvangen waarnaar zijn ziel zo had verlangd. Ook wij moeten leren, dat beproevingen voordeel opleveren. Wij mogen de kastijding door de Heer niet gering achten, en ook niet ontmoedigd raken of bezwijken, wanneer wij door Hem bestraft worden (Hebreeën 12:3–5).

[16]

“Zie, gelukkig is de mens, dewelke God straft; ... Want Hij doet smart aan en Hij verbindt; Hij doorwondt en Zijn handen helen. In zes benauwdheden zal Hij u verlossen, en in zevende zal u het kwaad niet aanroeren.” (Job 5:17–19). Jezus komt met de dienst der genezing bij iedereen die bedroeft is. Het leven, dat vol verlies, pijn en lijden is, kan opfleuren door kostbare openbaringen van Zijn aanwezigheid.

God wil niet, dat wij in dof verdriet terneer gedrukt blijven, waarbij ons hart pijn doet en breekt. Hij wil dat wij omhoog kijken en Zijn dierbaar, liefdevol gezicht zullen aanschouwen. De gezegende Heiland staat vlak naast velen van wie de ogen zó verblind zijn door tranen, dat zij Hem niet kunnen waarnemen. Hij verlangt ernaar, onze handen vast te pakken. Hij wil ons in eenvoudig geloof naar Hem laten opzien. Hij verlangt ernaar, dat wij Hem toestaan ons te leiden. Zijn hart staat open voor onze pijn, ons verdriet en onze beproevingen. Hij heeft ons liefgehad met een eeuwigdurende liefde, en omringt ons met goedertierenheid. Wij mogen ons hart op Hem gevestigd houden en heel de dag nadenken over Zijn goedertierenheid. Hij tilt onze ziel uit boven het verdriet en de verwarring van elke dag naar een wereld van vrede.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Denk hieraan, kinderen van lijden en verdriet, en verheug u in de hoop. “... *dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof*” (I Johannes 5:4).

Gezegd zijn ook zij, die samen met Jezus vol medeleven wenen over het verdriet van de wereld, en die verdriet hebben over haar zonde. Zulk treuren is niet vermengt met gedachten aan het eigen ik. Jezus was de Man van smarten. Hij heeft hartenpijn verdragen die in geen taal te beschrijven is. Zijn Geest was verscheurd en gekwetst door de overtredingen van mensen. Hij zwoegde met een zelfverterende ijver om de nood en de ellende van de mensheid te verlichten en Zijn hart was bezwaard van verdriet, wanneer Hij massa's mensen zag weigeren om tot Hem te komen, opdat zij leven zouden mogen hebben. Alle mensen, die volgelingen van Christus zijn, zullen deze ervaring delen. Omdat zij deel krijgen aan Zijn liefde, zullen zij ook de zielenstrijd krijgen voor de redding van de mensen die verloren gaan. Zij delen in het lijden van Christus. En zij zullen ook delen in de heerlijkheid die geopenbaard zal worden. Eén met Hem in Zijn werk, samen met Hem de beker van het verdriet drinkend, hebben zij ook deel aan Zijn vreugde.

[17]

Het was door het lijden dat Jezus de bediening van vertroosting verkreeg. “*In al hun benauwdheid was Hij benauwd.*” “*Want in hetgeen Hij Zelf verzocht zijnde geleden heeft, kan Hij degenen die verzocht worden te hulp komen*” (Jesaja 63:9; Hebreeën 2:18). Iedere ziel, die gemeenschap met Zijn lijden heeft gekregen, heeft het voorrecht in deze dienst te mogen delen. “*Want gelijk het lijden van Christus overvloedig is in ons, also is ook door Christus onze vertroosting overvloedig*” (2 Korinthe 1:5). De Heer heeft speciale genade voor de treurende; de kracht daarvan is, dat het harten smelt en zielen wint. Zijn liefde opent een kanaal tot in de gewonde en gekwetste ziel en zij wordt tot een genezende balsem voor hen die verdriet hebben. “*... de Vader der barmhartigheden en de God aller vertroosting, Die ons vertroost in al onze verdrukking, opdat wij zouden kunnen vertroosten degenen die in allerlei verdrukking zijn, door de vertroosting, met welke wij zelve van God vertroost worden*” (2 Korinthe 1:3 – 4).

“Zalig zijn de zachtmoedigen” Mattheüs 5:5.

Door de hele Zaligsprekingen is er een voortschrijdende lijn in christelijke ervaring. Zij die voelen dat ze Jezus nodig hebben; zij die getreurd hebben over de zonde en samen met Christus in de school van de verdrukking zijn geweest – leren zachtmoedigheid van de Goddelijke Leraar.

Geduld en zachtmoedigheid tegenover onrecht waren geen karaktertrekken die door heidenen of Joden gewaardeerd werden. De uitspraak van Mozes, gedaan onder inspiratie van de Heilige Geest, dat hij de zachtmoedigste mens op aarde was, zou door de mensen van zijn tijd niet als aanbeveling zijn beschouwd. Het wekte eerder medelijden of verachting. Maar Jezus rangschikt zachtmoedigheid onder de eerste vereisten voor Zijn koninkrijk. De Goddelijke schoonheid van deze kostbare genadegave wordt in Zijn eigen leven en karakter geopenbaard.

Jezus, “*het Afschijnsel Zijner heerlijkheid*” “*Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode even gelijk te zijn. Maar heeft Zichzelve*

[18]

vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden.” (Hebreeën 1:3; Filippenzen 2:6–7). Hij stemde er in toe door alle

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

nederige ervaringen in het leven te gaan. Hij wandelde onder de mensenkinderen; niet als koning, om eerbetoon voor Zich op te eisen, maar als Iemand, wiens opdracht het was om anderen te dienen. In Zijn gedrag school geen greintje onverdraagzaamheid, en ook geen koude strengheid. De Verlosser van de wereld had een natuur, die boven die van de engelen staat. Toch werd iedereen door Hem aangetrokken vanwege de zachtmoedigheid en de nederigheid, die met Zijn Goddelijke majesteit verbonden waren.

Jezus ontledigde Zichzelf. In alles wat Hij deed, kwam Zijn eigen ik niet naar voren. Hij stelde alles onder de wil van Zijn Vader. Toen Zijn zending op aarde bijna voltooid was, kon Hij zeggen: *“Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen”* (Johannes 17:4). En Hij vraagt van ons: *“... leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart.”* *“Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochenen zichzelf,”* (Mattheüs 11:29; 16:24). Onttroom uw eigen ik en laat het niet langer de heerschappij voeren over uw ziel.

Iemand, die Christus voor ogen houdt in Zijn zelfverloochening en in Zijn nederigheid van hart, zal gedwongen zijn te zeggen – net als Daniël, toen hij Iemand gelijk een Mensenzoon zag – *“Mijn sierlijkheid werd aan mij veranderd in een verderving,”* (Daniël 10:8). Deze onafhankelijkheid en zelfverheffing, waarin wij onze eer stellen, worden in hun ware gedaante zichtbaar: als tekens van onderworpenheid aan de satan. De menselijke natuur worstelt steeds om boven te komen en is klaar voor de strijd. Maar iemand die van Christus leert, wordt van zijn eigen ik ontledigd; en ook van trots, van de zucht tot overheersen. En dan wordt het stil in onze ziel. Ons eigen ik wordt ter beschikking gesteld aan de Heilige Geest. Dan zijn we niet gebrand op de hoogste plaats. Dan hebben we geen ambitie om onszelf naar voren te dringen en met onze ellebogen te werken om in de aandacht te komen. Maar we weten, dat voor ons de hoogste plaats aan de voeten van onze Heiland is. Wij kijken naar Jezus en wachten tot Zijn hand ons leidt. We luisteren naar Zijn stem om onze Gids te zijn. De apostel Paulus heeft deze ervaring gehad en hij zegt: *“Ik ben met Christus gekruist;*

[21]

en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons Gods, Die mij liefgehad heeft en Zichzelf voor mij overgegeven heeft” (Galaten 2:20).

Wanneer wij Christus als blijvende gast in onze ziel ontvangen, zal de vrede van God, die alle begrip te boven gaat, onze harten en onze gedachten bewaken in Christus Jezus (Filippenzen 4:7). Het leven van de Heiland op aarde was, hoewel Hij in het heetst van de strijd stond, een leven van vrede. Terwijl boze vijanden Hem constant achtervolgden, zei Hij: *“Die Mij gezonden heeft, is met Mij. De Vader heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behaaglijk is”* (Johannes 8:29). Geen storm van menselijke of satanische woede kon de rust van die volmaakte gemeenschap met God verstoren. En tot ons zegt Hij: *“Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u.”* *“Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen.”* (Johannes 14:27; Mattheüs 11:29). Draag samen met Mij het juk van het dienen tot eer van God en voor het verheffen van de mensheid. Dan zult u het juk zacht vinden en de last licht.

Het is de liefde voor ons eigen ik die onze vrede verstoort. Zolang ons eigen ik nog springlevend is, staan we voortdurend klaar om het tegen afsterven en gekwetst worden te beschermen. Maar als wij dood zijn – en ons leven is verborgen met

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Christus in God – dan raken verwaarlozing en geringschatting ons hart niet meer. We zullen doof zijn voor verwijten en blind voor hoon en belediging. *“De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren; de liefde is niet afgunstig; de liefde handelt niet lichtvaardiglijk, zij is niet opgeblazen; 5 Zij handelt niet ongeschiktelijk, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij denkt geen kwaad; 6 Zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid; 7 Zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen. 8 De liefde vergaat nimmermeer;”* (1 Korinthe 13:4-8).

Geluk, geput uit aardse bronnen, is net zo veranderlijk als omstandigheden wisselvallig zijn. Maar de vrede van Christus is een constante en blijvende vrede. Die hangt niet af van wat voor omstandigheden in ons leven ook.

[22]

Hij is niet afhankelijk van de hoeveelheid wereldse goederen, of het aantal aardse vrienden. Christus is de bron van levend water. En het geluk dat u uit Hem put, laat u nooit in de steek.

De zachtmoedigheid van Christus, die wij thuis tonen, maakt alle medebewoners gelukkig. Ze zet niet aan tot ruzie en geeft geen boos antwoord terug. Maar ze kalmeert een geprikkeld humeur en verspreidt een tederheid om zich heen, die iedereen ervaart die in haar innemende invloedssfeer komt. Waar deze zachtmoedigheid gekoesterd wordt, maakt zij gezinnen op aarde tot onderdeel van het ene grote gezin in de hoge.

Veel beter zou het voor ons zijn, dat wij onder valse beschuldigingen lijden, dan wanneer wij onszelf kwellen om onze vijanden te vergelden. De geest van de haat en de wraak komt oorspronkelijk bij de satan vandaan. Het kan alleen maar hem kwaad doen die het koestert. Nederigheid van hart, die zachtmoedigheid die de vrucht is van het blijven in Christus, dat is het ware geheim van de zegen: *“Hij zal de zachtmoedigen versieren met heil”* (Psalm 149:4).

De zachtmoedigen *“zullen de aarde beërven.”* Door het verlangen tot zelfverheffing is de zonde de wereld binnen gekomen, en onze eerste voorouders verloren de heerschappij over deze mooie aarde, hun koninkrijk. En door zelfverloochening verlost Christus wat was verloren. Hij zegt, dat wij moeten overwinnen zoals Hij heeft gedaan. (Openbaring 3:21) Door nederigheid en zelfovergave kunnen wij mede-erfgenamen worden met Hem, wanneer *“de zachtmoedigen daarentegen zullen de aarde erfelijk bezitten”* (Psalm 37:11).

De aarde die aan de zachtmoedigen beloofd wordt, is niet zijn zoals ze nu is, verduisterd door de schaduw van dood en vloek. *“Maar wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont.”* *“En geen vervloeking zal er meer tegen iemand zijn; en de troon Gods en des Lams zal daarin zijn, en Zijn dienstknechten zullen Hem dienen”* (2 Petrus 3 :13; Openbaring 22:3).

Daar is geen teleurstelling, geen verdriet, geen zonde, niemand zal zeggen: ik ben ziek. Daar zijn geen begrafenistoeten, geen rouw, geen dood, geen echtscheidingen, geen gebroken harten; maar

[23]

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Jezus is daar, en daar is vrede. *“Zij zullen hongeren, noch dorsten, en de hitte en de zon zal hen niet steken, want hun Ontfermer zal hen leiden, en Hij zal hen aan de springaders der wateren zachtken leiden”* (Jesaja 49:10).

“Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden” Mattheüs 5:6.

Gerechtigheid is heiligheid, lijken op God, en *“God is liefde”* (1 Johannes 4:16).

Het is in harmonie met de wet van God, *“want al Uw geboden zijn rechtvaardigheid”* (Psalm 119:172), en *“Zo is dan de liefde de vervulling der wet”* (Romeinen 13:10). Gerechtigheid is liefde en liefde is het licht en het leven van God. De gerechtigheid van God wordt belichaamd in Christus. Wij ontvangen gerechtigheid door Hem aan te nemen.

Gerechtigheid wordt niet door pijnlijke worstelingen of afmattend zwoegen verkregen; niet door schenking of opoffering, maar wordt vrij gegeven aan elke ziel die hongert en dorst om haar te ontvangen. *“O, alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet; ... zonder geld en zonder prijs.”* *“hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt de HEERE.”* *“En dit zal Zijn Naam zijn, waarmede men Hem zal noemen: de HEERE ONZE GERECHTIGHEID”* (Jesaja 55:1; Jesaja 54:17; Jeremia 23:6).

Geen menselijk wezen kan voldoen in dat wat in staat is de honger en de dorst van onze ziel te stillen. Maar Jezus zegt: *“Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.”* *“Ik ben het Brood des levens; wie tot Mij komt, zal geenszins hongeren, en die in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten”* (Openbaring 3:20; Johannes 6:35).

Net zoals we voedsel nodig hebben om onze lichaamskracht te behouden, zo hebben we ook Christus nodig, het Brood uit de hemel, om ons geestelijk leven in stand te houden; en om ons kracht te verlenen om de werken van God te doen. Zoals ons lichaam voortdurend de voeding ontvangt die het levend en de krachtig houdt, zo moet ook onze ziel in voortdurende gemeenschap met Christus staan – zich aan Hem onderwerpen en zich volledig van Hem afhankelijk stellen.

[24]

Zoals een vermoeide reiziger een bron in de woestijn zoekt en, wanneer hij die gevonden heeft, zijn brandende dorst lest: zó zal een christen dorsten naar het zuivere water des levens, waarvan Christus de bron is, en dit verkrijgen.

Wanneer wij de volmaaktheid van het karakter van onze Heiland gaan onderscheiden, zullen we ernaar verlangen, dat we helemaal omgevormd en vernieuwd zullen worden naar het beeld van Zijn reinheid. Hoe meer wij over God weten, hoe hoger wordt ons karakterideaal en hoe ernstiger ons verlangen om Zijn gelijkenis te weerspiegelen. Een Goddelijk element verenigt zich met een menselijk element, wanneer onze ziel zich uitstrekt tot God, en het hart vol verlangen kan zeggen: *“Doch gij, o mijn ziel, zwijg Gode; want van Hem is mijn verwachting”* (Psalm 62:6).

Wanneer u een besef van nood voelt in uw ziel, en u hongert en dorst naar gerechtigheid – dan is dat een bewijs dat Christus in uw hart werkt, dan kunt u Hem zoeken, zodat Hij door de gave van de Heilige Geest die dingen voor u doet, die u

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

onmogelijk zelf kunt doen. We hoeven niet te proberen onze dorst te lessen in ondiepe stroompjes; want de grote Bron is vlak boven ons, van dat overvloedige water mogen wij vrijuit drinken, wanneer wij een klein beetje hoger stijgen op het levenspad van het geloof.

De woorden van God zijn de waterbronnen van het leven. Wanneer u op zoek gaat naar die levende bronnen, wordt u door de Heilige Geest in gemeenschap gebracht met Christus. Bekende waarheden zullen zich via een ander gezichtspunt aan uw geest presenteren. Teksten uit de Schrift zullen als een lichtflits met een nieuwe betekenis over u komen. U zult het verband zien tussen andere waarheden en het verlossingswerk. En u zult weten, dat Christus u leidt. Een goddelijke Leraar staat aan uw zijde.

Jezus zegt: *“maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven”* (Johannes 4:14). Doordat de Heilige Geest de waarheid voor u ontsluit, zult u de meest kostbare ervaringen als schatten verzamelen. En u zult ernaar verlangen, om met anderen te spreken over de troostvolle dingen, die aan u zijn geopenbaard. Wanneer u met anderen in contact

[25]

gebracht wordt, zult u de één of andere nieuwe gedachte doorgeven over het karakter of het werk van Christus. Dan hebt u de één of andere nieuwe openbaring van Zijn medelijdende liefde door te geven aan mensen die Hem liefhebben, en aan mensen die Hem niet liefhebben.

“Geef en aan u zal gegeven worden.” (Lukas 6:38) Want het Woord van God is een *“Fontein der hoven, Put der levende wateren, die uit Libanon vloeien!”* (Hooglied 4:15) Een hart dat eenmaal de liefde van Christus heeft gesmaakt, schreeuwt voortdurend om een nog grotere diepgang, en wanneer u het doorgeeft, zult u het in nog rijker en overvloediger mate ontvangen. Elke openbaring van God aan de ziel vermeerdert het vermogen om te kennen en om lief te hebben. De voortdurende roep van uw hart is: *“Meer van U.”* En het antwoord van de Geest is steeds: *“Veel meer”* (Romeinen 5:9–10). Want onze God geniet er van om *“te doen boven al wat wij bidden of denken”* (Efeze 3:20). Aan Jezus, die Zichzelf ontledigd heeft voor de redding van de verloren mensheid, werd de Heilige Geest zonder maat gegeven. Zo zal Hij ook aan iedere volgeling van Christus worden gegeven, wanneer het hele hart wordt overgegeven, zodat Hij erin kan wonen. Onze God heeft Zelf het gebod gegeven: *“word vervuld met den Geest”* (Efeze 5:18). En dit gebod houdt ook de belofte in, dat het in vervulling gaat. *“Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou.”* *“En gij zijt in Hem volmaakt”* (Kolossenzen 1:19; 2:10).

God heeft Zijn liefde onbeperkt uitgestort, zoals regenbuien die de aarde opfrissen. Hij zegt: *“Drupt, gij hemelen! van boven af, en dat de wolken vloeien van gerechtigheid; en de aarde opene zich, en dat allerlei heil uitwasse, en gerechtigheid te zamen uitspruiten;”* *“De ellendigen en nooddruftigen zoeken water, maar er is geen, hun tong versmacht van dorst; Ik, de HEERE zal hen verhoren, Ik, de God Israëls, zal hen niet verlaten. Ik zal rivieren op de hoge plaatsen openen, en fonteinen in het midden der valleien; Ik zal de woestijn tot een waterpoel zetten, en het dorre land tot watertochten.”* (Jesaja 45:8; 41:17 – 18). *“En uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade”* (Johannes 1:16).

[26]

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

“Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden” (Mattheüs 5:7).

Het hart van de mens is van nature koud, donker en liefdeloos. Telkens wanneer iemand blijk geeft van geest van barmhartigheid en vergeving, doet hij dit niet uit zichzelf, maar onder invloed van Gods Geest die op zijn hart inwerkt. *“Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft”* (I Johannes 4:19).

God Zelf is de Bron van alle barmhartigheid. Zijn Naam is *“barmhartig en genadig”* (Exodus 34:6). Hij behandelt ons niet naar wat wij verdienen. Hij vraagt niet, of wij Zijn liefde waardig zijn. Maar Hij stort de rijkdom van Zijn liefde over ons uit om ons waardig te maken. Hij is niet wraakzuchtig. Hij is er niet op uit om te straffen, maar om te verlossen. Zelfs de strengheid die Hij in Zijn voorzienigheid toont, wordt getoond voor het heil van koppige mensen. Hij hunkert met intens verlangen om de ellende van mensen weg te nemen en om Zijn balsem op hun wonden te doen. Het is waar, dat God *“den schuldige geenszins onschuldig houdt”* (Exodus 34:7). Maar Hij wil de schuld wegnemen.

De barmhartigen hebben deel *“aan de Goddelijke natuur”* (2 Petrus 1:4). In hen komt de barmhartige liefde van God tot uitdrukking. Iedereen van wie het hart uitgaat naar het hart van de Oneindige Liefde, zal er op uit zijn om terug te winnen, niet om te veroordelen. Christus Die in de ziel woont, is een Bron die nooit opdroogt. Waar Hij woont, zal een overvloed aan liefdadigheid zijn.

Bij het roepen van de mensen die afgedwaald zijn, van mensen die verzocht worden en van de ellendige slachtoffers van gebrek en zonde, vraagt een christen zich niet af: Zijn zij waardig? Nee, maar hij vraagt: Hoe kan ik iets goeds voor ze doen? In de meest ellendige en de meest ontaarde mensen ziet hij zielen waarvoor Christus is gestorven om hen te redden. Voor deze mensen heeft God Zijn kinderen de dienst van de verzoening gegeven.

De barmhartigen zijn de mensen die medelijden betonen aan de armen, de lijdenden en de onderdrukten. Job zegt: *“Want ik bevrijdde den ellendige, die riep, en den wees, die geen helper had. De zegen desgenen, die verloren ging, kwam op mij; en het hart der weduwe deed ik vrolijk zingen. Ik bekleedde mij met gerechtigheid,*

[27]

en zij bekleedde mij; mijn oordeel was als een mantel en vorstelijke hoed. Den blinden was ik [tot] ogen, en den kreupelen was ik [tot] voeten. Ik was den nooddruftigen een vader; en het geschil, [dat] ik niet wist, dat onderzocht ik.” (Job 29:12 – 16)

Er zijn veel mensen, voor wie het leven een pijnlijke worsteling is. Zij voelen hun tekortkomingen, zijn er ellendig aan toe en zijn ongelovig. Zij denken, dat zij niets hebben om dankbaar voor te zijn. Vriendelijke woorden, meelevende blikken, waarderende opmerkingen zouden voor veel worstelende en eenzame mensen werken als een beker koud water voor een dorstige ziel. Een woord van meeleven, een vriendelijke daad, zou lasten kunnen opheffen, die zwaar op afgematte schouders wegen. En elk woord of elke daad vanuit onzelfzuchtige vriendelijkheid is een uitdrukking van de liefde van Christus voor de verloren mensheid.

Aan barmhartigen *“zal barmhartigheid bewezen worden. “De zegenende ziel zal vet gemaakt worden, en die bevochtigt, zal ook zelf een vroege regen worden”* (Spreuken 11:25). Voor een medelijdende geest is er zoete rust, zegenrijke bevrediging voor een leven dat zichzelf vergeet ten dienste en ten goede van anderen.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

De Heilige Geest, die in de ziel woont en in het leven openbaar wordt, verzacht harde harten en wekt medeleven en tederheid. Wat u zaait, zult u oogsten. *“Welgelukzalig is hij, die zich verstandiglijk gedraagt jegens een ellendige; de HEERE zal hem bevrijden ten dage des kwaads. De HEERE zal hem bewaren, en zal hem bij het leven behouden; hij zal op aarde gelukzalig gemaakt worden. Geef hem ook niet over in zijner vijanden begeerte. De HEERE zal hem ondersteunen op het ziekbed; in zijn krankheid verandert Gij zijn ganse leger.”* (Psalm 41:2-4)

Hij die zijn leven aan God gegeven heeft in het dienen van Zijn kinderen, is verbonden met Hem Die alle hulpbronnen van het heelal tot Zijn beschikking heeft. Zijn leven is door de gouden keten van de onveranderlijke beloften samengebonden met het leven van God. De Heer zal hem niet in de steek laten in uren van lijden en nood. *“Doch mijn God zal naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddrift, in heerlijkheid, door Christus Jezus”* (Filippenzen 4:19). En in het uur van de laatste nood zullen de barmhartigen toevlucht vinden bij de barmhartigheid van de medelijdende Heiland en zullen zij ontvangen worden in eeuwige woningen.

[28]

“Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien” Mattheüs 5:8.

De Joden waren zó veeleisend op het punt van de rituele reinheid, dat hun regels uitzonderlijk streng waren. Hun geest werd in beslag genomen door regels en verboden en de angst voor uiterlijke verontreiniging. En zij merkten de smet, die zelfzucht en kwaadaardigheid op de ziel werpen, niet op.

Jezus noemt deze rituele reinheid niet als één van de voorwaarden om Zijn koninkrijk binnen te kunnen gaan, maar wijst op de noodzaak van reinheid van hart. *“Maar de wijsheid die van boven is, die is ten eerste zuiver”* (Jakobus 3:17). In de stad van God zal niets onreins binnenkomen. Iedereen die daar komt te wonen, zullen **hier** rein van hart zijn geworden. In iemand die van Jezus leert, zal zich een groeiende afkeer openbaren tegen onzorgvuldig handelen, ongepast spreken en slechte gedachten. Als Christus in het hart woont, zullen ons denken en handelen rein en beschaafd zijn.

Maar de woorden van Jezus *“Zalig zijn de reinen van hart”* hebben een diepere betekenis. Het gaat niet enkel om rein in de betekenis van hoe de wereld reinheid verstaat: vrij van het sensuele, vrij van lust. Het gaat om oprechtheid in de verborgen bedoelingen en motieven van de ziel. Vrij van trots en zelfzucht, nederig, onzelfzuchtig, kinderlijk.

Alleen gelijken kunnen elkaar waarderen. U kunt God niet kennen, tenzij u het principe van de zelfopofferende liefde in uw eigen leven accepteert, dat het principe van Zijn karakter is. Een hart dat door de satan misleid is, ziet God als een tiranniek, meedogenloos wezen. De egoïstische karaktereigenschappen van de mens, zelfs van de satan zelf, worden toegeschreven aan de liefhebbende Schepper. Hij zegt: *“gij meent, dat Ik te enenmale ben, gelijk gij”* (Psalm 50:21). Zijn voorzienigheid wordt uitgelegd als uiting van een willekeurige, veroordelende aard. En zo doet men ook met de Bijbel, de schatkamer van de rijkdom van Zijn genade. De heerlijkheid van de waarheden die daarin staan, die zo hoog zijn als de hemel en die de eeuwigheid omvatten, worden niet onderkend. Voor de grote massa van de mensheid is Christus Zelf als *“een wortel uit een dorre aarde.”* En zij zien in Hem *“geen gedaante noch heerlijkheid”*, zodat

[29]

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

zij *“Hem zouden begeerd hebben”* (Jesaja 53:2). Toen Jezus als openbaring van God in menselijke gestalte onder de mensen was, zeiden de schriftgeleerden en Farizeeën tot Hem: *“Zeggen wij niet wel, dat Gij een Samaritaan zijt, en den duivel hebt?”* (Johannes 8:48) Zelfs Zijn discipelen waren zó verblind door de zelfzucht van hun hart, dat zij traag waren in het begrijpen van Hem, Die gekomen was om hun de liefde van de Vader te tonen. Daarom wandelde Jezus te midden van de mensen in eenzaamheid. Alleen in de hemel werd Hij volledig begrepen.

Als Christus in Zijn heerlijkheid zal komen, zijn de goddelozen niet in staat om Zijn aanblik te verdragen. Het licht van Zijn aanwezigheid, dat leven is voor wie Hem liefhebben, betekent voor de goddelozen de dood. Voor hen is de verwachting van Zijn komst *“een verschrikkelijke verwachting des oordeels en hitte des vuurs”* (Hebreeën 10:27). Wanneer Hij zal verschijnen, zullen zij bidden om verborgen te mogen worden voor het aangezicht van Hem, Die gestorven is om hen te verlossen.

Maar voor de harten die gereinigd zijn, doordat de Heilige Geest in hen woont, is alles anders geworden. Zij zijn in staat om God te kennen. Mozes werd verborgen in een rotskloof, toen de heerlijkheid van de Heer aan hem werd geopenbaard. En wanneer wij in Christus verborgen zijn, zullen wij de liefde van God aanschouwen.

“Die de reinheid des harten liefheeft, wiens lippen aangenaam zijn, diens vriend is de koning.” (Spreuken 22:11) In geloof houden wij hier en nu al de ogen gericht op Hem. In onze dagelijkse geloofservaring zien wij Zijn goedheid en barmhartigheid in het openbaar worden van Zijn voorzienigheid. We herkennen Hem in het karakter van Zijn Zoon. De Heilige Geest neemt de waarheid over God en over Hem Die Hij gezonden heeft en Hij opent die voor ons begrip en ons hart. De reinen van hart zien God in een nieuwe en beminnelijke verhouding. Ze zien Hem als hun Verlosser. En omdat zij de reinheid en liefelijkheid van Zijn karakter zien, verlangen zij ernaar om Zijn beeld te weerspiegelen. Zij zien Hem als een Vader, die ernaar verlangt om een berouwvolle zoon te omarmen. En hun hart wordt vervuld met een onuitsprekelijke vreugde, vol heerlijkheid.

De reinen van hart herkennen de Schepper in de werken van Zijn machtige
[30]

hand, in de mooie dingen waaruit het heelal is opgebouwd. In Zijn geschreven Woord lezen zij in nog duidelijker zinnen de openbaring van Zijn barmhartigheid, Zijn goedheid en Zijn genade. De waarheden die voor wijzen en verstandigen verborgen worden gehouden, worden aan kleine kinderen geopenbaard. De schoonheid en kostbaarheid van de waarheid, die door de wijzen van de wereld niet worden gezien, ontvouwen zich voortdurend aan de mensen, die een vertrouwensvol en kinderlijk verlangen hebben om de wil van God te kennen en te doen. Wij herkennen de waarheid, doordat wij zelf deelgenoten aan de Goddelijke natuur worden.

De reinen van hart leven, gedurende de tijd die Hij hen in deze wereld heeft toebedeeld, alsof zij in de zichtbare aanwezigheid van God verkeren. En zij zullen Hem in hun toekomstige, onsterfelijke staat ook van aangezicht tot aangezicht zien. Net als Adam, toen Hij met God in de hof van Eden wandelde en sprak. *“Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan [zullen wij zien] aangezicht tot aangezicht;”* (I Korinthe 13:12).

“Zalig zijn de vredestichters, want zij zullen Gods kinderen genoemd worden”
Mattheüs 5:9.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Christus is de “Vredevorst” (Jesaja 9:5). Het is Zijn zendingsopdracht om op aarde en in de hemel de vrede te herstellen, die de zonde heeft verbroken. *“Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus”* (Romeinen 5:1). Iedereen, die instemt de zonde af te zweren en zijn hart voor de liefde van Christus openstelt, krijgt deel aan deze hemelse vrede.

Er is geen andere basis voor vrede dan deze. De genade van Christus, die in het hart ontvangen wordt, onderwerpt vijandschap. Het brengt strijd tot bedaren en vult de ziel met liefde. Iemand die vrede heeft met God en zijn medemensen kun je niet ellendig maken. Er is geen jaloezie in zijn hart; kwade veronderstellingen hebben daar geen plaats; haat kan niet bestaan. Een hart dat in harmonie met God is, heeft deel aan de vrede van de hemel, en zal zijn zegenrijke

[31]

invloed over iedereen in zijn omgeving verspreiden. De geest van vrede zal als dauw rusten op harten, die vermoeid en bezwaard zijn door wereldse strijd.

De volgelingen van Christus worden met de vredesboodschap de wereld in gezonden. Een vredestichter is iedereen, die onder de stille, onbewuste invloed van een heilig leven de liefde van Christus toont. Een vredestichter is iedereen, die in woord of daad een ander ertoe leidt, de zonde af te zweren en zijn hart aan God over te geven.

En *“Zalig zijn de vredestichters, want zij zullen Gods kinderen genoemd worden.”* De geest van de vrede is het bewijs, dat zij met de hemel verbonden zijn. De zoete geur van Christus omgeeft hen. De geur van hun leven en de liefelijkheid van hun karakter laten aan de wereld zien, dat zij kinderen van God zijn. Mensen herkennen aan hen, dat zij bij Jezus zijn geweest. *“Een iegelijk, die liefheeft, is uit God geboren.”* (1 Johannes 4: 7) *“Maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.”* *“Want zovelen als er door de Geest van Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods”* (Romeinen 8:9, 14). *“En Jacobs overblijfsel zal zijn in het midden van vele volken, als een dauw van den HEERE, als druppelen op het kruid, dat naar geen man acht, noch mensenkinderen verbeidt”* (Micha 5:6).

“Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil; want hunner is het Koninkrijk der hemelen” Mattheüs 5:10.

Jezus biedt Zijn volgelingen geen hoop op aardse heerlijkheid en rijkdommen, of op een leven dat vrij van beproeving is, maar Hij biedt hun het voorrecht om samen met hun Meester op de weg van zelfverloochening en smaad te gaan, omdat de wereld hen niet kent.

Hij, Die kwam om de verloren wereld te verlossen, werd tegengewerkt door vereende krachten van vijanden van God en mensen. In een meedogenloos verbond schaarden slechte mensen en slechte engelen zichzelf in slagorde tegenover de Vredevorst. Hoewel elk woord en elke handeling van Hem goddelijk medelijden ademde, riep Zijn ongelijkheid aan deze wereld de bitterste

[32]

vijandschap op. Omdat Hij geen ruimte wilde geven aan het uitleven van de kwade hartstochten van onze natuur, wekte Hij de felste tegenstand en vijandschap tegen Zich op. Zo is het met iedereen, die godvruchtig in Christus Jezus wil leven. Tussen gerechtigheid en zonde, liefde en haat, en tussen waarheid en leugen bestaat een niet te onderdrukken strijd. Wanneer iemand de liefde van Christus en de schoonheid van

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

heiligheid laat zien, trekt hij de onderdanen van satans koninkrijk weg. Dan wordt de vorst van het kwaad geprikkeld om zich daartegen te verzetten. Vervolging en smaad wacht iedereen, die door de Geest van Christus wordt beziel. Het karakter van de vervolging verandert met de tijd, maar het principe – de geest die daaraan ten grondslag ligt – is dezelfde die de uitverkorenen van de Heer steeds heeft gedood, al sinds de dagen van Abel.

Wanneer mensen in harmonie met God proberen te komen, zullen ze ontdekken, dat de aanstoot van het kruis niet voorbij is. Overheden, machten en boze geesten in de hemelse gewesten staan in slagorde gereed tegen iedereen, die in gehoorzaamheid buigt voor de wet van de hemel. Daarom zou vervolging, in plaats van droefheid te veroorzaken, de discipelen van Christus vreugde moeten brengen. Want het is een bewijs, dat zij hun Meester in Zijn voetstappen navolgen.

Terwijl de Heer Zijn volk niet beloofd dat zij vrij zouden blijven van beproeving, beloofd Hij hen iets dat veel beter is. Hij heeft gezegd: “...*en uw sterkte gelijk uw dagen!*” (Deuteronomium 33:25) “*Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht*” (2 Korinthe 12:9). Als u geroepen wordt om voor Hem door de vurige oven te gaan, zal Jezus aan uw zijde staan, net als bij de drie die in Babel trouw waren. Mensen die hun Verlosser liefhebben, zullen zich verheugen over elke gelegenheid om vernedering en smaad met Hem te kunnen delen. De liefde, die zij hun Heer toedragen, maakt het lijden omwille van Hem zoet.

De satan heeft alle eeuwen door het volk van God vervolgd. Hij heeft ze gemarteld en gedood, maar in hun dood werden ze overwinnaar. In hun standvastig geloof openbaarden zij Iemand die machtiger is dan de satan. De satan kon het lichaam martelen

[33]

en doden, maar hij kon het leven, dat met Christus in God verborgen is, niet treffen. Hij kon hen opsluiten binnen gevangenismuren, maar hij kon de geest niet binden. Zij konden over de ellende heen zien naar de heerlijkheid en zeggen: “*Want ik houde het daarvoor, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waarden tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden.*” (Romeinen 8:18) “*Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbij gaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid*” (2 Korinthe 4:17).

Door beproevingen en vervolging heen, wordt de heerlijkheid – het karakter - van God in Zijn uitverkorenen geopenbaard. De gemeente van God, door de wereld gehaat en vervolgd, wordt opgeleid en geoefend in de school van Christus. Zij bewandelen smalle paden op aarde. Zij worden gelouterd in de oven van de smart. Zij volgen Christus door zware strijd heen. Ze verdragen zelfverloochening en ervaren bittere teleurstellingen. Maar hun pijnlijke ervaring leert hen, wat de zonde met zich meebrengt aan schuld en ellende. Ze kijken er met afschuw naar. Omdat zij deelhebben aan het lijden van Christus, zijn ze bestemd om deelhebbers aan Zijn heerlijkheid te zijn. De profeet zag in een heilig visioen de triomf van het volk van God. Hij zegt: “*En ik zag als een glazen zee, met vuur gemengd; en die de overwinning hadden ... welke stonden aan de glazen zee, hebbende de citers Gods; En zij zongen het gezang van Mozes, den dienstknecht Gods, en het gezang des Lams, zeggende: Groot en wonderlijk zijn Uw werken, Heere, Gij almachtige God, rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij Koning der heiligen!*” (Openbaring 15:2-3) “*Dezen zijn het, die uit de grote verdrukking komen, en zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams.*”

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Daarom zijn zij vóór den troon van God, en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Die op den troon zit, zal hen overschaduwen” (Openbaring 7:14-15).

[34]

“Zalig zijt gij, als u de mensen smaden ” Mattheüs 5:11.

Vanaf zijn val heeft satan gewerkt door middel van misleiding. Net zoals hij een valse voorstelling van God heeft gegeven, geeft hij via zijn handlangers ook een valse voorstelling van de kinderen van God. De Heiland zegt: *“de smaadheden dergenen, die U smaden, zijn op mij gevallen.”* (Psalm 69:10). Op dezelfde manier komt die ook neer op Zijn discipelen.

Nooit is iemand, die onder de mensen heeft gewandeld, wreder belasterd dan de Zoon des mensen. Hij werd bespot en getart vanwege Zijn onwankelbare gehoorzaamheid aan de principes van Gods heilige wet. Zij hebben Hem *“zonder oorzaak”* gehaat (Psalm 69:5). Toch stond Hij kalm voor Zijn vijanden. Hij legde uit, dat smaad deel uitmaakt van de erfenis van een christen. Hij gaf Zijn volgelingen raad, hoe zij de boosaardige pijlen het hoofd moesten bieden. Hij gebod hen, onder vervolging niet te versagen.

Terwijl laster onze reputatie kan zwart maken, kan het ons karakter niet besmetten. Dat is veilig in handen van God. Zolang wij er niet in toestemmen te zondigen, is er geen macht, noch van mensen noch van satan, die een smet op onze ziel kan werpen. Iemand die met zijn hart op God steunt, is precies dezelfde in het uur van de meest kwellende beproeving en de meest ontmoedigende omstandigheden, als toen hij voorspoedig was, toen het licht en de gunst van God hem welgezind leken. Zijn woorden, zijn motieven, zijn daden kunnen vals worden voorgesteld en verdraaid, maar daarover zit hij niet in, omdat hij belangrijker dingen heeft, die op het spel staan. Hij verdraagt, net als Mozes, *“als ziende de Onzienlijke”* (Hebreeën 11:27). *“dewijl wij niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet;”* (2 Korinthe 4:18).

Christus is bekend met alles wat door mensen verkeerd begrepen en vals voorgesteld wordt. Zijn kinderen kunnen het zich veroorloven, met kalm geduld en vertrouwen te wachten, het maakt niet uit, hoezeer zij belasterd en veracht worden; want er is niets verborgen, dat niet openbaar gemaakt zal worden. En zij die God eren zullen door Hem geëerd worden, in aanwezigheid van mensen en engelen.

“Als u de mensen smaden en vervolgen,” zei Jezus *“verblijdt en verheugt u.”* Hij wees Zijn toehoorders op de profeten, die

[35]

in de naam van de Heer gesproken hebben, *“neemt tot voorbeeld des lijdens, en der lankmoedigheid”* (Jakobus 5:10). Abel, de allereerste christen onder Adams kinderen, stierf als martelaar. Henoch wandelde met God, en de wereld kende hem niet. Noach werd bespot als fanaticus en onruststoker. *“En anderen hebben bespottung en geselen geproefd, en ook banden en gevangenis.”* *“en anderen zijn uitgerekt geworden, de aangeboden verlossing niet aannemende, opdat zij een betere opstanding verkrijgen zouden”* (Hebreeën 11:36, 35).

In elke eeuw zijn Gods uitverkoren boodschappers gesmaad en vervolgd, toch is door hun ellende de kennis van God over de grenzen heen verspreid. Elke discipel van Christus moet zich bij de gelederen aansluiten en hetzelfde werk voortzetten, in de wetenschap dat de vijanden niets tegen de waarheid kunnen uitrichten; dat zij

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

alleen maar iets vóór de waarheid kunnen doen. God heeft de bedoeling, dat de waarheid voorwaarts wordt gebracht en onderwerp wordt van onderzoek en discussie – zelfs door de verachting waarmee die erop geplaatst wordt. De geest van de mensen moet worden geprikkeld. Elk conflict, elke smaad, elke poging om de vrijheid van geweten in te perken, is een middel van God om het verstand wakker te schudden, dat anders zouden blijven sluimeren.

Hoe vaak is dit resultaat niet zichtbaar geworden in de geschiedenis van de boodschappers van God! Toen de edele en welsprekende Stefanus op aanstichten van het Sanhedrin gestenigd werd, betekende dit geen verlies voor de zaak van het evangelie. Het hemelse licht, dat een heerlijke glans gaf aan zijn gezicht, het Goddelijk medeleven waarvan het gebed bij zijn sterven doortrokken was: zij werkten als scherpe pijlen vol overtuiging voor de leden van het Sanhedrin die erbij stonden. En Saulus, de Farizeeër en vervolger, werd een uitverkoren vat om de naam van Christus aan heidenen, koningen en aan de kinderen van Israël te brengen. Lang daarna schreef Paulus toen hij oud geworden was vanuit zijn gevangenis in Rome: *“Sommigen prediken ook wel Christus door nijd en twist, ... door goedwilligheid ..., niet zuiver, menende aan mijn banden verdrukking toe te brengen, ... Wat dan? Nochtans wordt Christus op allerlei wijze, hetzij onder een deksel hetzij in de waarheid, verkondigd;”* (Filippenzen 1:15-18). Door de gevangenschap van

[36]

Paulus werd het evangelie over de grenzen heen verspreid, en zielen werden voor Christus gewonnen in het keizerlijk paleis. Door de inspanningen van satan om het te vernietigen, werd het *“onvergankelijk zaad”* van het woord van God, *“het levende en eeuwig blijvende”* (1 Petrus 1; 23), in de harten van mensen gezaaid. Door de smaad en de vervolging van Zijn kinderen wordt de naam van Christus groot gemaakt en worden zielen gered.

Groot is de beloning in de hemel voor de mensen die getuigen voor Christus zijn door vervolging en smaad. Terwijl mensen naar aardse goederen kijken, wijst Jezus hun op de hemelse beloning. Maar Hij plaatst niet alles in het toekomstige leven. Het begint hier. In vroeger tijd verscheen de Heer aan Abraham en zei: *“Ik ben u een Schild; uw Loon is zeer groot”* (Genesis 15:1). Dit is de beloning voor allen, die Christus, de HEERE Immanuël, volgen – *“In Denwelke al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn.” “Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk”* (Kolossenzen 2:3, 9) – om Zijn medeleven te ervaren, Hem te kennen, Hem te bezitten, wanneer hun hart meer en meer opengaat om Zijn eigenschappen te ontvangen; om Zijn liefde en Zijn macht te kennen; om de ondoorgrondelijke rijkdom van Christus te bezitten; om meer en meer te begrijpen *“welke de breedte, en lengte, en diepte, en hoogte zij, en bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid van Gods.”* (Efeze 3:18-19) – *“Dit is de erve der knechten des HEEREN, en hun gerechtigheid uit Mij, spreekt de HEEREN”* (Jesaja 54:17).

Het was deze vreugde, die de harten van Paulus en Silas vervulde, toen zij te middernacht in de kerker van Filippi baden en lofliederen zongen voor God. Christus was daar aan hun zijde. En het licht van Zijn aanwezigheid deed de somberheid opklaren door de heerlijkheid van de voorhoven in de hoge. Paulus schreef vanuit Rome, toen hij zag hoe het evangelie zich verspreidde, zonder aan zijn boeien te denken: *“Daarin verblijd ik mij, ja, ik zal mij ook verblijden”* (Filippenzen 1:18). En de eigen woorden van Christus op de berg klinken als een echo door in de boodschap

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

van Paulus aan de gemeente van Filippi, te midden van hun vervolgingen: *“Verblijdt u in den Heere; wederom zeg ik: Verblijdt u”* (Filippenzen 4:4).

[37]

“Gij zijt het zout der aarde” Mattheüs 5:13.

Zout wordt gewaardeerd om zijn conserverende eigenschappen; en als God Zijn kinderen zout noemt, wil Hij hun leren, dat het doel waarom Hij hen tot voorwerp van Zijn genade maakt, is dat zij werktuigen worden voor het redden van anderen. Het doel van God in het kiezen van een volk voor de gehele wereld was niet alleen om hen als Zijn zonen en dochters aan te nemen, maar dat door hen de wereld de zaligmakende genade zou ontvangen (Titus 2:11). Toen de Heere Abraham uitkoos, was dit niet alleen om de speciale vriend van God te zijn, maar om een tussenpersoon te zijn van de bijzondere voorrechten, die de Heere aan de volken wilde schenken. Jezus zei, in het laatste gebed met Zijn discipelen voor Zijn kruisiging: *“Ik heilige Mijzelven voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid”* (Johannes 17:19). Op dezelfde manier zullen christenen die door de waarheid gereinigd zijn, reddende eigenschappen bezitten, die de wereld behoeden voor totale morele verdorvenheid.

Zout moet zich vermengen met de substantie, waaraan het is toegevoegd, het moet doordringen en intrekken om te kunnen bewaren. Zo worden mensen ook door persoonlijk contact en door sociale omgang bereikt met de reddende kracht van het evangelie. Zij worden niet met massa's tegelijk verlost, maar als individuele mensen. Persoonlijke invloed is een kracht. Wij moeten dicht bij de mensen komen, die wij willen helpen.

De smaak van zout vertegenwoordigt de vitale kracht van een christen - de liefde van Jezus in het hart, de gerechtigheid van Christus die het leven doordringt. De liefde van Christus verspreidt zich en is strijdlustig. Als het in ons woont, stroomt zij uit naar anderen. Wij zullen in nauw contact met anderen komen, totdat hun hart verwarmd wordt door onze onzelfzuchtige belangstelling en liefde. Oprechte gelovigen verspreiden vitale energie om zich heen, die overal doordringt en nieuwe morele kracht verleent aan zielen voor wie zij werken. Het is niet de kracht van de mens zelf, maar de kracht van de Heilige Geest die het hervormende werk verricht.

[38]

Jezus voegde de plechtige waarschuwing toe: *“Indien nu het zout smakeloos wordt, waarmede zal het gezouten worden? Het deugt nergens meer toe, dan om buiten geworpen, en van de mensen vertreden te worden.”*

Terwijl de mensen naar de woorden van Christus luisterden, konden ze het witte zout op de paden zien glinsteren, waar het was weggeworpen, omdat het zijn smaak verloren had en daarom waardeloos was geworden. Het gaf een goede voorstelling van de toestand van de Farizeeën en de uitwerking van hun godsdienst op de samenleving. Het stelt het leven voor van iedere ziel van wie de kracht van Gods genade is geweken, die koud en zonder Christus is geworden. Wat zo iemand ook belijdt, mensen en engelen zien hem als smakeloos en onaangenaam. Tot zo iemand zegt Christus: *“och, of gij koud waart, of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt, en noch koud noch heet, Ik zal u uit Mijn mond spuwen”* (Openbaring 3:15-16).

Zonder een levend geloof in Christus als persoonlijke Heiland is het onmogelijk onze invloed in een sceptische wereld voelbaar te maken. Wij kunnen niet aan anderen geven wat we zelf niet bezitten. Onze eigen inzet en toewijding aan

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Christus staat in verhouding met de invloed die wij uitoefenen tot zegen en verheffing van de mensheid. Als er geen echt dienen is, geen oprechte liefde, geen werkelijke ervaring, dan is er geen kracht om te helpen, geen verbinding met de hemel, geen smaak van Christus in het leven. Tenzij de Heilige Geest ons als werktuigen kan gebruiken, waarmee Hij aan de wereld de waarheid kan doorgeven zoals die is in Jezus, zijn wij als zout, dat zijn smaak verloren heeft en volkomen waardeloos is. Doordat wij tekort schieten in de genade van Christus, getuigen we naar de wereld toe, dat de waarheid waarin wij beweren te geloven geen heilig makende kracht heeft; en zo maken wij, zover onze invloed reikt, het woord van God krachteloos. *“Al ware het, dat ik de talen der mensen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden. En al ware het dat ik de [gave] der profetie had, en wist al de verborgenheden en al de wetenschap; en al ware het, dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzette, en de liefde niet had, zo ware ik niets. En al ware*

[39]

het, dat ik al mijn goederen tot onderhoud [der armen] uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam overgaf, opdat ik verbrand zou worden, en had de liefde niet, zo zou het mij geen nuttigheid geven.” (I Korinthe 13:1- 3).

Wanneer liefde het hart vervult, zal het naar anderen uitstromen, niet omdat men van hen een gunst ontvangen heeft, maar omdat liefde het beginsel van handelen is. Liefde vormt het karakter, regeert onze impulsen, onderwerpt vijandschap en veredelt onze genegenheid. Deze liefde is zo ruim als het heelal, en is in harmonie met die van de dienende engelen. Wanneer zij in het hart gekoesterd wordt, maakt het ons hele leven aangenaam en verspreidt haar zegen overal. Dit, en dit alleen, kan ons tot het zout van de aarde maken.

“Gij zijt het licht der wereld” Mattheüs 5:14.

Terwijl Jezus het volk leerde, maakte Hij Zijn lessen interessant en hield de aandacht van Zijn gehoor vast door middel van talrijke beelden uit de natuur om hen heen. De mensen waren bijeengekomen toen het nog ochtend was. De stralende zon, die in de blauwe lucht hoger en hoger klom, verjoeg de schaduwen die zich schuilhielden in de dalen en de nauwe kloven van de bergen. De heerlijkheid van de oostelijke hemel was nog niet verbleekt. Het zonlicht overstroomde het land met zijn pracht; het vreedzame oppervlak van het meer weerkaatste het gouden licht en weerspiegelde de roze ochtendwolken. Elke knop, bloem en gebladerte glinsterde van dauwdruppels. De natuur glimlachte onder de zegen van een nieuwe dag, en de vogels in de bomen zongen prachtig. De Heiland overzag het gezelschap vóór Hem, en daarna keek Hij naar de opkomende zon. Hij zei tot Zijn discipelen: *“Gij zijt het licht der wereld.”* Zoals de zon uitgaat met zijn boodschap van liefde, de schaduwen van de nacht verdrijft en de wereld tot leven wekt, zo moeten de volgelingen van Christus uitgaan voor hun zending, het licht van de hemel verspreidend over die mensen, die in de duisternis van dwaling en zonde verkeren.

In het stralende licht van de morgen waren de stadjes en dorpjes op de omliggende heuvels duidelijk te zien, en vormden en aantrekkelijk

[40]

tafereel. Jezus verwees hiernaar en zei: *“Een stad bovenop een berg liggende, kan niet verborgen zijn.”* Hij voegde eraan toe: *“Noch steekt men een kaars aan en zet die*

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

onder de korenmaat, maar op een kandelaar, en zij schijnt allen die in het huis zijn.”

De meeste mensen, die naar de woorden van Jezus luisterden, waren boeren en vissers, hun nederige onderkomens bestond uit slechts één kamer, waarin één lamp op zijn standaard scheen voor iedereen in huis. Jezus zei: *“Laat uw licht alzo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.”*

Geen ander licht heeft ooit geschenen of zal ooit schijnen op de gevallen mens om de mensen te redden, dan dat wat afkomstig is van Christus. Jezus, de Heiland, is het enige licht dat de duisternis, van een wereld die in zonde ligt, kan verlichten. Van Christus is geschreven: *“In Hetzelve was Leven, en het Leven was het Licht der mensen”* (Johannes 1:4). Door het ontvangen van Zijn leven konden Zijn discipelen lichtdragers worden. Het leven van Christus in hun ziel; Zijn liefde geopenbaard in hun karakter, zou hen tot licht van de wereld maken.

De mensheid heeft in zichzelf geen licht. Los van Christus zijn we als een onaangestoken kaars, als de maan wanneer zij haar gezicht van de zon heeft afgewend; wij bezitten geen enkel straaltje helderheid om in de duisternis van de wereld te schijnen. Maar als wij ons keren naar de Zon der Gerechtigheid, als wij in contact komen met Christus, dan straalt onze hele ziel met de helderheid van de Goddelijke tegenwoordigheid.

Christus' volgelingen moeten méér zijn dan een licht midden onder de mensen. Ze zijn het licht van de wereld. Jezus zegt tot iedereen, die Zijn naam genoemd hebben: U heeft zichzelf aan Mij gegeven, en Ik heb u aan de wereld gegeven, om Mijn vertegenwoordigers te zijn. Zoals de Vader Hem in de wereld gezonden heeft, *“zo”*, zegt Hij: *“heb Ik hen in de wereld gezonden”* (Johannes 17:18). Zoals Christus het kanaal is voor het openbaren van de Vader, zo moeten wij het kanaal zijn voor het openbaren van Christus. Terwijl onze Verlosser de grote Lichtbron is, vergeet niet, o christen dat

[41]

Hij door de mensheid geopenbaard wordt. De zegeningen van God worden door menselijke werktuigen geschonken. Christus Zelf kwam als Zoon des mensen naar de wereld. De mensheid, verenigd met de Goddelijke natuur, moet de mensheid aanraken. De gemeente van Christus, iedere discipel van de Meester persoonlijk, is het door de hemel aangewezen kanaal voor de openbaring van God aan mensen. Engelen, bekleed met heerlijkheid, wachten om door u het licht en de kracht van de hemel door te geven aan zielen, die op het punt staan verloren te gaan. Zal het menselijke werktuig falen, het hem toegewezen werk te volbrengen? O, dan is de wereld in die mate beroofd van de beloofde invloed van de Heilige Geest!

Maar Jezus gebod de discipelen niet: *“Streef er naar om uw licht te laten schijnen.”* Hij heeft gezegd: *“Laat uw licht alzo schijnen”*. Als Christus in het hart woont, is het onmogelijk het licht van Zijn aanwezigheid te verbergen. Als degenen, die belijden volgelingen van Christus te zijn, niet het licht van de wereld zijn, dan komt dit omdat de essentiële kracht hen verlaten heeft; als zij geen licht te geven hebben, komt dit omdat zij niet verbonden zijn met de Bron van het licht.

Alle eeuwen door heeft *“de Geest van Christus, Die in hen was”* (I Petrus 1:11) Gods ware kinderen tot het licht voor de mensen van hun generatie gemaakt. Jozef was lichtdrager in Egypte. In zijn reinheid en welwillendheid, en kinderlijke liefde, vertegenwoordigde hij Christus te midden van een volk van afgodendienaars. Terwijl de Israëlieten onderweg waren van Egypte naar het beloofde land, waren de

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

oprechten van hart onder hen een licht voor de omringende volken. Door hen werd God aan de wereld geopenbaard. Van Daniël en zijn vrienden in Babylon, en van Mordechai in Perzië, schenen heldere lichtstralen midden in de duisternis van de koninklijke hoven. Op dezelfde manier worden de discipelen van Christus gesteld als lichtdragers op de weg naar de hemel; door hen worden de barmhartigheid en goedheid van de Vader zichtbaar voor een wereld, die gehuld is in de duisternis van verkeerde opvattingen over God. Doordat zij hun goede werken zien, worden anderen ertoe geleid, de Vader in de hoge te verheerlijken; want

[42]

het wordt zichtbaar, dat er een God is op de troon van het heelal Diens karakter het waard is om te loven en na te volgen. De Goddelijke liefde, die in het hart brandt en de christelijke harmonie geopenbaard in het leven zijn als een glimp van de hemel gegeven aan de mensen in de wereld, zodat zij de voortreffelijk ervan gaan waardering.

Zo worden mensen ertoe geleid, te geloven in *“de liefde, die God tot ons heeft”* (I Johannes 4:16). Zo worden harten, die eens zondig en verdorven waren, gereinigd en veranderd om *“onstraffelijk ... voor Zijn heerlijkheid, in vreugde”* gesteld te kunnen worden (Judas 24).

De woorden van de Heiland *“Gij zijt het licht der wereld”* wijzen op het feit, dat Hij Zijn volgelingen een wereldwijde zendingsofdracht heeft gegeven. In de dagen van Christus hadden zelfzucht en trots en vooroordelen een sterke en hoge scheidsmuur gebouwd tussen de aangewezen wachters van de heilige Godsspraken en elk ander volk op aarde. Maar de Heiland was gekomen om dit alles te verandering. De woorden, die het volk van Zijn lippen hoorde, waren in tegenstelling van hetgeen zij ooit van priesters en rabbi's hadden gehoord. Christus breekt de scheidsmuur weg, de eigenliefde, het vooroordeel op basis van nationaliteit, en leerde een liefde voor heel de menselijke familie. Hij tilt mensen uit boven de enge kring die hun zelfzucht voorschrijft; Hij schaft alle territoriale grenzen en elk kunstmatig onderscheid in de samenleving af. Hij maakt geen onderscheid tussen naasten en vreemdelingen, vrienden en vijanden. Hij leert ons om te zien naar elke ziel in nood als onze naaste en de wereld als onze akker.

Zoals de stralen van de zon tot in de verste uithoeken van de aarde doordringen, zo wil God dat het licht van het Evangelie elke ziel op aarde bereikt. Als de gemeente van Christus de bedoeling van onze Heere zou uitvoeren, dan zou licht schijnen op allen die in duisternis zitten en *“in het land en de schaduw des doods.”* (Mattheüs 4:16) In plaats van samen te komen en de verantwoordelijkheid en het dragen van het kruis te mijden, zouden de leden van de gemeente zich over alle landen moeten verspreiden, en het licht van Christus door hen laten schijnen en werken zoals Hij deed

[43]

voor de redding van zielen, dan zou dit *“Evangelie van het Koninkrijk”* met grote snelheid aan heel de wereld gebracht zijn.

Op deze manier wordt de vervulling van Gods doel, door Zijn volk te roepen, vanaf Abraham op de vlakte van Mesopotamië tot op ons in deze tijd, bereikt. Hij zegt: *“En Ik zal ... u zegenen, ... en wees een zegen”* (Genesis 12:2). De woorden van Christus via de evangelieprofeet, maar opnieuw weerspiegeld in de Bergrede, zijn bestemd voor ons in deze laatste generatie: *“Maak u op, word verlicht, want uw Licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op.”* (Jesaja 60:1). Als de

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

heerlijkheid van de Heere over uw geest is opgegaan, als u Zijn schoonheid heeft aanschouwd, als dragend “*de banier boven tien duizend*”, en de Ene aan Wie alles “*gans begerlijk*” is (Hooglied 5:10, 16); als uw ziel is gaan stralen in aanwezigheid van Zijn heerlijkheid, dan is dit woord van de Meester aan u gericht. Heeft u met Christus op de Berg der Verheerlijking gestaan? Beneden in de vlakte zijn zielen die door de satan in slavernij worden gehouden; zij wachten op het gelovig woord en het gelovige gebed, dat hen zal bevrijden.

Wij moeten niet alleen de heerlijkheid van Christus overdenken, maar moeten ook over Zijn uitmuntende eigenschappen spreken. Jesaja aanschouwde niet alleen de heerlijkheid van Christus, maar hij sprak ook over Hem. Terwijl David mijmerde, brandde het vuur; toen sprak hij met zijn tong. Terwijl hij mijmerde over de wonderlijke liefde van God, kon hij niet anders dan spreken over datgene wat hij zag en voelde. Wie kan in geloof het wonderlijke verlossingsplan aanschouwen, de heerlijkheid van de enig geboren Zoon van God, en daar niet over spreken? Wie kan de onpeilbare liefde overdenken, Die aan het kruis van Golgotha in de dood van Christus werd geopenbaard, opdat wij niet verloren zouden gaan, maar eeuwig leven zouden hebben. – wie kan dit aanschouwen en dan geen woorden hebben om de heerlijkheid van de Heiland uitbundig te loven?

“In Zijn tempel zegt Hem een iegelijk eer!” (Psalm 29:9) De zoete zanger van Israël prees Hem op de harp, met de woorden: *“Ik zal uitspreken de heerlijkheid der eer Uwer majesteit, en Uw wonderlijke daden. En zij zullen vermelden de kracht Uwer vreselijke [daden]; en Uw grootheid, die zal ik vertellen.”* (Psalm 145:5-6).

[44]

Het kruis van Golgotha moet hoog boven de mensen verheven worden, hun geest in beslag nemen en hun gedachten daarop concentreren. Dan zullen alle geestelijke vermogens met Goddelijke kracht worden belast, die rechtstreeks van God afkomstig is. Dan wordt alle energie geconcentreerd op het oprechte werk voor de Meester. De arbeiders zullen lichtstralen de wereld in zenden, als levende werktuigen om de aarde te verlichten.

Christus neemt met o zo veel vreugde elk menselijk werktuig aan, die zich aan Hem heeft overgegeven. Hij verenigt het menselijke met het Goddelijke, zodat Hij de verborgenheden van de vleesgeworden Liefde kan doorgeven aan de wereld. Spreek erover, bid erover, zing erover; verkondig over de grenzen de boodschap van Zijn heerlijkheid, En ga steeds voorwaarts, op weg naar steeds verdere gebieden.

Beproevingen, die geduldig gedragen worden; zegeningen, die dankbaar aangenomen worden; verzoeken, die manhaftig worden weerstaan; zachtmoedigheid, vriendelijkheid, barmhartigheid en liefde, die regelmatig wordt betoond, zijn de lichten die schijnen in het karakter in tegenstelling met de duisternis van het zelfzuchtige hart, waarin het licht van het leven nooit geschenen heeft.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

[45]

HET GEESTELIJK KARAKTER VAN DE WET

3

“Ik ben niet gekomen, om te ontbinden, maar te vervullen.” Mattheüs 5:17.

Het was Christus, Die te midden van donderslagen en vuurvlammen de wet op de berg Sinaï afgekondigd. De heerlijkheid van God rustte als een verterend vuur op de top, en de berg schudde onder de aanwezigheid van de Heere. Het leger van Israël, dat geknield op de aarde lag, had vol ontzag naar de heilige voorschriften van de wet geluisterd. Wat een tegenstelling met het tafereel op de berg van de Zaligsprekingen! Onder de zomerse hemel, terwijl geen enkel geluid de stilte verbrak, behalve het gezang van de vogels, ontvouwde Jezus de beginselen van Zijn Koninkrijk. Doch Hij sprak op die dag tot de mensen met de nadruk op de liefde, en ontvouwde aan hen de beginselen van de wet, die op de Sinaï was afgekondigd.

Toen de wet gegeven werd, had Israël, ontaard door de lange slavernij in Egypte, het nodig, dat zij onder de indruk gebracht werden van de macht en de majesteit van God; nochtans openbaarde Hij Zich aan hen niet minder als een God van liefde.

“De HEERE is van Sinaï gekomen, en is hunlieden opgegaan van Seïr; Hij is blinkende

verschenen van het gebergte Paran, en is aangekomen met tien duizenden der heiligen; tot Zijn rechterhand was een vurige wet aan hen.

Immers bemint Hij de volken! Al zijn heiligen zijn in Uw hand; zij zullen in het midden tussen Uw

voeten gezet worden; een ieder zal ontvangen van Uw woorden.

Deuteronomium 33:2-3

Aan Mozes openbaarde God Zijn heerlijkheid in die wonderlijke woorden, die eeuwenlang als een kostbare schat, als een eeuwenlange erfenis, bewaard zijn:

“HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, geduldig

[46]

en groot van weldadigheid en waarheid, Die weldadigheid bewaart aan vele duizenden, Die de ongerechtigheid, en overtreding, en zonde vergeeft;” (Exodus 34:6-7).

De wet, gegeven op de Sinaï, was de uitdrukking van het beginsel van liefde, een openbaring aan de aarde van de wet van de hemel. Hij werd verordend in de hand van een Middelaar – uitgesproken door Hem, wiens macht in staat was de harten van mensen in harmonie te brengen met de principes van deze wet. God had de bedoeling van de wet geopenbaard, toen Hij tegenover Israël verklaarde: *“Gij zult Mij heilige lieden zijn”* (Exodus 22:31).

Maar Israël had het geestelijk karakter van de wet niet opgemerkt, en maar al te vaak was hun beleden gehoorzaamheid, niet meer dan een in acht neming van vormen en rituelen, in plaats van overgave van het hart aan de soevereiniteit van de liefde. Toen Jezus in Zijn karakter en werk aan de mensen de heilige, welwillende en vaderlijke eigenschappen van God presenteerde, en het waardeloze van louter rituele gehoorzaamheid liet zien, namen de Joodse leiders Zijn woorden niet aan en begrepen ze niet. Zij dachten, dat Hij te lichtvaardig omging met de eisen van de wet; en toen

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Hij hun die waarheden voorhield, die de kern uitmaakten van het werk, dat God hun had opgedragen, keken zij alleen naar de buitenkant en beschuldigden zij Hem ervan, dat Hij de wet omver wierp.

De woorden van Christus kwamen, hoewel ze rustig werden uitgesproken, over met een ernst en een kracht, die de harten van de mensen onrustig maakten. Zij luisterden tevergeefs., of ze een herhaling van de levenloze tradities en eisen van de rabbi's konden horen. *“En het is geschied, als Jezus deze woorden geëindigd had, [dat] de scharen zich ontzetten over Zijn leer; Want Hij leerde hen, als macht hebbende, en niet als de Schriftgeleerden.”* (Mattheüs 7:28-29). De Farizeeën merkten het grote verschil op tussen hun manier van onderwijzen en die van Christus. Zij zagen, dat de majesteit en de reinheid en schoonheid van de waarheid, met haar diepe en tedere invloed, de geest van velen stevig beroerde. De Goddelijke liefde en tederheid van de Heiland trok de harten van de mensen tot Hem. De rabbi's zagen, dat door Zijn leer de hele inhoud van het onderricht

[47]

die zij aan het volk hadden gegeven, te niet werd gedaan. Hij haalde de scheidsmuur neer, die hun trots en hun uitzonderingspositie zo had gestreeld; en zij waren bang, dat Hij, als Hem de kans geboden werd, de mensen helemaal bij hen weg zou trekken.

Daarom volgden zij Hem met een vastberaden vijandschap, en ze hoopten een gelegenheid te vinden om Hem bij de menigte uit de gunst te laten vallen, waardoor het Sanhedrin Zijn veroordeling en dood mogelijk kon maken.

Op de berg werd Jezus nauwlettend in de gaten gehouden door spionnen; en terwijl Hij de grondbeginselen van de gerechtigheid ontvouwde, lieten de Farizeeën het gerucht rondgaan, dat Zijn leer in strijd was met de voorschriften, die God vanaf de Sinaï gegeven had. De Heiland zei niets om het geloof in de godsdienst en de inzettingen van Mozes te ondermijnen; want elke Goddelijke lichtstraal die Israëls grote leider aan zijn volk doorgegeven had, had hij ontvangen van Christus. Terwijl veel mensen in hun hart zeggen, dat Hij gekomen is om de wet af te schaffen, openbaarde Jezus in niet mis te verstane woorden, wat Zijn houding tegenover de Goddelijke geboden is. *“Meent niet, dat Ik gekomen ben om de Wet of de Profeten te ontbinden.”*

Het is de Schepper van mensen, de Wetgever, Die verklaart dat het niet Zijn bedoeling is de voorschriften van de wet opzij te zetten. Alles in de natuur, van het stofje in een zonnestraal tot de werelden daar boven, is aan wetten onderworpen. En door gehoorzaam te zijn aan deze wetten zijn de orde en harmonie in de wereld van de natuur afhankelijk. Zo zijn er ook belangrijke beginselen van gerechtigheid om het leven van alle intelligente wezens te beheersen, en het welzijn van het universum hangt af van de overeenstemming met deze beginselen. Voordat deze aarde tot leven werd geroepen, bestond Gods wet al. Engelen worden geregeerd door zijn beginselen, en om de aarde in harmonie met de hemel te doen zijn, moet ook de mens de Goddelijke verordeningen gehoorzamen. Christus maakte aan de mens in de hof van Eden de voorschriften van de wet bekend, *“Toen de morgensterren tezamen vrolijk zongen en al de kinderen Gods juichten”* (Job 38:7). De taak van Christus

[48]

op aarde was niet de wet nietig te verklaren; maar om door Zijn genade de mens terug te brengen tot gehoorzaamheid aan zijn voorschriften.

De geliefde discipel, die naar de woorden van Jezus op de berg luisterde, schrijft lang daarna onder inspiratie van de Heilige Geest over de wet als een

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

eeuwigdurende verplichting. Hij zegt: “*want de zonde is de ongerechtigheid.*” En: “*een iegelijk, die de zonde doet, die doet ook de ongerechtigheid*” (I Johannes 3:4). Hij maakt duidelijk, dat de wet waarnaar hij verwijst “een oud gebod, dat gij van den beginne gehad hebt” is (I Johannes 2:7). Hij spreekt over de wet die bij de schepping al bestond en op de berg Sinai herhaald werd.

Sprekend over de wet zegt Jezus: “*Ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen.*” Hij gebruikt hier het woord “*vervullen*” in dezelfde betekenis als toen Hij tot Johannes de Doper Zijn bedoeling duidelijk maakte om “*alle gerechtigheid te vervullen*” (Mattheüs 3:15). Dat wil zeggen: de maat van de eisen van de wet vol te maken, een voorbeeld te geven van volmaakte overeenstemming aan de wil van God.

Zijn opdracht was om “*Hem groot te maken door de wet, en Hij maakte hem heerlijk*” (Jesaja 42:21). Hij moest het geestelijk karakter van de wet laten zien, haar verreichende principes presenteren en zijn eeuwige verplichting duidelijk maken.

De Goddelijke schoonheid van het karakter van Christus, waarvan de edelste en zachtmoedigste onder de mensen slechts een zwakke afspiegeling zijn; van Wie Salomo door de inspirerende Geest schreef: Hij is een “*banier boven tienduizend ... al wat aan Hem is, is gans begeerlijk*” (Hooglied 5:10, 16); van Wie David, toen hij Hem in een profetisch visioen zag, zei: “*Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen*” (Psalm 45:3); Jezus, het uitgedrukte Beeld van de gestalte van de Vader (Hebreeën 1:3) de afstraling van Zijn heerlijkheid; de zelfverloochenende Verlosser, gedurende Zijn hele pelgrimstocht van liefde op aarde, was een levende uitbeelding van het karakter van de wet van God. In Zijn leven wordt geopenbaard, dat hemelse liefde, Christelijke principes, ten grondslag liggen aan de wetten van eeuwig rechtschapenheid.

“*Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan*” zei Jezus,” *zal er niet één jota*
[49]

noch één tittel van de Wet voorbijgaan, totdat het alles zal zijn geschied.” (Mattheüs 5:18). Door Zijn eigen gehoorzaamheid aan de wet getuigt Christus van het onveranderlijk karakter, en bewees, dat door Zijn genade deze door iedere zoon en dochter van Adam volmaakt gehoorzaamd kan wordend. Op de berg verklaarde Hij, dat zelfs de kleinste jota van de wet niet voorbij zou gaan, totdat alles zal zijn geschied – alle dingen die het menselijk geslacht betreffen, alles met betrekking tot het verlossingsplan. Hij leert niet dat de wet ooit zal worden afgeschaft, maar Hij richt de ogen op de uiterste grens van de menselijke horizon en verzekert ons, dat totdat dit punt bereikt is, de wet zijn gezag zal behouden, zodat niemand zou kunnen veronderstellen, dat het Zijn zending was om de voorschriften van de wet af te schaffen. Zolang als hemel en aarde voortbestaan, zullen de heilige principes van Gods wet blijven bestaan. Zijn gerechtigheid “*als de bergen Gods*” (Psalm 36:7) zal blijven bestaan, als een bron van zegen, die stromen voortbrengt om de aarde te verfrissen.

Omdat de wet van de Heere volmaakt is, en daarom onveranderlijk, is het onmogelijk voor zondige mensen, om uit zichzelf, aan de maatstaven van zijn eisen te voldoen. Daarom kwam Jezus als onze Verlosser. Het was Zijn opdracht om mensen tot deelhebber aan de Goddelijke natuur te maken, hen in harmonie te brengen met de principes van de wet van de hemel. Als wij onze zonden afzweren en Christus als onze Heiland aannemen, wordt de wet verhoogd. De apostel Paulus vraagt: “*Doen wij*

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

dan de wet teniet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet
(Romeinen 3:31).

De belofte van het Nieuwe Verbond is: *“Ik zal Mijn wetten geven in hun harten, en Ik zal die inschrijven in hun verstand”* (Hebreeën 10:16). Terwijl het systeem van typen, die wezen naar Christus als het Lam van God dat de zonde van de wereld moest wegnemen, bij Zijn dood ophielden, zijn de principes van gerechtigheid, die in de Tien Geboden vervat zijn, onveranderlijk als de eeuwige troon. Niet één gebod is ongeldig gemaakt, geen jota of tittel is veranderd. Deze principes die in het Paradijs aan de mens bekend zijn gemaakt als de belangrijke wet voor het leven, zullen onveranderlijk voortbestaan in het herstelde Paradijs.

[50]

Wanneer de hof van Eden opnieuw op aarde zal bloeien, zal Gods wet van de liefde door iedereen onder de zon gehoorzaamd worden. *“O HEERE, Uw Woord bestaat in der eeuwigheid in de hemelen.”* (Psalm 119:89) *“De werken Zijner handen zijn waarheid en oordeel; al Zijn bevelen zijn getrouw. Zij zijn ondersteund voor altoos en in eeuwigheid; zijnde gedaan in waarheid en oprechtheid”* (Psalm 111: 7-8) *“Vanouds heb ik geweten van Uw getuigenissen, dat Gij ze in eeuwigheid gegrond hebt.”* (Psalm 119:152).

“Zo wie dan een van deze minste geboden zal ontbonden, en de mensen alzo zal geleerd hebben, [die] zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen;” Mattheüs 5 :19.

Dat wil zeggen, hij zal daarin geen plaats hebben. Want degene die moedwillig één gebod overtreedt, houdt geen enkel gebod in geest en in waarheid. *“Want wie de gehele wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle.”* (Jakobus 2:10).

Het is niet de omvang van de daad van ongehoorzaamheid die bepaalt wat zonde is, maar het feit dat er op het geringste punt van de uitdrukkelijke wil van God wordt afgeweken; want dit toont aan dat er nog steeds gemeenschap bestaat tussen de ziel en de zonde. Het hart is verdeeld in zijn dienst. Het is eigenlijk een ontkennen van God, een opstand tegen de wetten van Zijn heerschappij.

Wanneer mensen vrij zouden zijn om van de eisen van de Heere af te wijken, en voor zichzelf een maatstaf van hun plichten vastleggen, dan zou er een heel scala aan maatstaven zijn, die passen bij de verschillende opvattingen, en de heerschappij zou uit de handen van de Heere genomen worden. De wil van de mens zou verheven worden, en de hoge en heilige wil van God – Zijn liefdevolle bedoeling voor Zijn schepselen – zou onteerd worden, en veracht.

Wanneer mensen hun eigen weg kiezen, stellen zij zich in strijd met God. Zij zullen geen plaats in het Koninkrijk van de hemel bezitten, want zij zijn in oorlog met de principes van de hemel. Door het negeren van de wil van God, stellen zij zich aan de zijde van satan, de vijand van God en mens. Niet bij één woord, niet bij vele woorden, maar *“bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.”*

[51]

zal de mens leven (Mattheüs 4:4). Wij kunnen geen enkel woord negeren, hoe onbeduidend dit voor ons ook mag lijken, en veilig zijn. Van de wet is er geen gebod dat niet voor het welzijn en het geluk van de mens gegeven is, zowel in dit leven als in het toekomstige. In gehoorzaamheid aan Gods wet wordt de mens als met een muur

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

omgeven en beschermt tegen het kwaad. Hij die deze Goddelijk opgetrokken barrière op één punt afbreekt, heft haar macht om hem te beschermen vernietigd; want hij heeft een weg geopend, waardoor de vijand binnen kan komen om te verwoesten en ten val te brengen.

Door de wil van God op één punt te negeren, opende onze eerste voorouders de sluizen van ellende naar de wereld. En iedereen, die hun voorbeeld volgt, zal gelijke gevolgen oogsten. De liefde van God vormt de basis van elk voorschrift in Zijn wet, en hij die van het gebod afwijkt, bewerkt zijn eigen ongeluk en val.

“Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij, dan der Schriftgeleerden en der Farizeeën, dat gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins zult ingaan.” Mattheüs 5:20.

De schriftgeleerden en Farizeeën hadden niet alleen Christus, maar ook Zijn discipelen beschuldigd, dat zij zondaars waren, omdat zij de rabbijnse rituelen en voorschriften niet in acht namen. Dikwijls waren de discipelen verward en verontrust, vanwege de afkeuring en de kritiek van diegenen, die zij gewoon waren geweest als religieuze leraren te respecteren. Jezus ontmaskerde het bedrog. Hij verklaarde dat de gerechtigheid, waaraan de Farizeeën zoveel waarde hechtten, waardeloos was. De Joodse volk had er aanspraak op gemaakt, dat zij het bijzondere, trouwe volk waren, dat door Gods begunstigd werd; maar Christus liet zien dat hun godsdienst verstoken was van reddend geloof. Al hun aanmatigende vroomheid, hun menselijke inzettingen en ceremoniën, en zelfs hun misplaatste uitvoering van de uiterlijke eisen van de wet, waren niet in staat om hen heilig te maken. Zij waren niet rein van hart of edel en aan Christus gelijk in hun karakter.

[52]

Een wettische godsdienst is onvoldoende om de ziel in harmonie met God te brengen. De harde, strenge orthodoxe praktijken van de Farizeeën, waaraan elk berouw, elke tederheid of elke liefde ontbrak, was slechts een struikelblok voor zondaars. Zij waren als het zout dat zijn smaak verloren heeft; want hun invloed had geen kracht om de wereld voor het verderf te bewaren. Het enig ware geloof is *“het geloof, door de liefde werkende”* (Galaten 5:6) om de ziel te reinigen. Het is als zuurdesem, dat het karakter verandert.

Dit alles hadden de Joden moeten leren uit de leringen van de profeten. Eeuwen daarvoor had de roep van de ziel, om door God gerechtvaardigd te worden, een stem én antwoord gekregen in de woorden van de profeet Micha: *“Waarmede zal ik de HEERE tegenkomen, en mij bukken voor den hogen God? Zal ik Hem tegenkomen met brandofferen, met éénjarige kalveren? Zou de HEERE een welgevallen hebben aan duizenden van rammen, aan tienduizenden oliebekken? ... Hij heeft u bekendgemaakt, o mens! wat goed is; en wat eist de HEERE van u, dan recht te doen, weldadigheid lief te hebben, en ootmoedigheid te wandelen met uw God”* (Micha 6:6-8).

De profeet Hosea merkte op wat de kern van het Farizeïsme betekent, met de woorden: *“Israël is een lege wijnstok, hij brengt vrucht voort voor zichzelf”* (Hosea 10:1, KJV). In hun zogenaamde dienst aan God werkten de Joden in werkelijkheid voor zichzelf. Hun gerechtigheid was de vrucht van hun eigen inspanningen om de wet te houden, overeenkomstig hun eigen ideeën en ten bate van hun eigen zelfzuchtige genot. Daarom kon het niet beter zijn dan zichzelf waren. In hun streven

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

om zichzelf heilig te maken, probeerden zij iets reïns uit iets onreïns te maken. (Jesaja 5: 20) De wet van God is zo heilig als Hij heilig is, zo volmaakt als Hij volmaakt is. Het houdt de mensen de gerechtigheid van God voor. Het is voor de mens onmogelijk, om uit zichzelf deze wet te houden; want de natuur van de mens is verdorven, misvormd en geheel in tegenstelling met karakter van God. De werken van het zelfzuchtige hart zijn *“als een onreine”* en *“al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleding”* (Jesaja 64:6).

Omdat de wet heilig is, konden de Joden geen gerechtigheid

[53]

bereiken door hun eigen inspanningen om de wet te houden. De discipelen van Christus moeten gerechtigheid van een andere aard verkrijgen dan die van de Farizeeën, willen zij het koninkrijk der hemelen binnengaan. God heeft hun, in Zijn Zoon, de volmaakte gerechtigheid van de wet aangeboden. Als zij hun hart volledig open zouden willen stellen om Christus te ontvangen, dan zou het leven van God Zelf, Zijn liefde, in hen wonen, en hen veranderen naar Zijn eigen gelijkenis; en zo zouden zij, door Gods vrije gave, de gerechtigheid bezitten die de wet vereist. Maar de Farizeeën verwierpen Christus; *“Want alzo zij de rechtvaardigheid Gods niet kennen, en hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten, zo zijn zij der rechtvaardigheid Gods niet onderworpen”* (Romeinen 10:3).

Jezus ging voort Zijn toehoorders te laten zien wat het betekent om de geboden van God te houden – dat het een weergave is van het karakter van Christus in hunzelf. Want in Hem werd God dagelijks voor hun ogen openbaar gemaakt.

“Zo wie te onrecht op zijn broeder toornig is, die zal strafbaar zijn door het gericht”

Mattheüs 5:22.

De Heere had door Mozes gezegd: *“Gij zult uw broeder in uw hart niet haten; ... Gij zult niet wreken, noch toorn behouden tegen de kinderen uws volks; maar gij zult uw naaste liefhebben als uzelfven”* (Leviticus 19:17-18). De waarheden die Christus naar voren bracht, waren dezelfde die door de profeten waren onderwezen, maar zij waren door hardheid van hart en liefde voor de zonde verduisterd.

De woorden van de Heiland openbaarden aan Zijn toehoorders het feit dat, terwijl zij anderen veroordeelden als overtreders, zij zelf even schuldig waren; want zij koesterden boze opzet en haat.

Aan de overkant van de zee, gerekend van de plaats waar zij verzameld waren, lag het land Basan, een eenzaam gebied, waarvan de wilde ravijnen en beboste heuvels al sinds lange tijd een favoriete schuilplaats was voor misdadigers van allerlei soort. Berichten van berovingen en moorden die daar bedreven waren, stonden de mensen vers voor de geest,

[54]

en velen waren verlangend deze boosdoeners aan te klagen. Tegelijkertijd waren zij zelf hartstochtelijk en twistziek, ze koesterden de meest bittere haat tegen hun Romeinse onderdrukkers en voelden zich vrij om alle andere volken te haten en te verachten; en zelfs hun eigen landgenoten, die niet in alles deden naar hun opvattingen. In dit alles schonden zij de wet, die zegt: *“Gij zult niet doden.”*

De geest van haat en wraak had zijn oorsprong in satan en dit leidde hem ertoe de Zoon van God te doden. Iedereen die wrok of onvriendelijkheid koestert, koestert

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

dezelfde geest en de vrucht daarvan leidt tot de dood. In de wraakzuchtige gedachte ligt de boze daad besloten: zoals de plant is, is ook het zaad. *“Een iegelijk die zijn broeder haat, is een doodslager; en gij weet, dat geen doodslager het eeuwige leven blijvend in zich heeft”* (1 Johannes 3:15).

“en wie tot zijn broeder zegt: Raka! [leeghoofd] die zal strafbaar zijn door den groten raad;” In de gave van Zijn Zoon voor onze verlossing heeft God laten zien, hoeveel waarde Hij hecht aan iedere menselijke ziel, en Hij geeft niemand de vrijheid om verachtelijk over een ander te spreken. We zullen fouten en zwakheden zien in de mensen om ons heen, maar God eist iedere ziel op als Zijn eigendom – door de schepping, en ze zijn dubbel van Hem, omdat ze gekocht zijn met het kostbare bloed van Christus. Ze zijn allemaal naar Zijn beeld geschapen, en zelfs de meest ontaarde mensen moeten met respect en tederheid worden behandeld. God houdt ons aansprakelijk voor zelfs maar een verachtelijk woord over één ziel, voor wie Christus Zijn leven heeft afgelegd.

“Want wie onderscheidt u? En wat hebt gij, dat gij niet hebt ontvangen? En zo gij het ook ontvangen hebt, wat roemt gij, alsof gij het niet ontvangen had?” (1 Korinthe 4:7) *“Wie zijt gij, die eens anderen huisknecht oordeelt? Hij staat, of hij valt zijn eigen heer; doch hij zal vastgesteld worden, want God is machtig hem vast te stellen”* (Romeinen 14:4).

“Maar wie zegt: Gij dwaas! die zal strafbaar zijn door het helse vuur.” In het Oude Testament wordt het woord “dwaas” gebruikt om een afvallige aan te duiden, of iemand die zichzelf aan goddeloosheid heeft overgegeven. Jezus zegt, dat al wie zijn

[55]

broeder als afvallige of verachter van God veroordeelt, daarmee laat zien, dat hij het zelfde oordeel waardig is.

Christus Zelf *“toen Hij met de duivel twistte, en handelde over het lichaam van Mozes, durfde geen oordeel van lastering tegen hem voortbrengen”* (Judas, vers 9). Had Hij dit gedaan, dan zou Hij Zich daarmee op het terrein van satan gesteld hebben, want beschuldigen is het wapen van de boze. Hij wordt in de Schrift *“de verklager onzer broederen”* genoemd. (Openbaring 12:10) Jezus wilde geen enkel wapen van satan gebruiken. Hij reageerde met de woorden: *“De HEERE bestraffe u!”*

Zijn voorbeeld is voor ons bedoeld. Wanneer wij in strijd komen met de vijanden van Christus, mogen wij niets zeggen in een geest van vergelding, of iets wat zelfs maar de schijn heeft van een honende beschuldiging. Hij die als spreekbuis voor God optreedt, behoort geen woorden te uiten, die zelfs de Majesteit van de hemel niet wilde gebruiken, toen Hij twistte met de satan. Wij moeten het oordelen en veroordelen aan God overlaten.

“Verzoent u eerst met uw broeder” Mattheüs 5:24.

De liefde van God is iets meer dan een loutere ontkenning; het is een positief en actief principe, een levende bron, die altijd stroomt om anderen te zegenen. Als de liefde van Christus in ons woont, zullen we niet alleen geen haat koesteren tegenover onze medemensen, maar we zullen op allerlei manier proberen hun liefde te betonen.

Jezus heeft gezegd: *“Zo gij dan uw gave op het altaar offeren, en aldaar gedachtig wordt, dat uw broeder iets tegen u heeft, laat daar uw gave voor het altaar, en ga heen, verzoen u eerst met uw broeder, en kom dan en offer uw gave.”* Het brengen van offergaven drukten geloof uit: dat door Christus degene die het offer

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

bracht deel kreeg aan de genade en liefde van God. Maar het zou louter een schijnvertoning zijn wanneer iemand spreekt over zijn geloof in Gods vergevende liefde, maar zichzelf toestaat een liefdeloze geest te hebben.

Wanneer iemand die belijdt God te dienen een broeder onrecht doet of kwetst, geeft hij die broeder een valse voorstelling van het karakter

[56]

van God, dat onrecht moet beleden worden, het moet als zonde erkent worden om in harmonie met God te komen. Onze broeder heeft ons misschien groter onrecht gedaan dan wij hem, maar dat vermindert onze verantwoordelijkheid niet. Als wij voor God komen en wij herinneren ons, dat een ander iets tegen ons heeft, dan moeten wij onze gave van gebed, of dankzegging, of vrijwillige gave, achterlaten en naar de broeder gaan met wie wij een geschil hebben, en in nederigheid onze zonde belijden en om vergeving vragen.

Als we op enige manier onze broeder bedrogen hebben of verwond, moeten wij hem schadeloos stellen. Als we onopzettelijk een vals getuigenis hebben gegeven, als we zijn woorden verkeerd hebben weergegeven, als we zijn invloed op enige manier hebben geschaad, moeten wij naar degenen toe te gaan, met wie wij over hem gesproken hebben en al onze schadelijke verkeerde opmerkingen terugnemen.

Als moeilijkheden tussen broeders niet voor anderen werden opgelegd, maar openhartig tussen hen beiden besproken zouden worden in de geest van christelijke liefde, wat zou er dan veel kwaad voorkomen kunnen worden! Hoeveel wortels van bitterheid, waardoor veel mensen zijn verontreinigd, zouden vernietigd zijn, en hoe nauw en teder zouden de volgelingen van Christus dan in Zijn liefde verenigd zijn!

“...wie een vrouw aanziet, om dezelve te begeren, die heeft alrede overspel in zijn hart met haar gedaan” Mattheüs 5:28.

De Joden waren trots op hun moraal en keken met afgrijzen op de sensuele praktijken van de heidenen. De aanwezigheid van de Romeinse ambtenaren, die door de keizerlijke overheersing in Palestina waren gebracht, vormde een voortdurende aanstoot voor het volk, want met deze vreemdelingen was een vloed aan heidense gebruiken, lust en losbandigheid binnengekomen. In Kapernaüm hingen vaak de Romeinse beambten met hun homoseksuele minnaars rond op straten en wandelpaden, en vaak verbrak het geluid van hun uitgelaten plezier

[57]

de stilte van het meer, wanneer hun plezierboten over het rustige water gleden. De mensen verwachtten van Jezus dat Hij deze groep mensen streng zou veroordelen, maar wat stonden ze verbaasd, toen zij woorden hoorden, die het kwaad van hun eigen hart blootlegde!

Wanneer de gedachte aan het kwaad wordt geliefd en gekoesterd, hoe heimelijk ook, zei Jezus, dan toont dit aan, dat de zonde nog steeds het hart beheerst. De ziel is nog steeds zo bitter als gal en in de ban van ongerechtigheid (Handelingen 8:23). Iemand die genoeg vindt in onreine tonelen, die zich overgeeft aan kwade gedachten en aan begerige blikken, kan, in de openlijke zonde, met de last van de schaamte en het hartverscheurend verdriet, de ware aard aanschouwen van het kwaad, dat hij in de binnenkamers van zijn ziel heeft verborgen. De tijd van de verzoeking, waarin men mogelijk in een ernstige zonde kan vervallen, brengt niet het kwaad voort dat openbaar wordt, maar het ontwikkelt, of maakt duidelijk wat in het hart verborgen

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

en onzichtbaar aanwezig was. *“Want gelijk hij bedacht heeft in zijn ziel, zo is hij.”* (Spreuken 23:7 KJV) Want uit het hart *“zijn de uitgangen des levens”* (Spreuken 4:23).

“En indien uw rechterhand u ergert, houwt ze af, en werp ze van u” Mattheüs 5:30.

Om te voorkomen dat een ziekte zich door het lichaam verspreidt en het leven verwoest, zou een mens erin toestemmen om zelfs van zijn rechterhand afstand te doen. Nog veel meer zou men bereid moeten zijn om datgene over te geven, wat het leven van de ziel in gevaar brengt.

Door het evangelie moeten zielen, die ontaard zijn en door de satan tot slavernij zijn gebracht, bevrijd worden, zodat zij kunnen delen in de heerlijke vrijheid van Gods zonen. Gods bedoeling is het niet alleen om te bevrijden van het lijden dat het onvermijdelijke gevolg is van de zonde, maar om te verlossen van de zonde zelf. De ziel, die ontaard en misvormd is, moet worden gereinigd en worden omgevormd. Dan kan zij worden bekleed met *“de liefelijkheid des HEERE, onzes God,”* en *“den beelde Zijn Zoons gelijkvormig”* gemaakt worden. *“Hetgeen het oog niet heeft gezien en*

[58]

het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben” (Psalm 90:17; Romeinen 8:29; I Korinthe 2:9). De eeuwigheid alleen kan de heerlijke bestemming onthullen die de mens, hersteld naar Gods beeld, kan bereiken.

Om dit hoge ideaal te kunnen bereiken, moet hetgeen de ziel tot struikelen brengt, worden opgeofferd. Via de wil houdt de zonde ons in haar greep. Het overgeven van de wil wordt voorgesteld als het uitrukken van het oog, of het afhakken van de hand. Vaak lijkt het ons, dat het overgeven van de wil aan God hetzelfde is, als erin toestemmen, om verminkt of kreupel door het leven te gaan. Maar het is beter, zegt Christus, dat het eigen ik verminkt, verwond, of kreupel gemaakt wordt, als u daardoor het leven mag binnengaan. Dat wat u ziet als een ramp, is de deur naar het hoogste genot.

God is de bron van het leven. En wij kunnen alleen leven hebben, wanneer wij in gemeenschap met Hem zijn. Gescheiden van God kan ons bestaan voor korte tijd ons toebehoren, maar wij bezitten het leven niet. *“Maar die haar wellust volgt, is levend gestorven”* (I Timotheüs 5:6). Alleen door het overgeven van onze wil aan God is het voor Hem mogelijk, om ons leven te geven. Alleen wanneer wij door zelfovergave Zijn leven ontvangen, is het mogelijk om deze verborgen zonden, die Jezus heeft aangewezen, te overwinnen. Het is mogelijk, dat u ze in uw hart begraaft en ze verbergt voor de ogen van mensen. Maar hoe wilt u in Gods tegenwoordigheid staande blijven?

Als u zich vastklampt aan uw eigen ik en weigert uw wil aan God over te geven, dan kiest u de dood. God is voor de zonde, waar die ook aangetroffen wordt, een verterend vuur. Als u de zonde verkiest en weigert daar afstand van te doen, moet de tegenwoordigheid van God, die de zonde verteert, ook u verteren.

Het vereist een offer om uzelf aan God te geven. Maar het is het opofferen van het mindere voor het meerdere, van het aardse voor het geestelijke, het vergankelijke

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

voor het eeuwige. Het is niet Gods bedoeling, onze wil te vernietigen. Want alleen door het uitoefenen van onze wil kunnen wij

[59]

volbrengen, wat Hij van ons vraagt. Onze wil moet aan Hem worden overgegeven, om die dan gereinigd en gezuiverd terug te kunnen krijgen, en zó in genegenheid verbonden met het Goddelijke, dat Hij door ons heen de stromen van Zijn liefde en macht kan uitstorten. Hoe bitter en pijnlijk deze overgave ook mag lijken voor het wilskrachtige, eigenzinnige hart. “Het is beter voor u.”

Pas toen hij kreupel en hulpeloos aan de borst viel van de engel van het verbond, kende Jakob de overwinning van zegevierend geloof en ontving hij de titel van ‘vorst Gods.’ Pas toen hij “*hinkende aan zijn heup*” ging (Genesis 32:31), werden de gewapende bendes van Ezau tot bedaren gebracht. En de Farao, de trotse erfgenaam van een koninklijke geslachtslijn boog zich neer, verlangend naar zijn zegen. Zo is ook de Leidsman van ons geloof “*door lijden*” vervolmaakt (Hebreeën 2:10). En de kinderen van het geloof “*uit zwakheid krachten hebben gekregen,*” en “*heirlegers der vreemden op de vlucht hebben gebracht*” (Hebreeën 11:34). Zo “*zelfs zullen de lammen den roof roven*” (Jesaja 33:23) en de zwakken worden “*als David*” en “*het huis Davids ... als de Engel des HEEREN*” (Zacharia 12:8).

“Is het een mens geoorloofd zijn vrouw te verlaten om allerlei oorzaak?” Mattheüs 19:3,8

Onder Joden was het een man toegestaan zijn vrouw voor de meest onbeduidende vergrijpen te verstoten en de vrouw stond het vrij om dan weer te trouwen. Deze praktijk leidde tot grote ellende en zonde. In de Bergrede sprak Jezus duidelijk uit, dat er geen ontbinding van de huwelijksband kon zijn, tenzij men ontrouw was aan de huwelijksbelofte. Hij zei: “*Zo wie zijn vrouw verlaten zal, anders dan uit oorzaak van hoererij, die maakt dat zij overspel doet; en zo wie de verlatene zal trouwen, die doet overspel*” (Mattheüs 5:32).

Toen de Farizeeën Hem achteraf ondervroegen over de wettigheid van echtscheiding, verwees Jezus Zijn toehoorders terug naar het instituut van het huwelijk, zoals dat bij de schepping was ingesteld. Hij zei: “*Mozes heeft vanwege de hardigheid uwer harten u toegelaten uw vrouw te verlaten; maar van den beginne is het alzo niet geweest*” (Mattheüs 19:8). Hij wees hen op de gezegende

[60]

dagen in de hof van Eden, toen God alle dingen “*zeer goed*” verklaarde. Toen kregen het huwelijk en de Sabbat hun oorsprong, een tweelinginstelling tot heerlijkheid van God in het voordeel van de mensheid. Toen verbond de Schepper de handen van het heilige paar in het huwelijk. En Hij zei: “*Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot één vlees zijn*” (Genesis 2:24). Toen ook kondigde Hij de wet van het huwelijk af voor alle kinderen van Adam tot aan het einde van de tijd. Wat de Eeuwige Vader Zelf goed had verklaard, was voor de mens een wet die de hoogste zegen en ontwikkeling met zich meebrengt.

Zoals elke andere goede gave van God die aan de mensheid zijn toevertrouwd om die te bewaren, is ook het huwelijk door de zonde verdorven. Maar de bedoeling van het evangelie is, zijn reinheid en schoonheid weer te herstellen. Zowel in het Oude als het Nieuwe Testament wordt de huwelijksrelatie gebruikt om de tedere en heilige verbintenis weer te geven, die bestaat tussen Christus en Zijn volk, de

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

verlosten die Hij heeft gekocht tegen de prijs van Golgotha. Hij zegt: *“Vrees niet, ... want uw Maker is uw Man, HEERE der heirscharen is Zijn naam; en de Heilige Israëls is uw Verlosser”* (Jesaja 54:4 – 5). *“Bekeert u, gij afkerige kinderen! spreekt de HEERE, want Ik heb u getrouwd”* (Jeremia 3:14). In het “Lied der liederen” horen we de stem van de bruid zeggen: *“Mijn Liefste is mijne en ik ben Zijne.”* En Hij die voor haar draagt *“de banier boven tienduizend”*, spreekt tot Zijn uitverkorene: *“Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en er is geen gebrek aan u”* (Hooglied 2:16; 5:10; 4 :7).

In later tijden verklaart Paulus, wanneer hij schrijft aan de christenen in Efeze, dat de Heere de man tot hoofd van de vrouw heeft gesteld om haar beschermer te zijn, de echtgenoot, die het koord wat de leden van het gezin samenbindt. Net zoals Christus het Hoofd van de gemeente is en Heiland van het mystieke lichaam. Daarom zegt Hij: *“Daarom, gelijk de Gemeente aan Christus onderdanig is, alzo ook de vrouwen aan haar eigen mannen in alles. 25 Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelven voor haar heeft overgegeven; 26 Opdat Hij haar heiligen zou, [haar] gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord; 27 Opdat Hij haar Zichzelven heerlijk zou voorstellen, een Gemeente,*

[61]

die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk. 28 Alzo zijn de mannen schuldig hun eigen vrouwen lief te hebben, gelijk hun eigen lichamen. Die zijn eigen vrouw liefheeft, die heeft zichzelf lief. 29 Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat” (Efeze 5:24 – 28).

De genade van Christus, en deze alleen, kan dit instituut maken tot wat God bedoeld heeft, dat het zou zijn: een hulpmiddel tot zegen en verheffing van de mensheid. En zo mogen de gezinnen op aarde in hun eenheid en vrede en liefde een beeld zijn van het gezin in de hemel.

De toestand van de samenleving nu vormt, net als in de dagen van Christus, een treurig commentaar op het hemels ideaal van deze heilige relatie. Toch biedt het evangelie van Christus troost aan die mensen, die dáár bitterheid en teleurstelling hebben gevonden, waar zij hadden gehoopt op gezelschap en vreugde. Het geduld en de tederheid, die Zijn Geest kan verlenen, zal het bittere levenslot zoet maken. Het hart waarin Christus woont, zal zó vervuld worden, zó bevredigd met Zijn liefde, dat het niet verteerd wordt door het verlangen om medeleven te vragen en aandacht naar zich toe te trekken. En door de overgave van de ziel aan God kan Zijn wijsheid tot stand brengen, waarin menselijke wijsheid faalt. Door de openbaring van Zijn genade kunnen harten die eerst onverschillig of vervreemd waren, worden verenigd met koorden, die sterker en duurzamer zijn dan aardse. Het zijn de gouden koorden van een liefde, die de toets van de beproeving kan doorstaan.

“Zweert ganselijk niet” Mattheüs 5:34.

De reden voor dit bevel wordt erbij gegeven: Wij mogen niet zweren: *“niet bij den hemel, omdat hij is de troon Gods; noch bij de aarde, omdat zij is de voetbank Zijner voeten; noch bij Jeruzalem, omdat zij is de stad des groten Konings; noch bij uw hoofd zult gij zweren, omdat gij kunt niet één haar kunt wit of zwart maken.”* (vers 34-36)

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Alle dingen komen van God. Wij hebben niets, wat wij niet ontvangen hebben. En meer nog dan dit: wij hebben niets, dat niet voor ons met het bloed van Christus gekocht is. Alles wat wij bezitten komt tot ons met het stempel van het kruis, gekocht met het bloed dat boven elke schatting kostbaar is. Want het is het leven van God.

[62]

Daarom is er niets, waar wij met recht aanspraak op kunnen maken als het onze, om ons woord in vervulling te doen gaan.

De Joden begrepen het derde gebod als verbod om de naam van God op een wereldse manier te gebruiken. Maar ze vonden, dat het hun vrij stond om andere eden te gebruiken. Onder hen was het afnemen van een eed gebruikelijk. Via Mozes was het hun verboden vals te zweren. Maar zij hadden veel listen, om zichzelf vrij te pleiten van de verplichtingen, die zij onder ede op zich hadden genomen. Ze waren niet bang om toe te geven aan iets, wat in werkelijkheid werelds was. En ze schrokken ook niet terug voor meened, zolang deze verhuld was door de één of andere clause waarmee ze de wet kon omzeilen.

Jezus veroordeelde hun praktijken. Hij sprak uit, dat hun gewoontes bij het afnemen van de eed een overtreding van het gebod van God waren. Onze Heiland verbood echter niet het gebruik van de gerechtelijke eed, waarin God plechtig tot Getuige geroepen wordt, dat hetgeen gezegd wordt de waarheid en niets dan de waarheid is. Ook Jezus Zelf, bij Zijn proces voor het Sanhedrin, weigerde niet om onder ede te getuigen. De hogepriester zei tot Hem: *“Ik bezweer U bij de levenden God, dat Gij ons zegt of Gij zijt de Christus, de Zoon Gods. Jezus zeide tot hem: Gij hebt het gezegd”* (Mattheüs 26:63b-64a). Wanneer Jezus de gerechtelijke eed in de Bergrede had veroordeeld, dan zou Hij bij Zijn proces de hogepriester hebben bestraft, en zo Zijn eigen leeropvatting ter wille van Zijn volgelingen hebben doorgezet.

Er zijn heel veel mensen, die er niet voor terugschrikken om hun medemensen te misleiden. Maar hun is geleerd – en het is hun door de Geest van God ingeprent – dat het iets vreselijks is, om tegen hun Maker te liegen. Wanneer zij onder ede gesteld worden, wordt hun het gevoel gegeven, dat zij niet louter voor mensen getuigen, maar voor God. Wanneer zij dan een vals getuigenis geven, doen zij dit tegenover Hem, die de harten leest en de precieze waarheid kent. De wetenschap, dat er vreselijke oordelen zijn gevolgd op een dergelijke zonde heeft een betuigelende invloed op hen.

Maar als er iemand is, die onder ede een betrouwbaar getuigenis kan afleggen, dan is het wel een christen. Hij leeft voortdurend als zijnde in Gods tegenwoordigheid. Hij weet, dat elke gedachte open ligt voor de ogen

[63]

van Hem met wie wij te maken hebben. En wanneer hij opgeroepen wordt om op juridisch terrein te spreken, is het juist als hij zich op God als getuige beroept, dat wat hij zegt de waarheid is, en niets dan de waarheid.

Jezus ging verder en zette een beginsel uiteen, dat het afnemen van eden overbodig zou maken. Hij leert, dat de exacte waarheid de wet voor ons spreken dient te zijn. *“Maar laat zijn uw woord ja, ja; neen, neen; wat boven deze is, dat is uit den boze.”* (vers 37)

Deze woorden veroordelen al die betekenisloze frases en krachttermen, die aan het wereldse grenzen. Ze veroordelen de misleidende complimenten, het omzeilen van de waarheid, de vleierende frases, de overdrijvingen, de valse voorstellingen in de

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

handel, die in de samenleving en in de zakenwereld zo gebruikelijk zijn. Zijn woorden leren, dat niemand waar genoemd kan worden, die probeert te lijken wat hij niet is; of wiens woorden niet de werkelijke gevoelens van zijn hart weergeven.

Als deze woorden van Christus ter harte genomen zouden worden, dan zouden zij het uiten van kwade veronderstellingen en onvriendelijke kritiek tegenhouden. Want wanneer u commentaar geeft op de handelingen en de motieven van een ander, wie kan er dan zeker van zijn, dat hij de precieze waarheid spreekt? Hoe vaak kleuren trots, hartstocht, persoonlijke rancune niet de indruk die wordt weergegeven! Een blik, een woord, zelfs de intonatie van de stem kan vol leugen zijn. Zelfs feiten kunnen zó worden verteld, dat zij een valse indruk wekken. En *“wat boven deze”* waarheid *“is, dat is uit den boze.”*

Alles wat christenen doen, moet zo doorzichtig zijn als het zonlicht. De waarheid is van God. Misleiding – in elk van zijn tienduizenden vormen – is van de satan. En ieder, die op enige manier afwijkt van de rechte lijn van de waarheid, levert zichzelf over in de macht van de boze. Toch is het niet iets makkelijk en eenvoudigs om de exacte waarheid te spreken. Wij kunnen de waarheid niet spreken, tenzij wij de waarheid kennen. En hoe vaak staan vooropgezette meningen, de vertekening van ons verstand, onvolledige kennis en dwalingen in ons beoordelingsvermogen, de dingen waarmee wij te maken hebben in de weg! Wij kunnen de waarheid niet spreken, tenzij onze geest voortdurend geleid wordt door Hem, die de waarheid is.

[64]

Christus vraagt ons, via de apostel Paulus: *“Uw woord zij ten allen tijd in aangenaamheid, (letterlijk: vol genade KJV).”* (Kolossenzen 4:6) *“Geen vuile rede ga uit uw mond, maar zo er enige goede rede is tot nuttige stichting, opdat zij genade geve dien die zij horen”* (Efeze 4:29). In het licht van deze teksten moeten de woorden van Christus op de berg gezien worden als veroordeling van grappenmakerij, lichtvaardig spreken en vuile taal. De woorden van Jezus eisen, dat onze woorden niet alleen waar, maar ook rein moeten zijn.

Zij die bij Christus in de leer geweest zijn, zullen geen deel hebben aan *“de onvruchtbare werken der duisternis”* (Efeze 5:11). Zij zullen zowel in het spreken als in het leven eenvoudig, recht door zee, en waar zijn, want zij bereiden zich voor op het gezelschap van die heiligen, in wier mond *“geen bedrog gevonden”* wordt (Openbaring 14:5).

“Maar Ik zeg u, dat gij den boze niet wederstaat; maar zo wie u op de rechterwang slaat, keer hem ook de andere toe “ Mattheüs 5:39.

In hun contact met de Romeinse soldaten kwamen voor de Joden voortdurend momenten van ergernis voor. Troepenonderdelen werden op verschillende punten over heel Judea en Galilea gestationeerd. Hun aanwezigheid herinnerde het volk aan hun vernedering als natie. Zij hoorden met bitterheid in de ziel het luide schallen van de trompet en zagen de troepen zich rond de legerstandaard van Rome scharen en buigen voor dit symbool van hun macht. Vaak kwamen er botsingen voor tussen het volk en de soldaten. Die deden de volkshaat oplaaien. Het gebeurde vaak, dat als de één of andere Romeinse gezagsdrager zich met zijn wacht soldaten van het ene punt naar het andere haastte, hij de Joodse boeren greep, die op het veld aan het werk waren. Hij dwong hen dan lasten de berg op te dragen, of allerlei andere diensten, die nodig waren, te verrichten. Dat was in overeenstemming met Romeinse wetten en

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

gewoontes. En verzet tegen zulke eisen leverde alleen maar scheldpartijen en wreedheid op. Elke dag werd in de harten van het volk het verlangen dieper om het Romeinse juk af te schudden. Speciaal onder de dappere Galileeërs met hun ruwe handen was de

[65]

geest van oproer wijd verbreid. Kapernaüm was als grensstad de thuisbasis van een Romeins garnizoen. Zelfs wanneer Jezus onderricht gaf, riep de aanblik van een compagnie soldaten bij zijn toehoorders de bittere gedachte aan Israëls vernedering wakker. De mensen keken gretig naar Christus, in de hoop dat Hij het was, die de trots van Rome zou vernederen.

Met droefheid kijkt Jezus in de opgeheven gezichten vóór Hem. Hij merkt de wraakzuchtige geest op, die zijn kwade stempel op hen heeft gedrukt. En Hij weet hoe bitter het volk hunkert naar macht om hun onderdrukkers te vernietigen. Verdrietig gebiedt Hij hun: *“Maar Ik zeg u, dat gij den boze niet wederstaat; maar zo wie u op de rechterwang slaat, keer hem ook de andere toe”*.

Deze woorden waren slechts een herhaling van de leer van het Oude Testament. Het is waar, dat de regel *“oog om oog, tand om tand”* (Leviticus 24:20) een bepaling vormde in de wetten die via Mozes waren gegeven. Maar dat was een burgerlijke wetsbepaling. Niemand had het recht zichzelf te wreken, want zij hadden de woorden van de Heer: *“Zeg niet: Ik zal het kwaad vergelden.” “Zeg niet: Gelijk hij mij gedaan heeft, zo zal ik hem doen.” “Verblijdt u niet, als uw vijand valt.” “Indien degene die u haat, hongert, geef hem brood te eten, en zo hij dorstig is, geef hem water te drinken; Want gij zult vurige kolen op zijn hoofd hopen, en de HEERE zal het u vergelden”* (Spreuken 20:22; 24:29, 17; 25:21-22).

Het hele aardse leven van Jezus was een toonbeeld van dit principe. Onze Heiland verliet Zijn thuis in de hemel om het brood des levens naar Zijn vijanden te brengen. Hoewel Hij van de wieg tot het graf onder lasterpraat en vervolging werd bedolven, riepen die bij Hem slechts uitingen van vergevende liefde op. Via de profeet Jesaja zegt Hij: *“Ik geef Mijn rug degenen die Mij slaan, en Mijn wangen degenen die Mij het haar uitplukken; Mijn aangezicht verberg Ik niet voor smaadheden en speeksel”* (Jesaja 50:6) *“Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open.”* (Jesaja 53:7). En van het kruis van Golgotha komt door de eeuwen heen Zijn gebed voor Zijn moordenaars, en de boodschap van hoop voor de stervende rover.

[66]

De tegenwoordigheid van de Vader omringde Christus, en Hem overkwam niets, dan wat de oneindige Liefde toestond als zegen voor de wereld. Hier was Zijn Bron van troost, en Die is voor ons. Hij die door de Geest van Christus wordt bezielde, blijft in Christus. De slag die voor hem bestemd is, valt op de Heiland, die hem met Zijn tegenwoordigheid omringt. Alles wat tot hem komt, komt van Christus. Hij heeft het niet nodig, het kwaad te weerstaan, want Christus is zijn verdediging. Niets kan hem raken, behalve wat onze Heere toelaat. En *“alle dingen”* die worden toegelaten werken mee *“ten goede”* *“voor hen die God liefhebben”* (Romeinen 8:28).

“En zo iemand met u rechten wil en uw rok nemen, laat hem ook den mantel; En zo wie u zal dwingen één mijl te gaan, ga met hem twee mijlen.” (vers 40-41)

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Jezus gebood Zijn discipelen om, in plaats van zich te verzetten tegen de eisen van degenen die de macht hebben, zelfs meer te doen dan er van hen werd geëist. En zij moesten zoveel mogelijk aan elke verplichting voldoen, zelfs als die verder ging dan de wet van het land eiste. De wet, die via Mozes is gegeven, legde tedere zorg voor de armen op. Als een arm man zijn mantel als onderpand gaf, of als waarborg voor een schuld, dan was het de schuldeiser niet toegestaan om de woning te betreden om die mantel te verkrijgen; hij moest op straat wachten, tot het onderpand naar hem werd toegebracht. En hoe de omstandigheden ook waren, het onderpand moest bij het vallen van de avond aan de eigenaar worden teruggegeven (Deuteronomium 24:10-13). In de dagen van Christus werden deze barmhartige bepalingen weinig in acht genomen. Maar Jezus leerde Zijn discipelen om zich aan de beslissing van de rechtbank te onderwerpen; zelfs als deze méér eiste dan de wet van Mozes toestond. Ook al eiste deze een kledingstuk van hen, zij moesten zich onderwerpen. Sterker nog: zij moesten de schuldeiser geven waar hij recht op had, en zo nodig zelfs nog meer geven dan de vordering die de rechtbank had toegewezen. Hij zei: *“En zo iemand met u rechten wil en uw rok nemen, laat hem ook den mantel;*

[67]

En zo wie u zal dwingen één mijl te gaan, ga met hem twee mijlen.”

Jezus voegde daaraan toe: *“Geef degene die iets van u bidt, en keer u niet af van degenen die van u lenen wil.”* (vers 42) Dezelfde les was door Mozes geleerd over de armen: *“zo zult gij uw hart niet verstijven, noch uw hand toesluiten voor uw broeder, die arm is. Maar gij zult hem uw hand mildelijk opendoen en zult hem rijkelijk lenen, genoeg voor zijn gebrek, dat hem ontbreekt.”* (Deuteronomium 15:7-8). Deze teksten maken de betekenis van de woorden van de Heiland duidelijk. Christus leert ons niet, om zonder onderscheid te geven aan iedereen, die om liefdadigheid vraagt. Maar Hij zegt: *“en zult hem rijkelijk lenen, genoeg voor zijn gebrek, dat hem ontbreekt.”* En dit moet eerder een gift zijn dan een lening. Want dit vraagt Hij: *“Leent zonder iets weder te hopen;”* (Lukas 6:35).

“Wie zichzelf geeft met zijn aalmoezen, voedt drie (personen): zichzelf, zijn hongerende naaste, en Mij.”

“Heb uw vijanden lief” Mattheüs 5:44.

De les van de Heiland *“dat gij den boze niet wederstaat”* was al een harde uitspraak voor de wraakzuchtige Joden. En zij morden er onderling tegen. Maar nu deed Jezus een nog sterkere uitspraak: *“Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben, en uw vijand zult gij haten. Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen; Opdat gij moogt kinderen zijn uws Vaders, Die in de hemelen is;”*(vers 43-45a)

Dit was de geest van de wet, die de rabbi's verkeerd hadden uitgelegd tot een koud en star wetboek vol eisen. Zij beschouwden zichzelf als beter dan andere mensen. Zij vonden, dat zij op grond van hun geboorte als Israëliet recht hadden op de speciale gunst van God. Maar Jezus wees op de geest van vergevende liefde: Dat zou het bewijs leveren, dat zij door hogere motieven werden gedreven dan de tollenaars en zondaars, die zij verachtten.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Hij wees Zijn toehoorders op de Heerser van het heelal, met een nieuwe naam: “*Onze Vader.*” Hij wilde hen laten begrijpen, hoe teder het hart van God naar hen verlangde. Hij leerde, dat

[68]

God geeft om iedere verloren ziel. “*Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de HEERE over degenen die Hem vrezen*” (Psalm 103:13). Zo’n opvatting over God is door geen enkele godsdienst aan de wereld geschonken dan alleen de godsdienst van de Bijbel. Het heidendom leert mensen eerder om het Opperwezen te zien als voorwerp van angst dan als voorwerp van liefde – als een kwaadaardige godheid, die door offers gunstig gestemd moet worden, in plaats van een Vader die het geschenk van Zijn liefde over Zijn kinderen uitstort. Zelfs het volk Israël was zó verblind geraakt voor het kostbare onderwijs van de profeten over God, dat deze openbaring van Zijn vaderlijke liefde als een origineel onderwerp naar voren kwam, een nieuw geschenk aan de wereld.

De Joden oordeelden, dat God diegenen liefhad die Hem dienden – naar hun opvatting waren dat zij die aan de eisen van de rabbi’s voldeden – en dat de rest van de wereld onder Zijn afkeuring en vloek lagen. Zo is het niet, zei Jezus. De hele wereld, de slechten en de goeden, liggen in de zonneschijn van Zijn liefde. Deze waarheid had u uit de natuur zelf moeten leren; want God “*doet Zijn zon opgaan over bozen en goeden, en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.*” (vers 45)

Het komt niet door haar eigen kracht, dat de aarde jaar in jaar uit haar schatten produceert en haar beweging rond de zon voortzet. De hand van God leidt de planeten en houdt hen in positie op hun ordelijke reis door de hemelen. Door Zijn kracht volgen zomer en winter, zaaitijd en oogst, dag en nacht elkaar in regelmatige afwisseling op. Door Zijn woord bloeit de plantenwereld, verschijnen de bladeren en ontluiken de bloemen. Elk goed ding dat wij hebben, elke zonnestraal en regenbui, elk klein stukje voedsel, elk moment van het leven, is een geschenk van liefde.

Toen wij nog liefdeloos en lelijk van karakter waren, “*hatelijk zijnde en elkander hatende*” was onze hemelse Vader barmhartig over ons. “*Maar wanneer de goedertierenheid van God onze Zaligmaker, en Zijn liefde tot de mensen verschenen is, heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der gerechtigheid die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid*” (Titus 3:3-5). Wanneer wij Zijn liefde ontvangen hebben, maakt dit ons op dezelfde manier vriendelijk en teder, niet alleen tegenover

[69]

de mensen die ons liggen, maar juist tegenover de meest verkeerde, dwalende en zondige mensen.

De kinderen van God zijn diegenen, die deelhebben aan Zijn natuur. Het is geen aardse rang, noch geboorte, noch nationaliteit, noch een godsdienstig voorrecht, dat bewijst of wij leden van Gods gezin zijn; het is liefde, een liefde die de hele mensheid omvat. Zelfs zondaars van wie het hart voor Gods Geest niet volledig is afgesloten, zullen op vriendelijkheid reageren; omdat ze haat voor haat geven, geven ze ook liefde terug voor liefde. Maar het is alleen de Geest van God die liefde teruggeeft voor haat. Goed te zijn voor de ondankbaren en bozen, goed doen zonder daarvoor iets terug te verwachten: dat is het onderscheidingssteken van het koninklijk geslacht van de hemel. Dat is het zekere teken, waardoor de kinderen van de Allerhoogste hun hoge rang tonen.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

“Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is”
Mattheüs 5:48.

Het woord “*dan*” houdt een conclusie in, een gevolgtrekking uit dat wat vooraf gegaan is. Jezus is bezig geweest voor Zijn toehoorders de nooit falende barmhartigheid en liefde van God te beschrijven. En Hij nodigt hen “*dan*” uit om volmaakt te zijn. Omdat uw hemelse Vader “*goedertieren over de ondankbaren en bozen*” is (Lukas 6:35). Omdat Hij Zich neergebogen heeft om u op te richten. “*Dan*” zegt Jezus, kunt u in karakter als Hem worden, en zonder tekortkomingen standhouden in de tegenwoordigheid van mensen en engelen.

De voorwaarden van het eeuwige leven onder de genade, zijn precies dezelfde zoals zij in de hof van Eden waren – volmaakte gerechtigheid, harmonie met God, volmaakte overeenstemming met de beginselen van Zijn wet. De maatstaf voor het karakter, die in het Oude Testament wordt voorgesteld, is dezelfde als die in het Nieuwe Testament wordt voorgesteld. Deze maatstaf is er niet één, die we niet kunnen bereiken. In elk gebod of bevel wat God geeft, ligt een belofte, de meest positieve belofte, die aan het gebod ten grondslag ligt. God heeft ervoor gezorgd, dat wij naar Zijn gelijkenis kunnen worden. Hij brengt dit voor iedereen tot stand die niet dwarsligt met een verdorven wil en zo Zijn genade dwarsboomt.

[70]

God heeft ons lief met een onuitsprekelijke liefde en onze liefde voor Hem ontwaakt, wanneer wij iets begrijpen van de lengte, breedte, diepte en hoogte van deze liefde, die de kennis te boven gaat (Efeze 3:18-19). Door de openbaring van de aantrekkelijke liefelijkheid van Christus, door de kennis van Zijn liefde, die tegenover ons tot uitdrukking kwam toen wij nog zondaren waren, smelt en onderwerpt het koppige hart zich, en de zondaar wordt herboren en wordt tot kind van de hemel. God gebruikt geen dwingende maatregelen; liefde is het middel wat Hij gebruikt om de zonde uit het hart te verdrijven. Daarmee verandert Hij trots in nederigheid en vijandschap en ongelooft in liefde en geloof.

De Joden hadden moeizaam gezwoegd om volmaaktheid te bereiken door hun eigen inspanningen en zij hadden gefaald. Christus had hun al verteld, dat hun gerechtigheid nooit het Koninkrijk van de hemel kon binnengaan. Nu wijst Hij hen op de aard van de gerechtigheid die iedereen zal bezitten die de hemel binnengaat. De hele Bergrede door beschrijft Hij de vruchten ervan en nu legt Hij in één zin uit wat de bron en de aard van deze gerechtigheid is: Wees volmaakt, zoals God volmaakt is. De wet is slechts een afschrift van het karakter van God. Aanschouw in uw hemelse Vader een volmaakte openbaring van de beginselen, die het fundament van Zijn heerschappij zijn.

God is liefde. Als lichtstralen van de zon stromen liefde, licht en vreugde van Hem uit naar al Zijn schepselen. Het is Zijn natuur om te geven. Zijn eigen leven is de uitstorting van onzelfzuchtige liefde.

“Zijn heerlijkheid is het beste voor Zijn kinderen;
Zijn vreugde, Zijn tedere Vaderschap”

Hij zegt ons volmaakt te zijn zoals Hij is, op dezelfde manier. Wij moeten middelpunten van licht en zegen zijn voor onze kleine kring, zoals Hij dat is voor het universum. Wij hebben niets van onszelf, maar het licht van Zijn liefde schijnt op ons, en wij moeten de helderheid daarvan weerspiegelen. “Goed zijn in Zijn geleende goedheid” mogen wij volmaakt zijn in ons bereik, zoals God volmaakt is in de Zijne.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Jezus zei: *“Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader volmaakt is”*. Als jullie kinderen van God zijn, zijn jullie deelhebbers aan Zijn natuur en dan kunnen

[71]

jullie niet anders zijn als Hij. Ieder kind leeft dankzij het leven van zijn vader. Als jullie Gods kinderen zijn, verwekt door Zijn Geest, dan leeft u door het leven van God. In Christus woont *“al de volheid der Godheid lichamelijk”* (Kolossenzen 2:9). En het leven van Jezus wordt openbaar *“in ons sterfelijk vlees”* (2 Korinthe 4:11). Dat leven in u zal hetzelfde karakter voortbrengen en dezelfde werken openbaren, als in Hem. Zo zult u in harmonie zijn met elk voorschrift van Zijn wet; want *“de wet des HEEREN is volmaakt, bekerende de ziel”* (Psalm 19:8). Opdat de liefde *“het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest”* (Romeinen 8:4).

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

[72]

HET WARE MOTIEF VAN HET DIENEN

4

“Hebt acht, dat gij uw aalmoes niet doet voor de mensen, om van hen gezien te worden” Mattheüs 6:1

De woorden van Christus op de berg vormden de uitdrukking van de onuitgesproken leer van Zijn leven, maar de mensen hadden gefaald die te begrijpen. Ze konden niet begrijpen, waarom Hij, terwijl Hij zo'n grote macht bezat, naliet die te gebruiken om veilig te stellen wat zij als hoogste goed beschouwden. Hun geest, motieven en methodes waren tegenovergesteld aan de Zijne. Zij pretendeerden, te ijveren voor de eer van de wet, maar zelfverheerlijking was het werkelijke doel dat zij nastreefden; en Christus wilde hen duidelijk maken, dat iemand die zichzelf liefheeft een overtreder is van de wet.

Maar de principes die door de Farizeeën gekoesterd werden, zijn karakteristiek voor de mensheid van alle eeuwen. De geest van het Farizeïsme is de geest van de menselijke natuur; en omdat de Heiland de tegenstelling liet zien tussen Zijn eigen geest en methodes, en die van de rabbi's, is Zijn onderricht van gelijke toepassing op mensen van alle tijden.

In de dagen van Christus probeerden de Farizeeën voortdurend de gunst van de hemel te verdienen om wereldse eer en voorspoed veilig te stellen, die zij beschouwden als de beloning voor de deugd. Tegelijkertijd maakten zij van hun daden van liefdadigheid een schouwspel voor de mensen, om hun aandacht te trekken en een reputatie van heiligheid te verkrijgen.

Jezus berispte hen om hun uiterlijk vertoon, en verklaarde, dat God een dergelijk dienen niet erkent; en dat de vleierij en de bewondering van de mensen, die zij zo gretig zochten, de enige beloning was die ze ooit zouden ontvangen.

Hij zei: *“Maar als gij aalmoes doet, zo laat dan uw linkerhand*

[73]

niet weten wat uw rechterhand doet, opdat uw aalmoes in het verborgen zij; en uw Vader, Die in het verborgen ziet, Die zal het u in het openbaar vergelden.” (vers 3-4)

Met deze woorden leert Jezus niet, dat vriendelijke daden altijd geheim gehouden moeten worden. De apostel Paulus, die door de Heilige Geest schreef, verborg de vrijgeevige zelfopoffering van de Macedonische christenen niet, maar hij vertelde van de genade, die Christus in hen bewerkt had, en zo werden ook anderen door Diezelfde Geest vervuld. Hij schreef ook aan de gemeente in Korinthe en zei: *“... en de ijver, van u begonnen, heeft er velen verwekt”* (2 Korinthe 9:2).

Christus' eigen woorden maken Zijn bedoeling duidelijk, dat door daden van liefdadigheid het doel niet moet zijn om lof en eer van mensen te ontvangen. Ware godsvrucht zet nooit aan tot uiterlijke vertoning. Mensen die lovende en vleiende woorden verlangen en die daarop teren als op een zoete hap, zijn alleen in naam christen.

De volgelingen van Christus moeten door hun goede werken eer brengen, niet aan zichzelf, maar aan Hem door wiens genade en macht zij hebben gewerkt. Het is door de Heilige Geest, dat elk goed werk tot stand gebracht wordt en de Geest wordt gegeven om te verheerlijken, niet de ontvanger, maar de Gever. Wanneer het licht van Christus in de ziel schijnt, zullen de lippen met lof en dankzegging aan God vervuld

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

zijn. Uw gebeden, uw plichtsbetrachting, uw welwillendheid en uw zelfverloochening mogen geen onderwerp van uw gedachten of uw gesprekken zijn. Jezus zal worden verhoogd, het eigen ik verborgen, en Christus zal worden weergegeven als alles in allen.

Wij moeten in oprechtheid geven, geen show maken van onze goede daden, maar geven uit medelijden en liefde voor degenen die lijden. Oprechtheid van bedoeling, werkelijke vriendelijkheid van het hart, is het motief waaraan de Hemel waarde hecht. De ziel die oprecht is in zijn liefde, toegewijd met een onverdeeld hart, beschouwt God als waardevoller dan het fijnste goud van Ofir (Job 28:16).

Wij moeten niet aan de beloning denken, maar aan het dienen; toch zal vriendelijkheid, die in deze geest betoond wordt, niet zonder

[74]

vergelding blijven. *“... uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden.”* Omdat het waar is, dat God Zelf de grote Beloning is, dat al het andere omvat, ontvangt de ziel Hem alleen, en verheugt zich alleen in Hem, wanneer zij aan Hem in karakter gelijk geworden is. Alleen wat op elkaar lijkt, kan elkaar waarderen. Wanneer wij onszelf aan God hebben gegeven voor de dienst aan de mensheid, geeft Hij Zichzelf aan ons.

Niemand kan in zijn eigen hart en leven ruimte geven aan de stroom van Gods zegen, zodat die naar anderen vloeit, zonder dat hij zelf een rijke beloning ontvangt. De hellingen van de heuvels en de vlaktes, die een bedding bieden, waardoor de bergstromen de zee kunnen bereiken, lijden daarbij geen verlies. Wat zij geven, wordt honderdvoudig terugbetaald. Want de stroom, die zingend voorbijgaat, laat een geschenk van groen en vruchtbaarheid achter. Het gras op zijn oevers is frisser groen, de bomen hebben rijker loof, en de bloemen zijn overvloediger. Als de aarde kaal en bruin ligt onder de schroeiende hitte van de zomer, geeft een groene lijn de loop van de rivier aan; en de vlakte, die haar boezem opende om de schat van de bergen naar de zee te dragen, wordt met frisheid en schoonheid bekleed, een getuigenis voor de vergelding die Gods genade verleent aan iedereen, die zichzelf geeft als kanaal, waardoor Gods zegen naar de wereld kan uitvloeien.

Dit is de zegen van degenen, die barmhartigheid aan de armen betonen. De profeet Jesaja zegt: *“Is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood mededeelt en arme verdrevenen in huis brengt? Als gij een naakte ziet, dat gij hem dekt en dat gij u voor uw eigen vlees niet verbergt? Dan zal uw licht voortbreken als de dageraad en uw genezing zal snel uitspruiten. ... En de HERE zal u geduriglijk leiden, en Hij zal uw ziel verzadigen ... en gij zult zijn als een gewaterde hof en als een springader der wateren, welke wateren niet ontbreken”* (Jesaja 58:7-11).

Het weldadigheidswerk wordt dubbel gezegend. Terwijl hij die aan de behoeftigen geeft anderen zegent, wordt hijzelf in nog hogere mate gezegend. De genade van Christus in de ziel ontwikkelt karaktertrekken die het tegenovergestelde zijn van egoïsme, -- eigenschappen die het leven louteren, veredelen en verrijken. Vriendelijke daden, die in het verborgene verricht worden, verbinden harten met elkaar

[75]

en zal hen dichter bij het hart trekken van Hem, uit Wie elke grootmoedige impuls ontspringt. De kleine attenties, de kleine daden van liefde en zelfopoffering, die uit het leven voortvloeien zo stil als de geur van een bloem – deze dingen vormen een niet gering deel van de zegeningen en het geluk van het leven. En uiteindelijk zal men

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

ondervinden, dat de zelfverloochening voor het welzijn en het geluk van anderen, hoe nederig en oneervol ook hier op aarde, in de hemel wordt erkend als het teken van onze eenheid met Hem: de Koning der heerlijkheid, die rijk was, maar omwille van ons arm werd.

De vriendelijke daden die misschien in het verborgene zijn gedaan, maar de gevolgen in het karakter van degene die ze deed, kunnen niet verborgen blijven. Als wij werken met onverdeelde belangstelling als volgeling van Christus, zal het hart in nauwere genegenheid met God zijn, en de Geest van God, Die op onze geest inwerkt, zal de heilige harmonie van de ziel aanroepen in antwoord op de goddelijke aanraking.

Hij die méér talenten geeft aan diegenen, die verstandig gebruik gemaakt hebben van de gaven die hun zijn toevertrouwd, is blij erkenning te kunnen geven voor de dienst van Zijn gelovig volk in de Geliefde, door Wiens genade en kracht zij gewerkt hebben. Zij die gezocht hebben naar de ontwikkeling en vervolmaking van een christelijk karakter – door hun eigenschappen te beoefenen in goede werken – zullen in de toekomstige wereld oogsten wat zij gezaaid hebben. Het werk dat op aarde begonnen is, zal zijn voltooiing bereiken in dat hoger en heiliger leven, om stand te houden in de eeuwigheid.

“En wanneer gij bidt, zo zult gij niet zijn gelijk als de geveinsden” Mattheüs 6:5.

De Farizeeën hadden vastgestelde uren voor gebed; en wanneer zij op de vastgestelde tijden buiten waren, wat vaak voorkwam, dan pauzeerden zij waar zij ook waren – misschien op straat of op het marktplein, te midden van de zich voorthaastende menigte – en daar herhaalden zij met luide stem hun vormelijke gebeden. Zulke aanbidding,

[76]

die alleen ter zelfverheerlijking gedaan werd, riep een niets ontziende berisping van Jezus op. Hij keurde echter niet het openbare gebed af, want Zelf bad Hij met Zijn discipelen en in aanwezigheid van de menigte. Maar Hij leerde dat het persoonlijke gebed niet openbaar gemaakt moet worden. Onze gebeden horen in afgezonderde toewijding de oren van niemand anders te bereiken dan alleen van God, Die de gebeden hoort. Geen nieuwsgierig oor behoort de last van zulke smeekbeden op te vangen.

“Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer.” (vers 6) Zorg voor een plaats voor afzonderlijk gebed. Jezus had zorgvuldig gekozen plaatsen voor gemeenschap met God, en dat moeten wij ook doen. Wij moeten ons vaak terugtrekken op de één of andere plaats, hoe bescheiden ook, waar wij alleen met God kunnen zijn.

“Bid uw Vader, Die in het verborgene is.” In de naam van Jezus mogen wij in Gods tegenwoordigheid komen, met het vertrouwen van een kind. Wij hebben geen mens nodig om als middelaar op te treden. Door Jezus mogen wij ons hart voor God openen, als voor Iemand die ons kent en liefheeft.

Op onze afgezonderde plaats van gebed, waar alleen Gods oog kan zien, en geen oor kan horen dan alleen het Zijne, mogen wij onze meest verborgen wensen en verlangens uitstorten voor de Vader, Die oneindig medelijden heeft, en in de rust en de stilte van de ziel zal Die stem, die nooit nalaat te reageren op de noodkreet van mensen, tot ons hart spreken.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

“dat de Heere zeer barmhartig is en een Ontfermer” (Jakobus 5:11). Hij wacht met onvermoeibare liefde, om de schuldbelijdenis van de eigenzinnigen te horen en hun berouw aan te nemen. Hij ziet uit naar een teken van dankbaarheid van ons, zoals een moeder uitziet naar de glimlach van herkenning van haar geliefd kind. Hij wil dat wij begrijpen hoe oprecht en teder Zijn hart naar ons verlangt. Hij nodigt ons uit om onze beproevingen aan Zijn genegenheid toe te vertrouwen, ons verdriet aan Zijn liefde, onze wonden aan Zijn genezing, onze zwakheid aan Zijn kracht en onze leegheid aan Zijn volheid. Nooit is iemand, die tot Hem kwam, teleurgesteld. *“Zij hebben op Hem*

[77]

gezien, ja, Hem als een waterstroom aangelopen; en hun aangezichten zijn niet schaamrood geworden” (Psalm 34:6).

Zij die God zoeken door de Heer in het verborgene hun noden te vertellen en om hulp te smeken, smeken niet tevergeefs. *“Uw Vader, Die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden.”* Wanneer wij Christus tot onze dagelijkse metgezel maken, zullen we merken, dat de machten van een onzichtbare wereld overal om ons heen zijn; en door naar Jezus te kijken, worden wij aan Zijn beeld gelijk gemaakt. Door aanschouwen worden we veranderd. Het karakter wordt verzacht, gelouterd en veredeld voor het hemels Koninkrijk. Het zekere resultaat van onze omgang en vriendschap met onze Heer zal toenemende vroomheid, reinheid en vurigheid zijn. Er zal een groeiend begrip in het bidden zijn. Wij ontvangen een Goddelijke opleiding, en dit wordt zichtbaar in een leven van toewijding en vurige ijver.

De ziel die zich tot God wendt om hulp, steun en kracht, door dagelijks, ernstig bidden zal edele aspiraties krijgen, duidelijke opvattingen over waarheid en plicht, verheven doelen van handelen, en een voortdurend hongeren en dorsten naar gerechtigheid. Door met God verbonden te blijven, zullen we in staat worden gesteld, door ons contact met hen, aan hen het licht, de vrede en de serene rust door te geven, die in ons hart regeren. De kracht, verworven in gebed tot God, verbonden met de volhardende inspanning om de geest te oefenen in oplettendheid en zorg dragen, bereidt iemand voor op de dagelijkse plichten en houdt de geest onder alle omstandigheden vredig.

Als wij dichter tot God naderen, zal Hij ons een woord in de mond leggen om voor Hem te spreken, om Zijn Naam te prijzen. Hij zal ons een melodie van het lied van de engelen leren, een dankzegging aan onze hemelse Vader. In elke handeling van het leven zal het licht en de liefde van een inwonende Heiland worden geopenbaard. Uiterlijke moeilijkheden kunnen een leven, dat geleefd wordt in geloof in de Zoon van God, niet raken.

[78]

“Als gij bidt, zo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden, gelijk de heidenen”
Mattheüs 6:7.

De heidenen beschouwden hun gebeden als middelen, die in zichzelf de verdienste hadden om zonden te verzoenen. Dus hoe langer het gebed, hoe groter de verdienste. Als zij door hun eigen inspanningen heilig konden worden, dan zouden ze iets in zichzelf hebben, waarover zij zich zouden kunnen verheugen, een reden tot roemen. Dit idee van het gebed vormt de uitwerking van het principe van zelf-boetedoening, die ligt aan de basis van alle valse religieuze systemen. De Farizeeën hadden deze heidense opvatting over het gebed overgenomen, en in onze tijd is zij

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

nog zeker niet verdwenen, zelfs onder mensen die belijden christen te zijn. De herhaling van vaste standaardzinnen, terwijl het hart geen behoefte aan God voelt, is van dezelfde aard als het *“ijdel verhaal van woorden”* van de heidenen.

Het gebed is niet een verzoening voor de zonde; het heeft in zichzelf geen deugd of verdienste. Alle bloemrijke woorden, die ons ter beschikking staan, hebben niet dezelfde waarde als één heilig verlangen. De meest welsprekende gebeden zijn niet meer dan ijdele woorden, als zij niet de ware gevoelens van het hart uitdrukken. Maar het gebed dat opstijgt uit een oprecht hart, waarin de eenvoudige behoeften van de ziel tot uitdrukking komen – zoals we een aardse vriend om een gunst zouden vragen, in de verwachting dat die zal worden ingewilligd – dat is het gelovig gebed. God verlangt niet naar onze ceremoniële complimenten, maar de onuitgesproken kreet van een gebroken en onderworpen hart, dat overweldigd is door schuldbewustzijn en volkomen zwakheid, vindt zijn weg naar de Vader van alle barmhartigheid.

“En wanneer gij vast, toont geen droevig gezicht, gelijk de geveinsden;” Mattheüs 6:16.

Het vasten dat het Woord van God ons op het hart drukt, is wel iets méér dan een vorm. Het bestaat niet alleen uit het weigeren van voedsel, in het dragen van een zak als mantel en in het strooien van as op het hoofd. Hij

[79]

die vast uit werkelijk verdriet over zonde zal nooit uit zijn op uiterlijk vertoon.

Het doel van het vasten waartoe God ons oproept, is niet het kwellen van het lichaam vanwege de zonde van de ziel, maar het helpt ons onder ogen te zien, hoe verschrikkelijk het karakter van zonde is, door ons hart voor God te verootmoedigen en om Zijn vergevende genade te ontvangen. Zijn gebod aan Israël was: *“Scheur uw hart en niet uw kleren, en bekeer u tot de HEERE, uw God”* (Joël 2:13).

Het helpt ons niets, boete te doen, of onszelf te vleien met de gedachte, dat wij door onze eigen werken een erfenis onder de heiligen zullen kunnen verdienen of kopen. Toen aan Christus de vraag gesteld werd: *“Wat zullen wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?”* antwoordde Hij: *“Dit is het werk Gods, dat u gelooft in Hem Dien Hij gezonden heeft”* (Johannes 6:28-29). Berouw is een zich keren van je eigen ik naar Christus; en wanneer wij Christus aannemen, zodat Hij, door het geloof, Zijn leven in ons kan leven, zullen goede werken zichtbaar worden.

Jezus zei: *“Maar gij, als gij vast, zalf uw hoofd en was uw aangezicht, opdat het van de mensen niet gezien worde, als gij vast, maar van uw Vader, Die in het verborgene is”* (Mattheüs 6:17-18). Alles wat tot eer van God gedaan wordt, moet opgewekt worden gedaan; niet treurig en somber. Er is niets sombers aan de godsdienst van Jezus. Als christenen door een treurende houding de indruk wekken, dat zij in hun Heer teleurgesteld zijn, geven zij een valse voorstelling van Zijn karakter en leggen ze argumenten in de mond van Zijn vijanden. Hoewel zij in hun woorden beweren dat God hun Vader is, tonen zij zich door hun somberheid en droefheid aan de wereld alsof ze wezen zijn.

Christus verlangt van ons, dat wij in het dienen, Hem aantrekkelijk voorstellen, zoals het ook werkelijk is. Laat de zelfverloochening en de innerlijke aanvechting van het hart openbaar worden voor de barmhartige Heiland. Laat de lasten achter aan de voet van het kruis, en vervolg uw weg met blijdschap over de liefde van Hem die u het eerst heeft liefgehad. Mensen zullen misschien nooit het

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

werk kennen dat in het verborgene tussen de ziel en God plaatsvindt, maar het gevolg van de inwerking van de

[80]

Heilige Geest op het hart zal voor iedereen zichtbaar zijn, want *“uw Vader, Die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden.”* (vers 18)

“Vergadert u geen schatten op de aarde” Mattheüs 6:19.

Schatten, verzameld op aarde, zijn niet blijvend; dieven breken in en stelen ze; motten en roest verderven ze; vuur en storm vagen uw bezittingen weg. *“Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.”* (vers 21) Schatten die verzameld worden op aarde, nemen onze gedachten totaal in beslag, zodat de hemelse dingen worden buitengesloten.

Liefde voor geld was de overheersende hartstocht in de Joodse tijd. Wereldgezindheid eigende zich de plaats van God en het geloof in. Zo is het nu ook. Hebzuchtige begeerte naar rijkdom oefent zó'n fascinerende en betoverende invloed uit op het leven, dat het gevolg is, dat het edele verdorven en het menselijke in de mens verwoest wordt, totdat zij omkomen in hun verderf. Het dienen van de satan is vol zorg, verwarring en uitpuittend zwoegen en de schat, die mensen op aarde trachten bijeen te brengen, is slechts tijdelijk.

Jezus zegt: *“Vergadert u schatten in de hemel, waar ze noch mot noch roest verderft, en waar dieven niet doorgraven noch stelen; want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.”*

De opdracht is: *“Vergadert u schatten in de hemel.”* Het is in uw eigen belang om hemelse rijkdommen veilig te stellen. Alleen deze, van al wat u bezit, zijn werkelijk van u. De schat, die in de hemel verzameld wordt, is onvergankelijk. Geen vuur of overstroming kan die verwoesten, geen dief kan die roven, geen mot of roest kan die verderven; want God houdt die in bewaring.

Deze schat, die Christus kostbaarder acht dan wat dan ook, is *“de rijkdom ... der heerlijkheid Zijner erfenis in de heiligen”* (Efeze 1:18). De discipelen van Christus worden Zijn juwelen genoemd, Zijn kostbare en bijzondere schat. Hij zegt: *“als gekroonde stenen in Zijn land zullen zij zijn”* (Zacharia 9:16). *“Ik zal maken, dat een man dierbaarder zal zijn dan dicht*

[81]

goud, en een mensen dan fijn goud van Ofir” (Jesaja 13:12). Christus beschouwt Zijn volk in hun reinheid en volmaaktheid als beloning voor al Zijn lijden, Zijn vernedering en Zijn liefde. En als aanvulling op Zijn heerlijkheid – Christus, het grote Middelpunt, van waaruit alle heerlijkheid straalt.

En het wordt ons toegestaan, samen met Hem betrokken te zijn in het grote verlossingswerk, en samen met Hem te mogen delen in de rijkdom, die Zijn dood en lijden hebben verworven. De apostel Paulus schreef aan de christenen in Thessaloniki: *“Wat welke is onze hoop of blijdschap of kroon des roems? Zijt gij die ook niet voor onze Heere Jezus Christus in Zijn toekomst? Want gij zijt onze heerlijkheid en blijdschap”* (I Thessalonicenzen 2:19-20). Dit is de schat waarvoor Christus ons gebiedt te werken. Karakter is de grote oogst van het leven. En elk woord of daad die door de genade van Christus in een ziel ontbrand geeft een impuls die naar de hemel reikt, elke poging die erop gericht is, een karakter te vormen dat op Christus lijkt, verzamelt schatten in de hemel.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Waar uw schat is, daar zal uw hart zijn. In elke poging, goed te doen tegenover anderen, doen wij onszelf goed. Iemand die geld of tijd geeft om het Evangelie te verspreiden, stelt zijn eigen belangen en gebeden in dienst van het werk en in dienst van de zielen die hierdoor bereikt moeten worden; zijn genegenheid gaat uit naar anderen en hij wordt gestimuleerd tot grotere toewijding aan God, zodat hij in staat gesteld wordt om hun zoveel mogelijk goed te doen.

En op de laatste dag, wanneer de rijkdom van de wereld zal vergaan, zal hij, die schatten in de hemel heeft verzameld, zien wat hij in zijn leven heeft verworven. Als wij aan de woorden van Christus gehoor hebben gegeven, zullen wij, wanneer wij ons rondom de grote witte troon verzamelen, zielen zien die door ons toedoen behouden zijn en we zullen weten, dat één anderen gered heeft, en die ook weer anderen – een groot gezelschap, dat de hemelse rust is binnengebracht als gevolg van ons werk, zij zullen daar hun kroon aan Jezus' voeten leggen en Hem loven tot in alle eeuwigheid. Met welke vreugde zal hij die voor Christus heeft gewerkt deze verlost en aanschouwen, die delen in de heerlijkheid van de Verlosser! Hoe kostbaar zal de hemel zijn voor die mensen, die trouw

[82]

zijn geweest in het redden van zielen! *“Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods”* (Kolossenzen 3:1).

“Indien dan uw oog eenvoudig is, zo zal uw gehele lichaam verlicht wezen”

Mattheüs 6:22.

Doelgerichte toewijding, onverdeelde overgave aan God, is de voorwaarde waar de woorden van de Heiland naar verwijzen. Laat uw bedoeling oprecht en onwankelbaar zijn om de waarheid te onderscheiden en ten koste van alles te gehoorzamen en u zult Goddelijke verlichting ontvangen. Ware vroomheid begint wanneer er een einde komt aan alle compromissen met de zonde. Dan zal de taal van het hart zijn als die van de apostel Paulus: *“Maar één ding doe ik, vergetende hetgeen dat achter is, en strekkende mij tot hetgeen dat voor is, jaag ik naar het wit (doel) tot den prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus.”* *“ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen”* (Filippenzen 3:14, 8).

Maar wanneer het oog verblind is door eigenliefde, is er alleen maar duisternis. *“Maar indien uw oog boos is, zo zal geheel uw lichaam duister zijn.”* (vers 23) Het was deze verschrikkelijke duisternis, die de Joden in koppig ongelooft hulde, dit maakte het voor hen onmogelijk om het karakter en de zending te waarderen van Hem, Die kwam om hen van hun zonde te verlossen.

Het toegeven aan de verleiding begint met het toelaten dat de geest aarzelt en niet voortdurend op God vertrouwt. Als wij er niet voor kiezen onszelf volledig aan God te geven, dan zijn we in de duisternis. Als we ook maar enig voorbehoud maken, laten we een deur openstaan, waardoor de satan kan binnenkomen om ons door zijn verzoeken op een dwaalspoor te brengen. Hij weet, dat als hij onze blik kan verduisteren, zodat het gelovig oog God niet kan zien, er geen hindernis meer is tegen de zonde.

[83]

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

De invloed van een zondig verlangen toont de misleiding van de ziel. Elk toegeven aan dat verlangen versterkt de afkeer van de ziel naar God. Door het pad te volgen dat satan gekozen heeft, worden we omringd door de schaduwen van het kwaad en elke stap leidt naar een diepere duisternis en doet de blindheid van ons hart toenemen.

Dezelfde wet geldt zowel in de geestelijke als in de natuurlijke wereld. Iemand die in duisternis blijft, zal uiteindelijk de kracht van het gezichtsvermogen verliezen. Hij wordt ingesloten door een diepe middernachtelijke duisternis; en voor hem kan de helderste middag geen licht brengen. Hij *“wandelt in de duisternis, en weet niet waar hij heen gaat, want de duisternis heeft zijn ogen verblind”* (I Johannes 2:11). Door het aanhoudend koesteren van het kwaad en het opzettelijk negeren van de smeekbeden van de Goddelijke liefde, verliest de zondaar de liefde voor het goede, het verlangen naar God en zelfs het vermogen om het licht van de hemel te ontvangen. De uitnodiging van de genade is nog steeds vol liefde, het licht schijnt nog even helder als toen het voor het eerst opging over zijn ziel; maar de stem klinkt in dove oren, en het licht schijnt op blinde ogen.

Geen ziel wordt ooit definitief door God verlaten, aan zichzelf overgelaten, zolang er enige hoop is op zijn behoud. “De mens keert zich van God af, God niet van hem.” Onze hemelse Vader volgt ons met oproepen en waarschuwingen en met de verzekering van Zijn barmhartigheid, totdat verdere kansen en voorrechten volkomen tevergeefs zouden zijn. De verantwoordelijkheid berust bij de zondaar. Door de Geest van God nu te weerstaan, bereidt hij de weg om voor de tweede keer het licht te weerstaan wanneer dit met nog grotere kracht komt. Zo gaat hij van de ene toestand van verzet over in de volgende, totdat het licht er uiteindelijk niet meer in slaagt om indruk te maken, en hij zal ophouden om op enigerlei wijze op de Geest van God te reageren. Dan is zelfs “het licht dat in u is, duisternis” geworden. De bijzondere waarheid die wij kennen is zó verdraaid geworden dat het de blindheid van de ziel vergroot.

[84]

“Niemand kan twee heren dienen” Mattheüs 6:24.

Christus zegt niet, dat de mens geen twee heren zal dienen of mag dienen, maar dat hij dit niet kan. De belangen van God en de belangen van de mammon hebben onderling geen gemeenschap of overeenkomst. Juist daar waar het geweten van een christen hem waarschuwt zich in te houden, zichzelf te verloochenen, te stoppen, zal de wereldburger over de grens stappen om zijn zelfzuchtige neigingen te bevredigen. Aan de ene kant van de scheidslijn staat de zelfverloochende volgeling van Christus; aan de andere kant staat de genotzuchtige liefhebber van de wereld, die toegeeft aan de mode, die meedoet aan lichtzinnigheid en zichzelf verwent met verboden genot. Aan die kant van de scheidslijn kan de christen niet gaan.

Niemand kan een neutrale positie innemen; er is geen middenklasse, die God niet liefheeft en ook de vijand van gerechtigheid niet dient. Christus leeft in Zijn menselijke medewerkers, en werkt door hun eigenschappen en handelt door hun talenten. Hun wil moet onderworpen zijn aan Zijn wil; zij moeten handelen met Zijn Geest. Dan leven niet meer zij, maar Christus leeft in hen. Hij die zichzelf niet volledig aan God geeft, staat onder de controle van een andere macht, luistert naar een andere stem, van wie de ingevingen een totaal ander karakter hebben. Een halfslachtig dienen plaatst de menselijke medewerker aan de zijde van de vijand, als succesvolle

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

bondgenoot van de legermachten van de duisternis. Wanneer mensen, die beweren soldaten van Christus te zijn, zich verbinden met het bondgenootschap van de satan, en aan zijn kant meehelpen, bewijzen daarmee dat ze vijanden van Christus zijn. Zij verraden Heilig vertrouwen. Ze vormen een verbinding tussen de satan en de ware soldaten, zodat de vijand via deze handlangers voortdurend bezig is om de harten van Christus' soldaten te stelen.

Het sterkste bolwerk van verdorvenheid in onze wereld is niet het uiterst onrechtvaardige leven van een verloren zondaar, of van een aan lager wal geraakte verschoppeling; maar het is dat leven, dat er anders uitziet, deugdzaam, eerbaar en edel, maar waarin één zonde wordt gekoesterd, aan

[85]

één ondeugd wordt toegegeven. Voor een ziel die in het verborgene worstelt tegen een gigantische verzoeking, die trillend op de uiterste rand van de afgrond staat, is zo'n voorbeeld één van de krachtigste verleidingen om te zondigen. Hij die begiftigd is met hoge opvattingen over het leven, de waarheid en de eer, en toch moedwillig één voorschrift van Gods heilige wet overtreedt, heeft zijn edele gaven verdorven tot een lokmiddel om te zondigen. Genialiteit, talent, sympathiek zijn, en zelfs edelmoedige en vriendelijke daden, kunnen tot valstrikken van de satan worden, om andere zielen te verleiden over de afgrond van het verderf te gaan, zowel voor dit leven als voor het toekomstige.

“Heb de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses en de begeerlijkheid der ogen en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld” (I Johannes 2:15-16).

“Zijt niet bezorgd” Mattheüs 6:25.

Hij, die u het leven gegeven heeft, weet dat u voedsel nodig heeft om dat leven in stand te houden. Hij, die het lichaam geschapen heeft, is niet onachtzaam voor uw behoefte aan kleding. Zal Hij, die het grotere geschenk gegeven heeft, ook niet geven wat nodig is, om het geschenk compleet te maken?

Jezus wees Zijn toehoorders op de vogels, die uit volle borst hun lofliederen zingen, onbelast met gedachten aan zorg, want *“zij zaaien niet en maaien niet”*; en toch voorziet de grote Vader in hun noden. En Hij vraagt: *“Gaat gij dezelve niet zeer veel te boven?”*

“Geen mus valt zonder Zijn zorg, geen ziel gaat diep gebukt, zonder dat Jezus het weet;

want Hij is bij ons overal, en ziet elke bittere traan die vloeit.

En Hij zal nooit, nooit, nooit de ziel in de steek laten, die ooit op Hem vertrouwt.”

De hellingen van de heuvels en de velden waren vol kleur vanwege de bloemen en Jezus wees naar ze in de frisheid van de morgendauw en Hij zei: *“Aanmerkt de leliën des velds, hoe zij wassen.”* De sierlijke vormen en de tere kleurschakeringen kunnen misschien met menselijk vernuft worden gekopieerd, maar welke aanraking kan leven geven aan zelfs maar één bloem of grasspriet? Elke bloem langs de kant van de weg dankt zijn bestaan aan Dezelfde macht die de sterrenwerelden in de hoge hun plaats gaf. Door al het geschapene

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

[86]

heen vloeit één ritme van het leven vanuit het grote hart van God. De bloemen op het veld zijn door Zijn hand met rijker gewaden bekleed, dan welke ooit de gestalten van aardse koningen hebben gesierd. *“Indien nu God het gras des velds, dat heden is en morgen in de oven geworpen wordt, alzo bekleedt, zal Hij u niet veel meer kleden, gij kleingelovigen?”*

Hij is het, die de bloemen gemaakt heeft, en die aan de mus zijn lied heeft gegeven en Hij zegt: *“Aanmerkt de leliën”* *“Aanziet de vogelen des hemels.”* Uit de liefelijkheid van de dingen in de natuur mag u méér leren over de wijsheid van God dan leraren weten. Op de kroonbladen van de lelie heeft God een boodschap voor u geschreven, geschreven in een taal die alleen uw hart kan lezen wanneer het de lessen van wantrouwen, zelfzucht en roestende zorg, afleert. Waarom heeft Hij u de zingende vogels en de tere bloesems gegeven, dan alleen vanuit de overvloeïende liefde van het hart van een Vader, om uw levenspad op te fleuren en op te vrolijken? Zonder bloemen en vogels had u alles bezeten wat u nodig had voor uw bestaan, maar God stelde Zich niet tevreden met het alleen geven van die dingen die voor het bestaan nodig zijn. Hij heeft de aarde, de lucht en de hemel gevuld met kleine stukjes schoonheid om u te vertellen dat Hij vol liefde aan u denkt. De schoonheid van al het geschapene is slechts een geringe afglans van het schijnsel van Zijn heerlijkheid. Als Hij zó overvloedig zo'n oneindige vaardigheid op de dingen van de natuur heeft losgelaten, voor uw geluk en vreugde, kunt u er dan aan twijfelen, dat Hij u elke noodzakelijke zegen zal geven?

“Aanmerkt de leliën.” Elke bloem, die haar kroonblaadjes opent voor de zonneschijn, gehoorzaamt aan dezelfde belangrijke wetten die de sterren leiden en hoe eenvoudig, mooi en aangenaam is hun leven! Door de bloemen wilde God onze aandacht vestigen op de schoonheid van Christus' karakter. Hij die zó'n schoonheid heeft gegeven aan de bloesems, verlangt nog veel meer dat onze ziel bekleed zou worden met de schoonheid van het karakter van Christus.

Aanmerkt, zegt Jezus, hoe de lelies groeien; hoe deze planten, opkomen

[87]

uit de koude, donkere aarde, of uit de modder van een rivierbedding en zich liefelijk en geurig ontvouwen. Wie zou er dromen van de mogelijkheden van de schoonheid in de ruwe, bruine bol van de lelie? Maar wanneer het leven van God, dat daarin verborgen zit, zich op Zijn roepstem ontvouwt in regen en zonneschijn, dan staan mensen versteld over de sierlijke en liefelijke verschijning. Zo zal het leven van God zich ook ontvouwen in iedere mensenziel die zichzelf aan de dienst van Zijn genade wil overgeven, die, kosteloos als als regen en zonneschijn met Zijn zegen voor iedereen komt. Het is het Woord van God, dat de bloemen geschapen heeft en datzelfde Woord zal in u de genadegaven van Zijn Geest voortbrengen.

Gods wet is de wet van de liefde. Hij heeft u omringd met schoonheid, om u te leren, dat u niet op de aarde bent gesteld, om alleen maar uzelf te zoeken, te graven en te bouwen, te zwoegen en te spinnen, maar om het leven helder, vreugdevol en mooi te maken met de liefde van Christus – zoals bij de bloemen, het leven van anderen op te vrolijken door de dienst van de liefde.

Vaders en moeders, laat uw kinderen leren van de bloemen. Neem ze mee de tuin en het veld in, onder de loofrijke bomen en leer hen in de natuur de boodschap van Gods liefde te lezen. Laat het denken aan Hem verbonden zijn met vogels, bloemen en bomen. Leid de kinderen ertoe, dat zij in elk aangenaam en mooi ding de

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

uitdrukking van Gods liefde voor hen zien. Beveel uw godsdienst bij hen aan via zijn aangename kanten. Laat de wet van de vriendelijkheid op uw lippen zijn.

Leer de kinderen, dat hun natuur door Gods grote liefde veranderd kan worden en in harmonie met Hem gebracht kan worden. Leer hun, dat Hij hun leven mooi wil laten zijn, met de sierlijkheid van bloemen. Leer hun, wanneer zij de prachtige bloesems verzamelen, dat Hij Die de bloemen gemaakt heeft nog mooier is dan die bloemen. Zo zullen de ranken van hun hart zich om Hem heen slingeren. Hij, die “uitblinkend boven tienduizend” is, zal een dagelijkse metgezel voor hen worden en een vertrouwde vriend en hun leven zal veranderd worden naar het beeld van Zijn reinheid.

[88]

“Zoekt eerst het Koninkrijk Gods” Mattheüs 6:33.

De mensen die naar de woorden van Christus luisterden, keken nog steeds met spanning uit naar de één of andere aankondiging van het aardse koninkrijk. Terwijl Jezus voor hen de schatten van de hemel openlegde, was de overheersende vraag in de gedachten van velen: Hoe kan een verbinding met Hem onze vooruitzichten in de wereld verbeteren? Jezus liet zien, dat zij net als de heidense volken rondom hen, de dingen in de wereld tot hun belangrijkste zorg maakten en leefden alsof er geen God is, Die met tedere zorg over Zijn schepselen waakt.

Jezus zei: *“Want al deze dingen zoeken de volkeren der wereld; maar uw hemelse Vader weet, dat gij deze dingen behoeft. Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden”* (Lukas 12:30-31; Mattheüs 6:32-33). Ik ben gekomen om het Koninkrijk van liefde, gerechtigheid en vrede voor u open te stellen. Open uw hart om dit Koninkrijk te ontvangen en maak het dienen daarvan tot uw hoogste belang. Hoewel het een geestelijk Koninkrijk is, vrees niet, dat er voor uw noden in dit leven niet gezorgd zal worden. Als u zich geeft voor de dienst aan God, zal Hij, Die alle macht heeft in hemel en op aarde voor uw noden zorgen.

Jezus verlost ons niet van de noodzaak om ons in te spannen, maar Hij leert ons dat wij Hem tot eerste, laatste en voornaamste in alles moeten maken. Wij moeten ons niet bezig houden met zaken, niets nastreven, geen genot zoeken, wat ons hindert in het uitwerken van Zijn gerechtigheid in ons karakter en leven. Wat wij ook doen, we moeten het van harte doen, als voor de Heer.

Jezus verleende, toen Hij op aarde verbleef, waardigheid aan het leven in al zijn bijzonderheden, door mensen de heerlijkheid van God voor te houden en door alles ondergeschikt te maken aan de wil van Zijn Vader. Wanneer wij Zijn voorbeeld volgen, verzekert Hij ons, dat alle noodzakelijke dingen in dit leven *“u toegeworpen worden”*. Armoede of rijkdom, ziekte of gezondheid, eenvoud of wijsheid – in alles wordt voorzien in de belofte van Zijn genade.

[89]

Gods eeuwige arm omringt de ziel die zich tot Hem om hulp wendt, hoe zwak die ziel ook mag zijn. De kostbaarheden van de heuvels zullen vergaan, maar de ziel die voor God leeft, zal bij Hem wonen. *“De wereld gaat voorbij met haar begeerlijkheden; maar die de wil van God doet, blijft in der eeuwigheid”* [I Johannes 2:17). De stad van God zal zijn gouden poorten opendoen, om diegene te ontvangen, die op aarde geleerd heeft om op God te steunen voor leiding en wijsheid, voor troost en hoop, te midden van verlies en aanvechting. Engelenzang zal hem daar

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

verwelkomen, en voor hem zal de boom des levens zijn vruchten geven. *“Want bergen zullen wijken en heuvelen wankelen, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE uw Ontfermer.”* [Jesaja 54:10).

“Zij dan niet bezorgd tegen den morgen; ... elke dag heeft genoeg aan zijns zelfs kwaad” Mattheüs 6:34.

Wanneer u zichzelf aan God gegeven heeft, om Zijn werk te doen, hoeft u niet bezorgd te zijn voor morgen. U bent de dienstknecht van Hem die het einde kent vanaf het begin. De gebeurtenissen van morgen, die voor uw verborgen zijn, liggen open voor de ogen van Hem Die almachtig is.

Wanneer wij het regelen van de dingen waar wij mee te maken hebben in onze eigen hand nemen en voor succes op onze eigen wijsheid rekenen, nemen wij een last op ons die God ons niet gegeven heeft en proberen die zonder Zijn hulp te dragen. Wij nemen dan de verantwoordelijkheid op ons die aan God toebehoort, en zo zetten wij ons dus eigenlijk in Zijn plaats. Wij kunnen dan bang zijn en anticiperen op gevaren en verlies, want dat zal ons zeker overkomen. Maar als wij werkelijk geloven dat God ons liefheeft en de bedoeling heeft om ons goed te doen, zullen we ophouden met ons zorgen te maken over de toekomst. Wij zullen op God vertrouwen, zoals een kind op een liefhebbende ouder vertrouwt. Dan zullen onze moeilijkheden en onze kwellingen verdwijnen, want onze wil wordt opgenomen in de wil van God.

[90]

Christus heeft ons geen hulp beloofd bij het vandaag dragen van de lasten van morgen. Hij heeft gezegd: *“Mijn genade is u genoeg”* (2 Korinthe 12:9); maar, zoals het manna gegeven werd in de woestijn, wordt Zijn genade dagelijks gegeven, naar de behoefte van die dag. Net als de legers van Israël op hun pelgrimstocht, mogen wij iedere morgen het brood uit de hemel vinden voor onze dagelijkse behoefte.

Slechts één dag behoort ons toe, en gedurende deze dag moeten wij voor God leven. Voor deze ene dag moeten wij, in plechtige dienst, al onze bedoelingen en plannen in Christus' handen leggen, terwijl wij al onze zorgen op Hem werpen, want Hij zorgt voor ons. *“Want Ik weet de gedachten, die Ik over u denk, spreekt de HEERE, gedachten des vredes en niet des kwaads, dat ik u geve het einde en de verwachting.”* (Jeremia 29:11). *“Door wederkering en rust zoudt gijlieden behouden worden, in stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn”* (Jesaja 30:15).

Als u de Heere zult zoeken en u elke dag zult laten bekeren; als u op grond van uw eigen geestelijke keuze vrij en vreugdevol in God bent; als u blijmoedig en van harte instemt met Zijn genadevolle oproep om het juk van Christus te dragen – het juk van gehoorzaamheid en dienst – dan zal al uw klagen ophouden, al uw moeilijkheden zullen uit de weg geruimd worden, alle verwarrende problemen waarmee u nu geconfronteerd wordt, zullen dan worden opgelost.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

[91]

HET GEBED DES HEEREN

5

“Gij dan, bidt aldus” Mattheüs 6:9; Lukas 11: 1

Het gebed des Heeren is door onze Heiland twee keer gegeven, eerst aan de menigte in de Bergrede, en enkele maanden later nog een keer aan de discipelen apart. De discipelen waren korte tijd bij hun Heer weg geweest, en bij hun terugkeer vonden zij Hem, verdiept in gemeenschap met God. Ogenschijnlijk onbewust van hun aanwezigheid, bad Hij hardop verder. Het gelaat van de Heiland straalde met een Goddelijke glans. Het scheen, dat Hij in de directe tegenwoordigheid van de Onzienlijke was en er was een levende kracht in Zijn woorden, als van iemand die met God sprak.

De harten van de luisterende discipelen waren diep geroerd. Ze hadden bemerkt, hoe vaak Hij lange uren in eenzaamheid doorbracht in gemeenschap met Zijn Vader. Zijn dagen werden doorgebracht met het dienen van de menigte die op Hem aandrongen en aan het ontmaskeren van de verraderlijke drogredenen van de rabbi's en deze voortdurende arbeid putte Hem vaak zó totaal uit, dat Zijn moeder en Zijn broers, en zelfs Zijn discipelen, vreesden, dat dit Hem Zijn leven zou kosten. Maar wanneer Hij terugkwam van de uren van gebed die de afsluiting vormden van de vermoeiende dag, merkten zij de vredige uitdrukking op Zijn gezicht op, het gevoel van verkwikking dat van Zijn aanwezigheid scheen uit te stralen. Het was door de uren die Hij met God doorbracht, dat Hij elke morgen uit ging om het licht van de hemel aan de mensen te brengen. De discipelen waren Zijn uren van gebed in verband gaan brengen met de kracht van Zijn woorden en werken. En nu, terwijl zij luisterden naar Zijn smeekbeden, vulde hun hart zich met ontzag en nederigheid. Toen Hij ophield met

[92]

bidden, riepen zij, overtuigd van hun eigen diepe nood, uit: *“Heere, leer ons bidden.”* (Lukas 11:1)

Jezus geeft hun geen nieuwe vorm van gebed. Hij herhaalt wat Hij hun de vorige keer geleerd heeft, alsof Hij wil zeggen, jullie moeten begrijpen, wat Ik al gegeven heb. Het heeft een diepe betekenis, die jullie nog niet doorgrond hebben.

Maar de Heiland beperkt ons niet tot het gebruik van deze exacte woorden. Omdat Hij één is met de mensheid, houdt Hij hun Zijn eigen ideaal van bidden voor, woorden die zó eenvoudig zijn, dat een klein kind ze kan aannemen, tegelijk zijn zó veelomvattend, dat hun betekenis nooit volledig begrepen worden door het grootste verstand. Ons wordt geleerd om tot God te komen met onze hulde van dankzegging, om onze behoeften bekend te maken, om onze zonden te belijden, en om op grond van Zijn belofte aanspraak te maken op Zijn genade.

“Wanneer gij bidt, zo zegt: Onze Vader” Lukas 11:2.

Jezus leert ons, om Zijn Vader onze Vader te noemen. Hij schaamt Zich niet, ons broeders te noemen (Hebreeën 2:11). Het hart van de Heiland is zó bereid, zo gretig om ons als leden van het gezin van God te verwelkomen, dat Hij in de eerste

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

woorden, die wij moeten gebruiken om God te benaderen, de verzekering opneemt, dat wij in een Goddelijke verhouding staan: “Onze Vader.”

Hier is de aankondiging van die wonderlijke waarheid, zo vol van bemoediging en troost, dat God ons lief heeft, zoals Hij Zijn Zoon liefheeft. Dit heeft Jezus gezegd in het laatste gebed voor Zijn discipelen: U *“hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt ”* (Johannes 17:23).

De wereld die door de satan is opgeëist en waarover hij met wrede tirannie heeft geheerst, heeft de Zoon van God door één grote, roemrijke daad omringt met Zijn liefde en opnieuw verbonden met de troon van de HEERE. Cherubs en serafs, en de ontelbare menigten uit alle ongevallen werelden, zongen lofzangen voor God en het Lam, toen deze overwinning zeker was.

Zij

[93]

verheugden zich, dat de weg vrijgemaakt was tot redding van het gevallen mensdom en dat de aarde verlost zou worden van de vloek van de zonde. Hoeveel te meer zouden die mensen zich moeten verheugen, die het voorwerp zijn van zo'n ontzagwekkende liefde!

Hoe kunnen we ooit twijfelen en onzeker zijn, en het gevoel hebben, dat we wezen zijn? Juist omwille van de mensen die de wet hadden overtreden heeft Jezus de menselijke natuur aangenomen; Hij werd als één van ons, zodat wij eeuwige vrede en zekerheid zouden hebben. Wij hebben een Advocaat in de hemel en ieder die Hem aanneemt als persoonlijke Heiland, wordt niet als wees achtergelaten om de last van zijn eigen zonden te dragen.

“Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods.” (1 Johannes 3:2a) *“En indien wij kinderen zijn, zo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus; zo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden.”* (Romeinen 8:17) *“en het is nog niet geopenbaard wat we zullen zijn. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien zoals Hij is”* (1 Johannes 3:2).

De allereerste stap in het naderen tot God is het kennen en geloven de liefde die Hij voor ons heeft (1 Johannes 4:16); want het is door de aantrekkingskracht van Zijn liefde dat wij ertoe worden geleid, tot Hem te komen.

De gewaarwording van Gods liefde bewerkt het afstand doen van zelfzucht. Doordat wij God onze Vader noemen, erkennen wij al Zijn kinderen als onze broeders en zusters. Wij zijn allemaal onderdeel van het grote netwerk van de mensheid, allemaal leden van één gezin. In onze smeekbeden moeten wij zowel onze naasten opnemen als onszelf. Niemand bidt op de juiste manier, wanneer men alleen voor zichzelf een zegen zoekt.

Jezus zei: De oneindige God maakt het tot uw voorrecht om Hem met de Naam Vader te naderen. Begrijp wat dit allemaal inhoudt. Geen enkele aardse ouder heeft een dwalend kind ooit zó ernstig gesmeekt, als Hij, Die u gemaakt heeft, de overtreder smeekt. Geen menselijke, liefdevolle belangstelling heeft ooit de onboetvaardige met zulke tedere uitnodigingen gevolgd. God woont in elke woning; Hij hoort elk woord dat gesproken wordt, Hij luistert naar

[94]

elk gebed dat wordt opgezonden, Hij proeft het verdriet en de teleurstelling van iedere ziel, Hij let op hoe vader, moeder, zuster, vriend en naaste behandeld worden. Hij

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

zorgt voor onze noden en Zijn liefde, barmhartigheid en genade stromen voortdurend om in onze behoeften te voorzien.

Maar als u God uw Vader noemt, erkent u, dat u Zijn kind bent, die door Zijn wijsheid geleid moet worden, en die in alle dingen gehoorzaam moet zijn, omdat u weet, dat Zijn liefde geen verandering kent. Dan aanvaardt u Zijn plan voor uw leven. Als kind van God zult u Zijn eer hoog houden, Zijn karakter, Zijn gezin, Zijn werk, als voorwerpen van uw diepste belangstelling. Het zal een vreugde voor u zijn om uw verhouding tot uw Vader en tot ieder lid van Zijn gezin te erkennen en in ere te houden. U zult zich verheugen om iets te doen, hoe nederig ook, dat gericht zal zijn op Zijn eer, of tot welzijn van uw familieleden.

“Die in de hemelen zijt.” Hij, Die Christus ons beveelt te zien als “onze Vader” *“is toch in de hemel, Hij doet al wat Hem behaagt”* (Psalm 115:3). In Zijn zorg mogen wij veilig rusten, en zeggen: *“Ten dage als ik zal vrezen, zal ik op U vertrouwen”* (Psalm 56:4).

“Uw Naam worde geheiligd” Mattheüs 6:9.

Om de Naam van de Heere te heiligen is het noodzakelijk, dat de woorden, waarmee wij over het Opperwezen spreken, met eerbied worden uitgesproken. *“Zijn Naam is heilig en vreselijk”* (Psalm 111:9). Wij mogen nooit op enige manier lichtvaardig omgaan met de titels of benamingen van de Godheid. In het gebed treden we de spreekkamer van de Allerhoogste binnen; en wij behoren met heilig ontzag voor Hem te verschijnen. De engelen bedekken hun gezicht in Zijn tegenwoordigheid. De cherubs en de stralende en heilige serafs naderen met plechtige eerbied Zijn troon. Hoeveel te meer behoren wij, eindige, zondige wezens, eerbiedig voor de Heere, onze Maker te verschijnen!

Maar het heiligen van de Naam van de Heere betekent veel méér dan dit.

[95]

We kunnen, net als de Joden in de tijd van Christus, naar buiten toe de grootste eerbied voor God tonen en Zijn Naam toch voortdurend ontheiligen. *“Den Naam des HEERE”* is *“barmhartig en genadig; lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid. ... Die ongerechtigheid en overtreding en zonde vergeeft”* (Exodus 34:5-7). Over de gemeente van Christus staat geschreven: *“En Deze is, Die haar (de gemeente) roepen zal : De HEERE ONZE GERECHTIGHEID”* (Jeremia 33:16). Deze naam wordt op iedere volgeling van Christus gelegd. Het is de erfenis van ieder kind van God. De gezinsleden worden naar de Vader genoemd. De profeet Jeremia bad, in de tijd van grote wanhoop en benauwdheid voor Israël: *“o HEERE, en wij zijn naar Uw Naam genoemd; verlaat ons niet.”* (Jeremia 14:9).

Deze Naam wordt door de engelen in de hemel geheiligd, door de bewoners van niet-gevallen werelden. Wanneer u bidt: *“Uw Naam worde geheiligd.”* dan vraagt u dat deze Naam in deze wereld geheiligd mag worden, geheiligd in u. God heeft u voor mensen en engelen als Zijn kind aangenomen; bid dat u geen oneer zult aandoen aan *“de goede Naam, die over u is aangeropen”* (Jakobus 2:7). God zendt u als Zijn vertegenwoordiger deze wereld in. In elke daad in uw leven moet u de Naam van God zichtbaar maken. Deze bede roept u op, om Zijn karakter te bezitten. U kunt Zijn Naam niet heiligen, u kunt Hem niet aan de wereld voorstellen, tenzij u in leven en karakter een voorbeeld bent van het leven en het karakter van God. Dat kunt u alleen doen door het aannemen van de genade en de gerechtigheid van Christus.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

“Uw Koninkrijk kome” Mattheüs 6:10.

God is onze Vader, die ons liefheeft en voor ons zorgt als Zijn kinderen; Hij is ook de grote Koning van het heelal. De belangen van Zijn koninkrijk zijn onze belangen en wij moeten werken voor de opbouw van dit Koninkrijk.

De discipelen van Christus keken uit naar de onmiddellijke komst van het Koninkrijk van Zijn heerlijkheid, maar door hen dit gebed te geven, leerde Jezus hen, dat het Koninkrijk niet toen opgericht zou worden. Zij moesten bidden voor zijn komst als

[96]

een gebeurtenis, die nog in de toekomst lag. Maar deze bede was voor hen ook een verzekering. Hoewel zij de komst van het koninkrijk in hun dagen niet zouden aanschouwen, is het feit, dat Jezus hun ervoor liet bidden, het bewijs, dat het op Gods eigen tijd zeker zal komen.

Het Koninkrijk van Gods genade wordt nu gevestigd, als harten, die vol zonde en opstandigheid waren, zich van dag tot dag onderwerpen aan de opperheerschappij van Zijn liefde. Maar de volledige totstandkoming van het Koninkrijk van Zijn heerlijkheid zal niet eerder plaatsvinden dan bij de tweede komst van Christus naar deze wereld. *“Maar het Rijk en de heerschappij, en de grootheid der koninkrijken onder de ganse hemel, zal gegeven worden aan het volk der heiligen der hoge plaatsen”* (Daniël 7:27). Zij zullen het Koninkrijk beërven, dat voor hen is bereid *“van de grondlegging der wereld”* (Mattheüs 25:34). En Christus zal Zijn grote macht op Zich nemen en zal regeren.

De hemelse poorten zullen opnieuw verhoogd worden en samen met tienduizend maal tienduizendtallen en duizend maal duizendtallen heiligen zal onze Heiland naar voren treden als Koning der koningen en Heere der heren. De HEERE Immanuël *“zal tot Koning over de ganse aarde zijn; te dien dage zal de HEERE één zijn, en Zijn Naam één”* (Zacharia 14:9). *“Zie, de tabernakel Gods is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen en hun God zijn”* (Openbaring 21 :3).

Maar vóórdit dit komt, zei Jezus: *“Dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken”* (Mattheüs 24:14). Zijn koninkrijk komt niet, vóórdit de goede tijding van Zijn genade over heel de aarde is verspreid. Daarom verhaasten wij de komst van Zijn koninkrijk, wanneer wij onszelf aan God geven, en andere zielen voor Hem winnen. Alleen die mensen, die zich aan Zijn dienst wijden en zeggen: *“Hier ben ik, zend mij”* (Jesaja 6:8), *“om hun ogen te openen, en hen te bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht des satan tot God; opdat zij vergeving der zonden ontvangen, en een erfdeel onder de geheiligden”* (Handelingen 26:18)

[97]

– alleen zij bidden in oprechtheid: *“Uw koninkrijk kome.”*

“Uw wil geschiede gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde” Mattheüs 6:10.

De wil van God komt tot uitdrukking in de voorschriften van Zijn heilige wet, en de grondbeginselen van deze wet zijn de grondbeginselen van de hemel. De

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

engelen in de hemel bereiken geen hogere kennis dan de wil van God te kennen en Zijn wil te doen is de hoogste dienst waaraan zij hun krachten kunnen geven.

Maar in de hemel wordt geen dienst verricht in een geest van wettische plicht. Toen satan in opstand kwam tegen de wet van de HEERE, was de gedachte dat er een wet was, voor de engelen bijna het zich realiseren van iets ondenkbaars. De engelen zijn in hun dienen niet als dienstknechten, maar als zonen. Er bestaat een volmaakte eenheid tussen hen en hun Schepper. Gehoorzaamheid is voor hen geen slavernij. De liefde tot God maakt hun dienst tot vreugde. Daarom echoën in iedere ziel, waarin Christus, de Hoop der heerlijkheid, woont, Zijn woorden: *“Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het midden Mijns ingewands”* (Psalm 40:9).

De bede *“Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde”*, is een gebed, dat er een eind gemaakt zal worden aan de heerschappij van het kwaad hier op aarde; dat de zonde voorgoed vernietigd zal worden; en dat het Koninkrijk van de gerechtigheid opgericht zal worden. Dan zal zowel op aarde als in de hemel *“al het welbehagen van Zijner goedheid”* vervuld zijn (2 Thessalonicenzen 1:11).

“Geef ons heden ons dagelijks brood” Mattheüs 6:11.

De eerste helft van het gebed, dat Jezus ons geleerd heeft, gaat over de Naam, het Koninkrijk en de wil van God – dat Zijn Naam geëerd mag worden, Zijn koninkrijk opgericht en Zijn wil uitgevoerd. Als u zó de dienst aan God tot uw eerste belang hebt gemaakt, mag u vol vertrouwen vragen, dat in uw eigen noden zal worden voorzien. Wanneer u uw eigen ik afgezworen hebt en uzelf aan Christus gegeven hebt, behoort u tot het gezin van God en alles in het Vaderhuis is

[98]

voor u. Alle schatten van God liggen voor u open, zowel de wereld die er nu is als de wereld die komt. De dienst van engelen, de gave van Zijn Geest, de arbeid van Zijn dienaren – het is allemaal voor u. De aarde, met al wat daarin is, is van u voor zover het u goed doet. Zelfs de vijandschap van de goddelozen zal een zegen blijken te zijn, want u wordt daardoor gevormd voor de hemel. Als u *“van Christus”* bent, is *“alles het uwe”* (1 Korinthe 3:23, 21).

Maar u bent als een kind, dat nog geen zeggenschap over zijn erfenis heeft gekregen. God vertrouwt u uw kostbare bezit niet toe, omdat satan u anders met zijn sluwe streken zou verleiden, zoals hij bij het eerste paar in de hof van Eden heeft gedaan. Christus bewaart deze erfenis voor u, veilig buiten het bereik van de verderver. Net als het kind zult u dag aan dag ontvangen wat u dagelijks nodig heeft. Elke dag moet u bidden *“Geef ons heden ons dagelijks brood.”* Wees niet ontmoedigd, wanneer u niet genoeg heeft voor de volgende dag. U hebt de verzekering van Zijn belofte: *“zo zult gij wonen in het land, en voorwaar, gij zult worden gevoed”* (Psalm 37:3 KJV) David zegt: *“Ik ben jong geweest, ook ben ik oud geworden, maar heb niet gezien den rechtvaardige verlaten, noch zijn zaad, zoekende brood”* (Psalm 37:25). De God, Die de raven zond om Elia bij de beek Krith te voeden, zal niet één van Zijn trouwe, zichzelf opofferende kinderen voorbijgaan. Er wordt geschreven over hem die rechtvaardig wandelt: *“Zijn brood wordt hem gegeven, zijn wateren zijn gewis”* (Jesaja 33:16). *“Zij zullen niet beschaamd worden in de kwaden tijd, en in dagen des hongers zullen zij verzadigd worden”* (Psalm 37:19). *“Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen*

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?” (Romeinen 8:32). Hij, Die de zorgen en angsten verlichtte van Zijn moeder die weduwe was geworden, en die haar hielp voor het gezin in Nazareth te zorgen, leeft mee met elke moeder in haar worsteling om haar kinderen te voeden. Hij, Die medelijden had met de menigte, omdat *“zij vermoeid en verstrooid waren”* (Mattheüs 9:36), heeft nog steeds medelijden met de armen die lijden. Zijn hand is zegenend naar hen uitgestrekt; en juist in het gebed dat Hij aan Zijn discipelen gaf, leert Hij ons om aan de armen te denken.

[99]

Wanneer wij bidden: *“Geef ons heden ons dagelijks brood,”* dan vragen we dit zowel voor anderen als voor onszelf. En we erkennen, dat wat God aan ons geeft, niet alleen voor onszelf is. God vertrouwt het ons toe, zodat wij de hongerigen zullen voeden. In Zijn goedheid heeft Hij het voor de armen bereid (Psalm 68:10). En Hij zegt: *“Wanneer gij een middagmaal of avondmaal zult houden, zo roep niet uw vrienden noch uw broeders noch uw magen noch uw rijke geburen. ...*

13 Maar wanneer gij een maaltijd zult houden, zo nood armen, verminkten, kreupelen en blinden. En gij zult zalig zijn, omdat zij niet hebben om u te vergelden; want het zal u vergolden worden in de opstanding der rechtvaardigen” (Lukas 14:12-14).

“God is machtig alle genade te doen overvloedig zijn in u; opdat gij in alles allen tijd alle genoegzaamheid hebbende, tot alle goed werk overvloedig moogt zijn.”
“Die spaarzaamlijk zaait, zal ook spaarzaamlijk maaien; en die in zegeningen zaait, zal ook in zegeningen maaien” (2 Korinthe 9:8, 6).

Het gebed om dagelijks brood omvat niet alleen voedsel om het lichaam in stand te houden, maar ook dat geestelijke brood, dat de ziel voedt tot het eeuwige leven. Jezus gebiedt ons: *“Werk niet om de spijs die vergaat, maar om de spijs die blijft tot in het eeuwige leven”* (Johannes 6:27). Hij zegt: *“Ik ben het levende Brood, Dat uit de hemel neergedaald is; zo iemand van dit Brood eet, die zal in der eeuwigheid leven”* (vers 51). Onze Heiland is het Brood des levens en door Zijn liefde te voor ogen te houden, door deze in onze ziel te ontvangen, voeden wij ons met het Brood dat uit de hemel is neergedaald.

Wij ontvangen Christus door Zijn Woord en de Heilige Geest is gegeven om het woord van God voor ons begrip te openen en deze waarheden in ons hart te doen wonen. Wij moeten dagelijks bidden, dat wanneer wij Zijn woord lezen, God Zijn Geest zal zenden om ons de waarheid te openbaren, die onze ziel zal sterken voor wat wij die dag nodig hebben.

Door ons te leren, elke dag te vragen om wat wij die dag nodig hebben – zowel tijdelijke als geestelijke zegeningen – heeft God de bedoeling, het goede voor ons tot stand te brengen. Hij wil, dat wij beseffen,

[100]

hoe afhankelijk wij zijn van Zijn voortdurende zorg, want Hij probeert ons in Zijn gemeenschap te trekken. In deze gemeenschap met Christus zullen wij, door gebed en studie van de grote en kostbare waarheden van Zijn woord, als hongerige zielen gevoed worden; als dorstigen zullen wij verfrist worden bij de bron des levens.

“En vergeef ons onze zonden; want ook wij vergeven aan een iegelijk die ons schuldig is”

Lukas 11:4.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Jezus leert dat wij alleen vergeving van God kunnen ontvangen, wanneer wij anderen vergeven. Het is de liefde van God, die ons tot Hem trekt en die liefde kan onze harten niet raken, zonder dat wij liefde krijgen voor onze broeders en zusters.

Na het afsluiten van het “Onze Vader” voegde Jezus toe: *“Want indien gij den mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven. Maar indien gij den mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal uw Vader uw misdaden ook niet vergeven”* (Mattheüs 6:14-15). Iemand, die niet vergevingsgezind is, sluit juist het kanaal af, waardoor hij alleen barmhartigheid van God kan ontvangen. Wij moeten niet denken, dat tenzij degenen die ons hebben gekwetst hun fout belijden, wij gerechtigd zijn om hun onze vergeving te onthouden. Het is zonder twijfel aan hen om zich door berouw en belijdenis in hun hart te verootmoedigen; maar wij moeten een geest van medeleven hebben tegenover die mensen, die tegenover ons overtreden hebben; of zij nu hun fouten belijden of niet. Hoe ernstig zij ons ook verwond hebben, wij mogen onze grieven niet koesteren, of medelijden hebben met onszelf over onze verwondingen; maar zoals wij hopen vergeven te worden voor onze overtredingen tegenover God, zó moeten wij iedereen vergeven die ons kwaad gedaan heeft.

Maar vergeving heeft een bredere betekenis dan velen veronderstellen. Als God de belofte geeft, dat Hij *“menigvuldiglijk”* vergeeft, voegt Hij daaraan toe, alsof de betekenis van die belofte alles overtrof wat wij kunnen begrijpen: *“Want mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt*
[101]

de HEEREN. Want gelijk de hemelen hoger zijn dan de aarde, also zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan ulieder gedachten” (Jesaja 55:7-9). Gods vergeving is niet alleen maar een juridische handeling, waarbij Hij ons ontslaat van rechtsvervolging. Het is niet alleen vergeving voor zonde, maar ook het redden van zonde. Het is het gevolg van verlossende liefde die het hart verandert. David had de juiste opvatting over vergeving, toen hij bad: *“Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in het binnenste van mij een vaste geest”* (Psalm 51:12). En ergens anders zegt hij: *“Zover het oosten is van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons”* (Psalm 103:12).

God gaf Zichzelf in Christus voor onze zonden. Hij onderging de wrede dood aan het kruis, droeg voor ons de schuldenlast, *“Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen”* (1 Petrus 3:18), zodat Hij ons Zijn liefde kon openbaren, en ons tot Zich kon trekken. En Hij zegt: *“maar zijt jegens elkander goedertieren, barmhartig, vergevende elkander, gelijkerwijs ook God in Christus ulieden vergeven heeft”* (Efeze 4:32). Laat Christus, het Goddelijke Leven, in u wonen en door u de hemelse liefde openbaren die de hopelozen met hoop inspireren zal en hemelse vrede zal geven aan het hart dat door zonde verwond is. Wanneer wij tot God komen, dan is dit de voorwaarde, die ons op de drempel ontmoet: dat, wanneer wij van Hem barmhartigheid ontvangen, onszelf overgeven om Zijn genade aan anderen te openbaren.

Het enige wat voor ons essentieel is om de vergevende liefde van God te kunnen ontvangen en door te geven, is de liefde die Hij voor ons heeft te kennen en te geloven (1 Johannes 4:16). De satan werkt via alle misleidingen waarover hij kan beschikken, zodat wij die liefde niet zullen opmerken. Hij wil ons zover brengen, dat wij denken dat onze fouten en overtredingen zó ernstig zijn, dat de Heere geen acht zal slaan op onze gebeden en dat Hij ons niet zal zegenen en redden. In onszelf zien

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

we niets anders dan zwakheid, niets wat ons bij God kan aanbevelen en satan vertelt ons, dat het geen zin heeft; wij kunnen de gebreken aan ons karakter niet verbeteren. Wanneer wij proberen tot God te komen, zal de vijand fluisteren, “het heeft voor u geen zin om te bidden; heeft u dat vreselijke soms niet gedaan? Heb jij niet tegen God gezondigd en je eigen geweten geweld aangedaan?”

[102]

Maar wij mogen de vijand vertellen, dat *“het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde”* (1 Johannes 1:7). Wanneer wij voelen dat wij gezondigd hebben en daarom niet kunnen bidden, dan is het juist tijd om te bidden. We mogen beschaamd zijn en diep vernederd, maar we moeten bidden en geloven. *“Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben”* (1 Timotheüs 1:15). Vergeving, verzoening met God, komt niet tot ons als beloning voor onze werken, ze wordt niet gegeven vanwege de verdiensten van zondige mensen, maar zij is een geschenk aan ons, die zijn rechtsgrond heeft in de smetteloze gerechtigheid van Christus.

Wij moeten niet proberen om onze schuld te verminderen door de zonde te verontschuldigen. Wij moeten Gods beoordeling van de zonde accepteren en dat is inderdaad heel zwaar. Alleen Golgotha kan de verschrikkelijke gruwel van de zonde onthullen. Als wij onze eigen schuld zouden moeten dragen, zou die ons verpletteren. Maar de Zondeloze heeft onze plaats ingenomen; hoewel Hij het niet verdiende, heeft Hij onze ongerechtigheid gedragen. *“Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid”* (1 Johannes 1:9). Wat een heerlijke waarheid! – Hij is rechtvaardig tegenover Zijn eigen wet, en ook de Rechtvaardigmaker van allen die in Jezus geloven. *“Wie is een God gelijk Gij, Die de ongerechtigheid vergeeft en de overtreding van het overblijfsel Zijner erfenis voorbijgaat? Hij houdt Zijn toorn niet in eeuwigheid, want Hij heeft lust aan goedertierenheid”* (Micha 7:18).

“En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze” Mattheüs 6:13.

Verleiding is het lokmiddel om te zondigen en dat komt niet uit God, maar van satan en uit de slechtheid van ons eigen hart. *“Want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hij Zelf verzoekt niemand”* (Jakobus 1:13).

[103]

De satan probeert ons in verzoeking te leiden, zodat de slechtheid van ons karakter voor mensen en engelen openbaar wordt, zodat hij ons als zijn eigendom kan opeisen. In de symbolische profetie van Zacharia, staat satan aan de rechterhand van de Engel des Heeren, hij klaagt Jozua, de hogepriester, aan, die met vuile kleren bekleed is en verzet zich tegen het werk dat de Engel voor hem wil doen. Dit is typerend voor de houding van satan ten opzichte van iedere ziel die Christus tot Zich wil trekken. De vijand leidt ons tot zonde en daarna klaagt hij ons voor het hemels heelal aan dat wij de liefde van God onwaardig zijn. *“Doch de HEERE zeide tot satan: De HEERE schelde u, gij satan, ja, de HEERE, schelde u, Die Jeruzalem verkiest. is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?”* En tot Jozua zei Hij: *“Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen en zal u wisselklederen aandoen”* (Zacharia 3:2, 4).

God tracht in Zijn grote liefde de kostbare genadegaven van Zijn Geest in ons tot ontwikkeling te brengen. Hij laat toe, dat wij hindernissen, vervolging en moeite

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

tegenkomen, niet als een vloek, maar als de grootste zegeningen van ons leven. Elke verleiding die wij hebben weerstaan, elke beproeving die wij moedig gedragen, geeft ons nieuwe ervaring en helpt ons vooruit in het werk van karaktervorming. De ziel die door Goddelijke kracht de verleiding weerstaat, laat aan de wereld en aan het hemels heelal zien, hoe werkzaam de genade van Christus is.

Maar hoewel we ons niet door beproeving moeten laten ontmoedigen, hoe bitter die ook is, moeten we bidden, dat God niet zal toelaten, dat wij dáár terechtkomen, waar wij zullen worden weggetrokken door de verlangens van ons eigen slechte hart. Door het gebed te bidden dat Christus ons gegeven heeft, geven wij onszelf over aan Gods leiding en vragen Hem om ons op veilige paden te leiden. Wij kunnen dit gebed niet oprecht bidden en toch besluiten de weg van onze eigen keuze te bewandelen. We zullen wachten op Zijn hand om ons te leiden; we zullen luisteren naar Zijn stem, Die zegt: *“Dit is de weg, wandelt in denzelven”* (Jesaja 30:21).

Het is niet veilig voor ons om stil te staan en na te denken over de voordelen die kunnen worden behaald door toe te geven

[104]

aan de ingevingen van satan. Zonde betekent schande en ramspoed voor iedere ziel die daaraan toegeeft; maar zonde is van nature verblindend en misleidend en zal ons verlokken met vleiende voorstellingen. Als wij ons op het terrein van satan wagen, missen wij de verzekering dat wij tegen zijn macht beschermd zullen worden. Zo ver het aan ons ligt, moeten wij elke toegangsweg, waardoor de verzoeker toegang tot ons kan krijgen, afsluiten.

Het gebed *“Leid ons niet in verzoeking”* is op zichzelf al een belofte. Als wij onszelf aan God toevertrouwen, hebben wij de verzekering: *“doch God is getrouw, Welke u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen.”* (1 Korinthe 10:13).

De enige beveiliging tegen het kwaad is de inwoning van Christus in het hart, door het geloof in Zijn gerechtigheid. Omdat er zelfzucht in ons hart bestaat, heeft de verleiding macht over ons. Maar als wij de grote liefde van God aanschouwen, wordt ons het afschuwelijke en weerzinwekkende karakter van zelfzucht duidelijk gemaakt en we verlangen dat deze uit onze ziel wordt verdreven. Wanneer de Heilige Geest Christus verheerlijkt, worden onze harten verzacht en onderworpen, de verleiding verliest haar macht en de genade van Christus verandert het karakter.

Christus zal nooit degene in de steek laten waar Hij voor gestorven is. Iemand kan Hem wel verlaten en door verleidingen worden overweldigd, maar Christus kan Zich nooit afwenden van iemand, voor wie Hij de losprijs van Zijn eigen leven heeft betaald. Kon onze geestelijke blik maar verscherpt worden, dan zouden we zielen zien, gebogen onder verdrukking, belast met verdriet, neergedrukt als een wagen vol met schoven en ze staan op het punt om ontmoedigd te sterven. Wij zouden engelen zien, die snel komen aanvliegen om deze verzochte mensen te helpen, die als het ware op de rand van de afgrond staan. De engelen uit de hemel dringen de legermachten van het kwaad terug die deze zielen omsingeld hebben en leiden hen om hun voeten op het zekere fundament te zetten. De veldslagen, die tussen de twee legers woeden, zijn net zo reëel als de veldslagen die door de legers van deze wereld worden uitgevochten en

[105]

van de uitkomst van deze geestelijk strijd hangt het eeuwige lot van ons af.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Tot ons wordt, net als tot Petrus, dit woord gesproken: *“de satan heeft ulieden zeer begeerd om te ziften als de tarwe; maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude;”* (Lukas 22:31– 32). God zij dank, wij worden niet aan onszelf overgelaten. Hij Die de wereld zó heeft lief gehad, *“dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar eeuwig leven hebbe”* (Johannes 3:16), zal ons niet in de steek laten in de strijd met de tegenstander van God en mensen. Hij zegt: *“Zie, Ik geef u de macht om op slangen en schorpioenen te treden, en over alle kracht des vijands; en geen ding zal u enigszins beschadigen”* (Lukas 10:19).

Leef in verbinding met de levende Christus en Hij zal u stevig vasthouden met een hand die nooit zal loslaten. Ken en geloof de liefde die God voor ons heeft en u bent veilig; die liefde is een fort, dat ondoordringbaar is voor alle misleidingen en aanvallen van satan. *“De Naam des HEEREN is een sterke toren; de rechtvaardige zal daarheen lopen en in een hoog vertrek gesteld worden”* (Spreuken 18:10).

“Want Uw is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid” Mattheüs 6:13.

De laatste zin van het Gebed van de Heere wijst net als de eerste zin op onze Vader, Die verheven is boven alle macht en gezag en elke naam. De Heiland zag de jaren die zich voor Zijn discipelen uitstrekten, niet, zoals zij gedroomd hadden, in de zonneschijn van wereldse voorspoed en eer, maar donker met de stormen van haat van mensen en vanwege de woede van satan. Te midden van nationale strijd en verval, zouden de voetstappen van de discipelen door gevaren omringd zijn en hun hart zou vaak van angst bevangen zijn. Ze zouden zien dat Jeruzalem verwoest werd, de tempel weggevaagd, de tempeldienst voorgoed beëindigd en Israël verstrooid over alle landen, als wrakhout op een verlaten strand. Jezus zei: *“Gij zult horen van oorlogen en geruchten van oorlogen;”* *“Het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en*

[106]

het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen zijn hongersnoden, en pestilentiën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen. Doch al die dingen zijn nog maar een beginsel der smarten” (Mattheüs 24:6-8). Toch hoefden Christus' volgelingen niet bang te zijn, dat hun hoop verloren zou gaan, of dat God de aarde in de steek gelaten zou hebben. De macht en de heerlijkheid behoren Hem toe, Wiens grote doeleinden nog steeds onverhinderd voort gaan naar hun voleinding. In het gebed, dat hun dagelijkse behoeften weergeeft, werden de discipelen van Christus erop gewezen, over alle macht en overheersing van het kwaad heen te kijken naar de Heere hun God, Die hun Vader en eeuwige Vriend is, en Wiens Koninkrijk heerst over alle andere.

De verwoesting van Jeruzalem was een symbool voor de uiteindelijke verwoesting die over de wereld zal komen. De profetieën, die gedeeltelijk vervuld werden in de verwoesting van Jeruzalem, zijn van nog directer verwijzing naar de laatste dagen. We staan nu op de drempel van grote en plechtige gebeurtenissen. Er staat ons een crisis te wachten, zoals de wereld nog nooit gezien heeft. Maar liefelijk komt tot ons de verzekering, net als tot de eerste discipelen, dat Gods Koninkrijk heerst over alles. De loop van de komende gebeurtenissen ligt in handen van onze Maker. De Majesteit van de hemel beschikt over de bestemming van de volken, en heeft de belangen van Zijn gemeente onder Zijn hoede. De Goddelijke Leraar zegt tot

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

iedereen die helpt bij de voltooiing van Zijn plannen, zoals Hij tegen Kores zei: *“Ik zal u gorden, hoewel gij Mij niet kent”* (Jesaja 45:5).

In het visioen van de profeet Ezechiël was er de verschijning van een hand onder de vleugels van de cherubs. Dit is om Zijn dienaren te leren, dat het Goddelijke kracht is, Die hen succes geeft. Degenen die door God als Zijn boodschappers gebruikt worden, moeten niet denken, dat Zijn werk van hun afhankelijk is. Het wordt niet aan eindige wezens overgelaten, om deze last aan verantwoordelijkheid te dragen. Hij Die niet sluimert, Die voortdurend aan het werk is, om Zijn plannen te voltooien, zal Zijn eigen werk uitvoeren. Hij zal de bedoelingen van goddeloze mensen verijdelen, en de overleggingen van wie onheil tegen Zijn volk beraamt, zal Hij in verwarring brengen. Hij, Koning en Heer van de legermachten, zetelt tussen de cherubs en te midden van strijd en tumult van naties blijft Hij steeds over Zijn kinderen waken.

[107]

Hij Die in de hemelen regeert, is onze Heiland. Hij stelt een maat aan elke beproeving, Hij houdt het vuur van de oven in de gaten, waarin iedere ziel beproefd moet worden. Als de bolwerken van koningen omver geworpen zullen zijn; als de pijlen van Zijn toorn de harten van Zijn vijanden zullen doorboren, zal Zijn volk veilig in Zijn handen zijn. *“Uwe, o HEERE, is de grootheid en de macht en de heerlijkheid en de overwinning en de majesteit; want alles wat in de hemel en op de aarde is, is Uwe, o HEERE, ... in Uw hand is kracht en macht; ook staat het in Uw hand alles groot te maken en sterk te maken”* (1 Kronieken 29:11, 12).

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

[108]

NIET OORDELEN, MAAR DOEN

6

“Oordeel niet, opdat gij niet geoordeeld wordt” Mattheüs 7:1.

De poging om de zaligheid door eigen werken te verdienen leidt er onvermijdelijk toe, dat mensen menselijke eisen opstapelen als barrière tegen de zonde. Want omdat zij zien, dat zij er niet in slagen om de wet te houden, verzinnen ze regels en bepalingen om zichzelf te dwingen te gehoorzamen. Dit alles keert de geest van God af naar het eigen ik. Zijn liefde sterft in het hart en daarmee vergaat ook de liefde voor de medemensen. Een systeem van menselijke verzinsels, met zijn talloze eisen, leidt ertoe, dat zijn voorstanders allen veroordelen die niet aan de voorgeschreven menselijke maatstaven voldoen. Een sfeer van zelfzuchtig en bekrompen kritiek verstikt de edele en milde emoties en veroorzaakt, dat mensen egocentrische rechters worden en kleingeestige spionnen.

De Farizeeën behoorden tot dit soort mensen. Wanneer zij uit hun godsdienstige bijeenkomsten kwamen, waren zij niet nederig geworden door het besef van hun eigen zwakheid, niet dankbaar voor de grote voorrechten die God hun gegeven had. Ze kwamen vol geestelijke trots naar buiten en hun onderwerp was: “Mijzelf, mijn gevoelens, mijn kennis, mijn levenswandel.” Hun eigen verworvenheden werden de maatstaf waarnaar zij anderen beoordeelden. Zij trokken de gewaden van de eigen waardigheid aan en bestegen de rechterstoel om te kritiseren en te veroordelen.

Het volk bezat grotendeels dezelfde geest, ze drongen binnen op het terrein van het geweten en veroordeelden elkaar in zaken die alleen de ziel en God aangingen. Het was met betrekking tot deze geest en praktijken dat Jezus zei: *“Oordeel niet, opdat u niet geoordeeld wordt.”* Dat betekent: stel uzelf niet als maatstaf.

[109]

Maak uw mening, uw plichtsopvatting, uw Schriftuitleg niet tot criterium voor anderen en veroordeel hen niet in uw hart, wanneer zij niet aan uw ideaal voldoen. Bekritiseer anderen niet, terwijl u alleen maar gist naar hun motieven en een oordeel over hen uitspreekt.

“Zo dan oordeelt niets vòòr de tijd, totdat de Heere zal gekomen zijn, Welke ook in het licht zal brengen hetgeen in de duisternis verborgen is, en openbaren de raadslagen der harten; en alsdan zal een iegelijk lof hebben van God” (1 Korinthe 4:5). Wij kunnen het hart niet lezen. Omdat we zelf vol fouten zitten, zijn we niet bevoegd om over anderen te oordelen. Sterfelijke mensen kunnen alleen naar uiterlijke verschijning oordelen. Slechts aan Hem, Die de geheime oorsprong van het handelen kent en Die teder en medelevend optreedt, komt het toe, om over de zaak van iedere ziel te beslissen.

“Daarom zijt gij niet te verontschuldigen, o mens, wie gij zijt, die anderen oordeelt; want waarin gij een ander oordeelt, veroordeelt gij uzelf; want gij die anderen oordeelt, doet dezelfde dingen” (Romeinen 2:1). Dus de mensen die anderen veroordelen of bekritiseren, verklaren zichzelf schuldig, want zij doen dezelfde dingen. Door anderen te veroordelen, brengen zij een oordeel over zichzelf en God

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

spreekt uit, dat dit vonnis rechtvaardig is. Hij aanvaardt hun eigen vonnis tegen henzelf.

“Deze onhandige voeten, nog steeds in het slijk,
Vertrappen bloesems eindeloos;
Deze harde, goed bedoelende handen
Laten we binnendringen in de diepste gevoelens van een vriend.”

“En wat ziet gij de splinter, die in het oog uws broeders is?” Mattheüs 7:3.

Zelfs de uitspraak “Gij die oordeelt, doet dezelfde dingen,” geeft niet de omvang aan van de zonde van degene die meent zijn broeder te mogen bekritisieren en te veroordelen. Jezus zegt: *“En wat ziet gij de splinter, die in het oog uws broeders is? maar de balk, die in uw oog is, merkt gij niet?”*

Zijn woorden beschrijven iemand, die snel een gebrek in anderen opmerkt. Als hij denkt, dat hij een smet op het karakter of in het leven heeft ontdekt, is hij overdreven ijverig om de ander hierop te wijzen; maar Jezus verklaart, dat juist deze karaktertrek, die zich ontwikkeld heeft in het doen van dit onchristelijk werk, in vergelijking met de

[110]

fout die men bekritiseert als een balk is in verhouding tot een splinter. Het is het eigen gebrek aan de geest van verdraagzaamheid en liefde die hem ertoe leidt, van een atoom een wereld te maken. Degenen die nooit het diepe berouw hebben ervaren van een volledige overgave aan Christus, vertonen in hun leven niet de verzachtende invloed van de liefde van de Heiland. Ze geven een valse voorstelling van de tedere, hoffelijke geest van het evangelie en ze verwonden kostbare zielen, voor wie Christus gestorven is. Volgens het beeld dat onze Heiland gebruikt, is iemand die toegeeft aan een vitterige geest schuldig aan een grotere zonde dan degene die hij beschuldigt, want hij begaat niet alleen dezelfde zonde, maar voegt daar nog verwaandheid en kritiek aan toe.

Christus is de enige ware maatstaf voor het karakter en hij die zichzelf als maatstaf voor anderen neemt, stelt zichzelf in de plaats van Christus. En omdat de Vader *“al het oordeel de Zoon gegeven”* heeft (Johannes 5:22), eigent degene, die het waagt om de motieven van anderen te beoordelen, zich opnieuw het recht toe, dat alleen de Zoon van God toekomt. Deze zogenaamde rechters en critici stellen zichzelf aan de kant van de antichrist, *“die zich tegenstelt en verheft boven al wat God genaamd of als God geëerd wordt, alzo dat hij in de tempel Gods als een god zal zitten, zichzelf vertonende dat hij god is”* (2 Thessalonicenzen 2:4).

De zonde die tot de meest ongelukkigste resultaten leidt, is de koude, kritische en niet vergevingsgezinde geest, die het Farizeïsme karakteriseert. Als de godsdienstige ervaring verstoken is van liefde, is Jezus daar niet; de zonneschijn van Zijn tegenwoordigheid is daar niet. Geen vlijtige activiteit of ijver zonder Christus kan dit gebrek compenseren. Men kan een wonderlijk scherp opmerkingsvermogen hebben om de gebreken van anderen te ontdekken, maar Jezus zegt tot iedereen, die aan deze geest toegeeft: *“Gij geveinsde, werp eerst de balk uit uw oog, en dan zult gij bezien om den splinter uit uws broeders oog uit te doen.”* (vers 5) Iemand die schuldig is aan een overtreding, is de eerste die overtreding vermoedt. Door een ander te veroordelen, probeert hij het kwaad van zijn eigen hart te verbergen of te

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

verontschuldigen. Door de zonde leerde de mens het kwaad kennen; zodra het eerste paar gezondigd had

[111]

begonnen zij elkaar te beschuldigen; en dat is wat de menselijke natuur onvermijdelijk zal doen als zij niet beheerst wordt door de genade van Christus.

Als mensen deze beschuldigende geest koesteren, zijn ze niet tevreden met het wijzen op dat wat zij als een fout in hun broeder veronderstellen. Wanneer mildere middelen niet helpen, om iemand te laten doen wat volgens hen gedaan moet worden, nemen ze hun toevlucht tot dwang. Zover het in hun macht ligt zullen zij mensen dwingen, om te voldoen aan hun opvattingen over wat juist is. Dat deden de Joden in de dagen van Jezus en dat heeft de kerk sindsdien altijd gedaan, wanneer zij de genade van Christus verloren heeft. Toen zij bemerkte dat zij verstoken was van de macht van de liefde, heeft zij haar toevlucht genomen tot de sterke arm van de staat, om haar leerstellingen op te leggen en haar beslissingen door te voeren. Dit is het geheim van alle godsdienstwetten, die ooit zijn ingevoerd en het geheim van alle vervolging, vanaf de dagen van Abel tot in onze tijd toe.

Christus jaagt niet op, maar trekt de mensen tot Zich. De enige dwang die Hij gebruikt, is de drang van de liefde. Als de kerk steun begint te zoeken bij wereldse macht, is het duidelijk, dat zij de macht van Christus mist – de drang van Goddelijke liefde.

Maar de moeilijkheid ligt bij de individuele leden van de gemeente en hier moet de genezing plaatsvinden. Jezus gebiedt de beschuldiger om eerst de balk uit zijn eigen oog weg te doen, afstand te doen van zijn vitterige geest, zijn eigen zonden belijden en nalaten, vóórdat hij anderen probeert te corrigeren. *“Want het is geen goede boom, die kwade vrucht voortbrengt, en geen kwade boom, die goede vrucht voortbrengt”* (Lukas 6:43). Deze beschuldigende geest die u koestert is een kwade vrucht en laat zien dat de boom kwaad is. Het is nutteloos voor u om uzelf op te bouwen in eigengerechtigheid. Wat u nodig heeft is een verandering van hart. U moet deze ervaring hebben, vóórdat u geschikt bent om anderen te corrigeren; *“Want uit de overvloed des harten spreekt de mond”* (Mattheüs 12:34).

Als een crisis komt in het leven van wie dan ook, en u probeert

[112]

goede raad te geven of te waarschuwen, zullen uw woorden slechts zoveel invloed ten goede hebben als uw eigen voorbeeld en geest heeft opgedaan. U moet goed zijn, vóórdat u goed kunt doen. U kunt geen invloed uitoefenen om anderen te veranderen, dan alleen wanneer uw eigen hart vernederd en verfijnd en teder gemaakt is door de genade van Christus. Als deze verandering in u is bewerkt, zal het voor u net zo natuurlijk zijn om uw leven tot zegen voor anderen te laten zijn, zoals het is voor de rozenstruik is om zijn geurige bloemen voort te brengen, of voor de wijnstok om zijn purperen trossen te produceren.

Als Christus in u is, *“de hoop der heerlijkheid”*, zult u geen neiging hebben om anderen in de gaten te houden om hun fouten te ontmaskeren. In plaats van te proberen om te beschuldigen en te veroordelen, zal het uw doel zijn om te helpen, te zegenen en te redden. In uw omgang met mensen die dwalen, zult u acht slaan op de waarschuwing: *“ziende op uzelf, opdat ook gij niet verzocht wordt”* (Galaten 6:1). U zult terugdenken aan de vele keren dat u zelf gedwaald hebt en hoe moeilijk het was om de juiste weg weer terug te vinden, nadat u die eenmaal verlaten had. U zult uw

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

broeder niet in nog grotere duisternis brengen, maar hem met een hart vol medelijden wijzen op het gevaar dat hij loopt.

Hij die vaak naar het kruis van Golgotha kijkt en daarbij eraan denkt dat zijn zonden de Heiland daaraan gebracht heeft, zal nooit proberen om de mate van zijn schuld af te meten, door deze met de schuld van anderen te vergelijken. Hij zal niet op de rechterstoel gaan zitten om tegen anderen beschuldigingen in te brengen. Er kan geen geest van kritiek of zelfverheffing zijn bij mensen die wandelen in de schaduw van het kruis van Golgotha.

Pas wanneer u voelt dat u uw gevoel van eigenwaarde zou kunnen opofferen en zelfs uw leven zou kunnen afleggen om een dwalende broeder te redden, dan heeft u de balk uit uw eigen oog weggedaan, zodat u in staat bent om uw broeder te helpen. Dan kunt u hem benaderen en zijn hart raken. Niemand is ooit door vitten en verwijten teruggewonnen van een verkeerd standpunt; maar er zijn veel mensen daardoor van Christus weggedreven en ertoe gebracht hun hart af te sluiten voor hun overtuiging. Een tedere geest, een zachte, innemende houding, kan de dwalende mens redden

[113]

en tal van zonden bedekken. De openbaring van Christus in uw eigen karakter zal een veranderende kracht uitoefenen op iedereen met wie u in contact komt. Laat Christus dagelijks in u zichtbaar worden en Hij zal door u de scheppende levenskracht van Zijn woord openbaren – een tedere, overredende en toch machtige invloed om andere zielen te herscheppen naar de schoonheid van de Heere onze God.

“Geeft het heilige den honden niet” Mattheüs 7:6.

Jezus verwijst hier naar een groep mensen, die niet het verlangen hebben om aan de slavernij van de zonde te ontkomen. Door toe te geven aan verdorvenheid en zedeloosheid is hun natuur zo aangetast dat zij zich aan het kwaad vastklampen en zich er niet van willen loskomen. De dienaren van Christus moeten zich niet laten hinderen door die mensen, die het Evangelie tot iets verachtelijks of bespottelijks maken.

Maar de Heiland is nooit één ziel voorbijgegaan, hoe diep die ook in zonde weggezonden was, die bereid was om de kostbare waarheden van de hemel te ontvangen. Voor tollenaars en hoeren waren Zijn woorden het begin van een nieuw leven. Maria Magdalena, uit wie Hij zeven duivels had uitgeworpen, was de laatste aan het graf van de Heiland en de eerste die Hij groette op de morgen van Zijn opstanding. Saulus van Tarsis, één van de meest vastberaden vijanden van het Evangelie, werd Paulus, de toegewijde dienaar van Christus. Onder de uiterlijke schijn van haat en verachting, zelfs achter misdaad en ontaarding, kan een ziel verborgen zijn, die door de genade van Christus gered zal worden, om als juweel in de kroon van de Verlosser te schitteren.

“Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden” Mattheüs 7:7.

Om geen mogelijkheid over te laten voor ongeloof, onbegrip of verkeerde interpretatie van Zijn woorden herhaalt de Heere de drievoudige belofte. Hij verlangt

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

ernaar, dat zij die naar God zouden zoeken, in Hem geloven Die in staat is om alles te doen. Daarom

[114]

voegt Hij eraan toe: *“Want een iegelijk die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden.”* (vers 8)

De Heere geeft geen nadere voorwaarden, behalve dat u hongert naar Zijn genade, naar Zijn raad verlangt en hunkert naar Zijn liefde. *“Bidt”* Het bidden maakt zichtbaar, dat u uw nood realiseert; en als u bidt in geloof, zult u ontvangen. De Heer staat borg voor Zijn woord en dat kan niet falen. Als u met oprecht berouw komt, dan moet u het niet als aanmatigend voelen, wanneer u bidt om dat wat de Heere beloofd heeft. Als u bidt om de zegen die u nodig heeft om een karakter naar de gelijkenis van Christus te kunnen vervolmaken, verzekert de Heere u, dat u bidt naar een belofte die nagekomen zal worden. Dat u voelt en weet dat u een zondaar bent, is voldoende reden om te bidden om Zijn genade en medelijden. De voorwaarde waarop u tot God mag komen, is niet dat u heilig moet zijn, maar dat u verlangt dat Hij u van alle zonde reinigt en u zuivert van alle ongerechtigheid. Het argument waarop wij nu en altijd mogen pleiten, is onze grote nood, onze volkomen hulpeloze staat, die Hem en Zijn verlossende macht tot noodzaak maken.

“Zoekt” Verlang niet slechts naar Zijn zegen, maar naar Hemzelf. *“Gewen u toch aan Hem en heb vrede”* (Job 22:21). Zoekt en u zult vinden. God is op zoek naar u en het verlangen dat u voelt om tot Hem te komen, is niets anders dan het trekken van Zijn Geest. Geef u over aan dat trekken. Christus bepleit de zaak van de verzochten, de dwalenden en van hen die geen geloofsvertrouwen hebben. Hij tracht hen op te richten, zodat zij met Hem gemeenschap kunnen hebben. *“Indien gij Hem zoekt, Hij zal van u gevonden worden”* (1 Kronieken 28:9).

“Klopt” Wij komen op speciale uitnodiging tot God en Hij wacht op ons in Zijn audiëntiekamer om ons te verwelkomen. De eerste discipelen die Jezus volgden, waren niet tevreden met een haastig gesprek met Hem langs de kant van de weg; zij zeiden: *“Rabbi, ... waar woont Gij? ... Zij kwamen en zagen waar Hij woonde, en bleven dien dag bij Hem”* (Johannes 1:38–39). Zo kunnen ook wij toegelaten worden tot de diepste intimiteit en gemeenschap met God. *“Die in de schuilplaats der Allerhoogste*

[115]

is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtige” (Psalm 91:1). Laat de mensen die de zegen van de Heer verlangen, kloppen en vastberaden wachten bij de deur van de genade en zeggen: Want U, o Heere, hebt gezegd: *“een iegelijk die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden.”*

Jezus keek uit over de mensen die bijeengekomen waren om naar Zijn woorden te luisteren en verlangde oprecht, dat deze grote menigte de genade en goedertierenheid van God op prijs zou stellen. Als beeld van hun nood en van Gods bereidheid om te geven, schildert Hij hun een hongerig kind voor ogen, dat zijn aardse ouders om brood vraagt. Hij zei: *“Of wat mens is er onder u, zo zijn zoon hem zou bidden om een brood, die hem een steen zal geven?”* Hij doet een beroep op de tedere, natuurlijke genegenheid van een ouder voor zijn kind, en zegt dan: *“Indien gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven dengenen die ze van Hem bidden.”* (vers 11) Niemand met een vaderhart zal zich van zijn hongerige zoon afkeren, die hem om brood vraagt. Zouden zij hem in staat achten om zijn kind te verwaarlozen, of hem te

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

kwellen door verwachtingen bij hem te wekken en hem dan alleen maar teleur te stellen? Zou hij beloven om hem goed en voedzaam voedsel te geven en hem dan een steen geven? En zou iemand God dan onteren door te suggereren dat Hij niet zou reageren op de smeekbeden van Zijn kinderen?

Als u, die menselijk en slecht bent, *“weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader den Heilige Geest geven dengenen die Hem bidden?”* (Lukas 11:13). De Heilige Geest, Zijn Vertegenwoordiger, is de grootste van alle gaven. Alle *“goede gaven”* zijn in deze samengebracht. De Schepper Zelf kan ons niets groters, niets beters geven. Wanneer wij de Heere in onze nood smeken om medelijden te hebben en ons door Zijn Heilige Geest te leiden, zal Hij ons gebed nooit afwijzen. Het is voor ouders mogelijk om zich van hun hongerige kinderen af te wenden, maar God kan nooit de roep van een noodlijdend en verlangend hart afwijzen. Wat heeft Hij Zijn liefde met een wonderlijke tederheid beschreven! Voor wie in

[116]

dagen van donkerheid het gevoel hebben dat God niet aan hen denkt, is dit de boodschap vanuit het hart van de Vader: *“Doch Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten en de HEERE heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Ofschoon deze vergaten, zo zal Ik toch u niet vergeten. Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd”* (Jesaja 49:14-16).

Elke belofte in het Woord van God verschaft ons onderwerpen voor gebed, waarbij het beloofde woord van de HEERE voorgesteld wordt als onze zekerheid. Wat voor geestelijke zegen wij ook nodig hebben, wij hebben het voorrecht die door Jezus op te eisen. Wij mogen met de eenvoud van een kind de Heere precies vertellen wat wij nodig hebben. Wij mogen Hem onze tijdelijke dingen voorleggen, Hem om brood en kleding vragen, net zo goed als om het Brood des levens en het kleed van Christus' gerechtigheid. Uw hemelse Vader weet, dat u al deze dingen nodig heeft en u wordt uitgenodigd om Hem daarom te vragen. Door de Naam van Jezus wordt elk gunstbewijs ontvangen. God zal die Naam eren en vanuit de rijkdom van Zijn vrijgevigheid zal Hij in al uw noden voorzien.

Maar vergeet niet, dat wanneer u tot God als uw Vader komt, u daarmee uw verhouding tot Hem als kind erkent. U vertrouwt niet alleen op Zijn goedheid, maar geeft uzelf in alle dingen over aan Zijn wil, omdat u weet dat Zijn liefde onveranderlijk is. U geeft uzelf om Zijn werk te doen. Het was aan hen die Jezus had geboden om eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid te zoeken, dat Hij de belofte gaf: *“Bidt, en gij zult ontvangen”* (Johannes 16:24).

De gaven van Hem Die alle macht heeft in hemel en op aarde, liggen op voorraad voor de kinderen van God. Gaven, zó kostbaar, dat zij tot ons komen door het kostbare offer van het bloed van de Verlosser; het zijn gaven, die het diepste verlangen van het hart zullen bevredigen, gaven die eeuwig blijven bestaan, zullen ontvangen en genoten worden door iedereen die tot God komen als Zijn kleine kinderen. Neem Gods beloften als uw eigen, pleit bij Hem hierop daarop, het zijn Zijn eigen woorden, en u zult de volheid van vreugde ontvangen.

[119]

“Alle dingen dan, die gij wilt dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook alzo”
Mattheüs 7:12.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Op de verzekering van Gods liefde voor ons, eist Jezus van ons liefde voor elkaar, in één allesomvattend principe, die geldt voor alle relaties van de menselijke gemeenschap.

De Joden waren bezorgd over wat zij zouden moeten ontvangen; de last van hun bezorgdheid was om dat veilig te stellen, waarvan ze dachten dat dit hen toekwam, macht, respect en dienstbetoon. Maar Christus leert, dat wij ons geen zorgen moeten maken over, Hoeveel moeten wij ontvangen? Maar, Hoeveel kunnen wij geven? De maatstaf voor onze verplichtingen tegenover anderen is dat, wat wij denken, dat zij aan ons verplicht zijn.

Stel uzelf in uw omgang met anderen in hun plaats. Verplaats u in hun gevoelens, in hun moeilijkheden, in hun teleurstellingen, in hun vreugde en in hun verdriet. Vereenzelvig u met hen en handel dan zó met hen alsof u van plaats met hen zou moeten ruilen en zou wensen dat zij u zouden behandelen. Dat is de ware regel van de eerlijkheid. Het is een andere bewoording voor de wet: *“Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfven”* (Mattheüs 22:39). En het is de kern van de leer van de profeten. Het is een principe van de hemel en het zal tot ontwikkeling komen in allen die geschikt gemaakt worden voor de heilige gemeenschap daar.

De gouden regel vormt het grondbeginsel van ware hoffelijkheid en de meest ware illustratie daarvan is te zien in het leven en het karakter van Jezus. O, wat een stralen van zachtheid en schoonheid waren te zien in het dagelijks leven van onze Heiland! Wat een liefelijkheid vloeide uit Zijn aanwezigheid! Dezelfde geest zal in Zijn kinderen zichtbaar worden. Degenen bij wie Christus woont zullen omgeven worden door een Goddelijke atmosfeer. Hun witte, reine gewaden zullen geuren naar het parfum uit de tuin van de Heere. Hun gezichten zullen het licht van Zijn gezicht weerspiegelen en het pad verlichten voor struikelende en vermoeide voeten.

Geen mens, die het ware ideaal heeft van hoe een volmaakt karakter moet zijn, zal falen in het zichtbaar maken van het medeleven en de tederheid

[120]

van Christus. De invloed van de genade moet ons hart verzachten, onze gevoelens louteren en zuiveren, en een hemelse fijngevoeligheid en gevoel voor gepastheid geven.

Maar de gouden regel heeft een nog diepere betekenis. Iedereen, die rentmeester is geworden van de veelvuldige genade van God, wordt opgeroepen om zielen in onwetendheid en duisternis dat te geven, wat zij zelf zou willen dat zij hem zouden geven, als zij in hun plaats zou zijn. De apostel Paulus heeft gezegd: *“Beide Grieken en barbaren, beide wijzen en onwijzen ben ik een schuldenaar”* (Romeinen 1:14). Voor alles wat u hebt leren kennen van de liefde van God; voor alles wat u méér hebt ontvangen van de rijke gaven van Zijn genade dan de meest onwetende en gedegeneerde ziel op aarde, staat u bij die ziel in de schuld, om deze gaven ook aan hem mee te delen.

Zo is het ook met de gaven en zegeningen van dit leven; wat u ook maar méér bezit dan uw medemensen, maakt u voor dat meerdere tot schuldenaar tegenover allen die minder begunstigd zijn. Hebben wij overvloed, of zelfs levenscomfort, dan hebben we de allerhoogste plicht om te zorgen voor de zieken die lijden, de weduwe en wezen en dat precies op de manier als wij zouden wensen dat zij voor ons zouden zorgen, als hun en onze omstandigheden omgekeerd zouden zijn.

De gouden regel leert, impliciet, dezelfde waarheid, die elders in de Bergrede wordt geleerd: *“met welke maat gij meet, zal u wedergemet worden”* (Mattheüs

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

7:2). Wat wij anderen doen, of dit nu goed of slecht is, zal zeker op onszelf terugkomen, als zegen of als vloek. Wat wij ook geven, we zullen terugontvangen. De aardse zegeningen die wij anderen mededelen, kunnen en worden vaak op dezelfde manier terugbetaald. Wat wij geven, komt in tijden van nood vaak viervoudig in gelijke munt terug. Maar behalve dat worden alle gaven terugbetaald, zelfs in dit leven, door een nog vollere instroom van Zijn liefde, die het totaal is van alle heerlijkheid van de hemel en haar schatten. En het kwaad dat anderen wordt aangedaan, komt ook weer bij ons terug. Iedereen die zo vrij was om te veroordelen of te ontmoedigen, zal in zijn eigen ervaringen

[121]

over het terrein geleidt worden, waar hij anderen over heeft laten trekken; hij zal voelen wat zij geleden hebben, vanwege zijn gebrek aan medeleven en tederheid.

Het is de liefde van God voor ons, die dit heeft besloten. Hij wil ons ertoe leiden, dat wij een afschuw krijgen van onze eigen hardheid van hart en onze harten openen, zodat Jezus daarin kan wonen. En zo komt uit het kwade het goede tevoorschijn en wat een vloek leek, wordt een zegen.

De maatstaf van de gouden regel is de ware maatstaf van het Christendom; alles wat hier ontbreekt, is misleiding. Een godsdienst die ertoe leidt, mensen gering te achten, die Christus van zo hoge waarde heeft geacht, dat Hij Zichzelf voor hen gegeven heeft; een godsdienst die ons ertoe zou leiden, om achteloos om te gaan met menselijke noden, lijden, of rechten, is een valse godsdienst. Wanneer wij de aanspraken van de armen, de lijdenden en de zondaars geringschatten, laten wij zien, dat wij verraders van Christus zijn. Omdat mensen de Naam van Christus aannemen, terwijl zij in hun leven Zijn karakter verloochenen, heeft het Christendom zo weinig kracht in de wereld. De Naam van de Heere wordt door deze dingen gelasterd.

Van de gemeente ten tijde van de discipelen, in die stralende dagen toen de glorie van de opgestane Christus op hen scheen, werd geschreven, dat niemand zei *“dat iets van hetgeen hij had, van eigen was.”* *“Want er was ook niemand onder hen die gebrek had”*. *“En de apostelen gaven met grote kracht getuigenis van de opstanding des Heeren Jezus; en er was grote genade over hen allen.”* (Handelingen 4:32, 34, 33) *“En dagelijks eendrachtelijk in de tempel volhardende, en van huis tot huis brood brekende, aten zij tezamen met verheuging en eenvoudigheid des harten, en prezen God en hadden genade bij het ganse volk. En de Heere deed dagelijks tot de gemeente, die zalig werden”* (Handelingen 2:46-47).

Doorzoek de hemel en de aarde, en er is geen waarheid krachtiger geopenbaard, dan die zichtbaar wordt in werken van barmhartigheid voor mensen die ons medeleven en onze hulp nodig

[122]

hebben. Dat is de waarheid, zoals die in Jezus is. Als zij, die de Naam van Christus belijden, de principes van de gouden regel in praktijk brengen, zal de verkondiging van het evangelie met dezelfde kracht gepaard gaan als in de tijd van de apostelen.

“Want de poort is eng en de weg is nauw, die tot het leven leidt” Mattheüs 7:14.

In de tijd van Christus leefden de mensen in Palestina in ommuurde steden, die meestal op heuvels of bergen lagen. De poorten, die bij zonsondergang gesloten werden, waren toegankelijk via steile, rotsachtige wegen en de reiziger die tegen het einde van de dag naar huis ging, moest zich tijdens de moeilijke beklimming vaak erg

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

haasten, om de poort voor het vallen van de avond te bereiken. Degene die talmden werden buitengesloten.

De smalle weg omhoog, die naar huis en rust leidde, verschaft Jezus een indrukwekkend beeld van de christelijke weg. Hij zei: Het pad dat Ik voor u bestemd heb, is smal; de poort is moeilijk binnen te gaan; want de gouden regel sluit alle trots en zelfzucht uit. Er is inderdaad een bredere weg; maar die leidt tot de ondergang. Als u het pad van het geestelijke leven wilt beklimmen, moet u voortdurend naar stijgen; want het is een weg omhoog. U moet met de minderheid meegaan, want de menigte zal het neerwaartse pad kiezen.

Over de weg die naar de dood leidt, kan misschien het hele mensdom gaan, met al hun wereldsgezindheid, al hun zelfzucht, al hun trots, oneerlijkheid en moreel verval. Daar is ruimte voor de meningen en leerstellingen van iedereen, ruimte om hun eigen neigingen te volgen, om te doen wat zijn eigenliefde maar ingeeft. Om op het pad naar de vernietiging terecht te komen, hoeft u niet naar de weg te zoeken; *“want wijd is de poort en breed is de weg”* en onze voeten gaan van nature het pad op, dat eindigt in de dood.

Maar de weg ten leven is smal en de ingang nauw. Als u zich vastklampt aan één hardnekkige zonde, zult u de weg te smal vinden om die in te

[123]

gaan. Uw eigen wegen, uw eigen wil, uw slechte gewoontes en praktijken, moeten worden opgegeven, als u op de weg van de Heere wilt blijven. Degene die Christus wil dienen, kan de opvattingen van de wereld niet volgen of aan de maatstaven van de wereld voldoen. Het pad naar de hemel is te smal voor rang en rijkdom om in volle pracht over te rijden, te smal voor het machtspeel van egocentrische eierzucht, te steil en ruw om te beklimmen voor mensen die van gemak houden. Zwoegen, geduld, zelfopoffering, verwijten, armoede, de tegenspraak van zondaren tegen Hemzelf: dat was het deel van Christus en dat moet ook ons deel zijn, willen wij ooit het Paradijs van God binnengaan.

Maar daarom moet u niet de conclusie trekken, dat de weg omhoog de moeilijke en de weg omlaag de makkelijke weg is. Langs de hele weg die naar de dood leidt, is er pijn en straf, er is verdriet en er zijn teleurstellingen, er zijn waarschuwingen om niet verder te gaan. Gods liefde heeft het voor roekeloze en koppige mensen moeilijk gemaakt om zichzelf te vernietigen. Het is waar dat satans pad aantrekkelijk schijnt, maar het is allemaal misleiding; de weg van het kwaad levert bittere wroeging op en kankerverwekkende zorg. We denken misschien, dat het aangenaam is om trots en wereldse ambitie te volgen, maar het einde is pijn en verdriet. Zelfzuchtige plannen doen misschien vleierende beloftes en houden ons de hoop op vreugde voor, maar we zullen ontdekken dat ons geluk vergiftigd is en ons leven vergald door de hoop die gericht is op ons zelf. Op neerwaartse weg lijkt de poort misschien fleurig door bloemen, maar doornen liggen op het pad. Het hoopvolle licht, dat vanuit haar ingang schijnt, vervaagt in de duisternis van wanhoop en de ziel die dat pad volgt, daalt af in de schaduwen van de eindeloze nacht.

“De weg der trouwelozen is streng” (Spreuken 13:15) maar voor de wijsheid geldt: *“Haar wegen zijn wegen der liefelijkheid, al haar paden zijn vrede”* (Spreuken 3:17). Elke daad van gehoorzaamheid aan Christus, elke daad van zelfverloochening omwille van Hem, elke beproeving die goed doorstaan wordt, elke overwinning die over verzoeking wordt behaald, is een stap in de ontwikkeling naar de heerlijkheid

[124]

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

van de uiteindelijke overwinning. Als wij Christus als onze Gids aannemen, zal Hij ons veilig leiden. De grootste zondaar hoeft Zijn weg niet mis te lopen. Niet één bevende zoeker hoeft te falen in het wandelen in het zuivere en heilige licht. Hoewel het pad zó smal en zó heilig is, dat zonde niet getolereerd kan worden, toch is er voor iedereen een toegang bereid en geen enkele twijfelende, bevende ziel hoeft te zeggen: “God geeft niets om mij.”

De weg is misschien ruw en de klim steil; er kunnen rechts en links valstrikken zijn; misschien moeten we tijdens onze reis ernstig zwoegen; misschien moeten we, wanneer we moe zijn, wanneer we naar rust verlangen, toch doorzwoegen; misschien moeten we, wanneer we onmachtig zijn, toch vechten; misschien moeten we, terwijl we ontmoedigd zijn, toch hopen; maar met Christus als onze Gids zullen we niet falen en uiteindelijk de verlangde haven bereiken. Christus Zelf is de ruwe weg vóór ons gegaan en heeft het pad voor onze voeten geëffend.

En langs de hele steile weg naar boven, die naar het eeuwige leven leidt, zijn bronnen van vreugde om de vermoeiden te verfrissen. Zij die de paden van de wijsheid bewandelen, zijn zelfs in benauwdheid buitengewoon vreugdevol; want Hij, van Wie zij zielsveel houden, wandelt onzichtbaar naast hen. Bij elke stap omhoog bemerken zij steeds duidelijker de aanraking van Zijn hand; bij elke stap valt het steeds helderder schijnsel van de heerlijkheid van de Ongeziene op hun levenspad; en hun lofliederen, die een steeds hogere toon bereiken, stijgen op om zich bij het gezang van de engelen voor de troon te voegen. *“Maar het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot den volle dag toe”* (Spreuken 4:18).

“Strijd om in te gaan door de enge poort” Lukas 13:24.

De late reiziger, die zich haast om de stadspoort bij zonsondergang te bereiken, kon zich onderweg niet laten ophouden door attracties langs de weg. Zijn hele geest was vastbesloten op dat ene doel gericht, om de poort binnen te komen. Dezelfde

[125]

intensiteit om het doel te bereiken, zegt Jezus, is nodig in het christelijk leven. Ik heb voor u de heerlijkheid van karakter geopenbaard, wat de ware heerlijkheid van Mijn koninkrijk is. Het biedt u niet de belofte van aardse heerschappij; toch is het uw hoogste verlangen en inspanning waard. Ik roep u niet ten strijde voor de opperheerschappij van het grote wereldrijk, maar trek daarom niet de conclusie, dat er geen strijd te leveren is, of geen overwinningen te behalen zijn. Ik gebied u: strijd, worstel om Mijn geestelijk Koninkrijk binnen te gaan.

Het leven van een christen is een strijd en een veldtocht. Maar de overwinning die te behalen is, komt niet door menselijke kracht tot stand. Het slagveld is het terrein van het hart. De veldslag die wij moeten leveren – de grootste veldslag, die de mens ooit heeft moeten uitvechten – is het overgeven van het eigen ik aan de wil van God; het buigen van het hart voor de Oppermacht van de liefde. De oude natuur, geboren uit het bloed en de wil van het vlees, kan het Koninkrijk van God niet beërven. De erfelijke neigingen en de vroegere gewoontes, moeten worden opgegeven.

Hij die het besluit neemt om het geestelijk Koninkrijk binnen te gaan, zal ontdekken, dat alle krachten en hartstochten van een onbekeerde natuur, gesteund door de krachten van het rijk der duisternis, zich tegen hem opstellen. Zelfzucht en

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

trots zullen het opnemen tegen alles, waaruit zou blijken dat zij zondig zijn. Uit onszelf kunnen we de slechte verlangens en gewoontes, die strijden om de overhand te krijgen, niet overwinnen. Wij kunnen de machtige vijand, die ons in slavernij houdt, niet overwinnen. God alleen kan ons de zege schenken. Hij wil, dat wij de beheersing krijgen over onszelf, over onze eigen wil en manieren. Maar Hij kan niet in ons werken zonder onze instemming en medewerking. De Goddelijke Geest werkt door de vermogens en krachten die de mens gegeven zijn. Onze krachten moeten samenwerken met God.

De overwinning wordt niet behaald zonder veel ernstig bidden, zonder bij elke stap ons eigen ik te verootmoedigen. Onze wil wordt niet gedwongen om samen te werken met de Goddelijke instanties, maar ze moet zich vrijwillig onderwerpen.

[126]

Als het mogelijk zou zijn om de invloed van de Heilige Geest aan u met een honderdvoudig grotere intensiteit af te dwingen, zou dit u nog niet tot christen maken, tot een geschikt onderdaan voor de hemel. Het bolwerk van de satan zou niet verbroken zijn. De wil moet aan de zijde van Gods wil gesteld worden. U bent uit uzelf niet in staat om uw bedoelingen en verlangens en neigingen te onderwerpen aan de wil van God; maar als u “gewillig bent om u gewillig te laten maken,” zal God het werk voor u volbrengen, dan zal Hij *“de overleggingen ternederwerpen, en alle hoogte die zich verheft tegen de kennis Gods, en alle gedachte gevangen leiden tot gehoorzaamheid van Christus”* (2 Korinthe 10:5). Dan *“werkt uws zaligheid met vreze en beven; want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen”* (Filippenzen 2:12-13).

Maar velen die aangetrokken worden door de schoonheid van Christus en de heerlijkheid van de hemel, deinzen nog terug voor de voorwaarden waardoor dit alles hun eigendom wordt. Er bevinden zich velen op de brede weg die niet volledig tevreden zijn met het pad waarop zij wandelen. Zij verlangen te breken met de slavernij van de zonde en proberen uit eigen kracht stelling te nemen tegen hun zondige praktijken. Zij kijken naar de smalle weg en de nauwe poort; maar zelfzuchtig genot, liefde voor de wereld, trots, onheilige ambitie plaatsen een barrière tussen hen en de Heiland. Om hun eigen wil, hun gekozen voorwerpen van genegenheid of bezigheden, af te zweren, vereist een offer waardoor zij aarzelen, wankelen en terugvallen. Velen *“zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen”* (Lukas 13:24). Zij verlangen naar het goede, ze doen enkele pogingen om dit te verkrijgen, maar zij kiezen er niet echt voor; zij hebben geen vast voornemen om dit ten koste van alles veilig te stellen.

Onze enige hoop om te overwinnen is onze wil met Gods wil verenigen en met Hem samenwerken, uur na uur en dag na dag. Wij kunnen niet aan ons eigen ik vasthouden en toch het Koninkrijk van God binnengaan. Wanneer we ooit de staat van heiligheid zullen bereiken, komt dit door het afstand doen van ons eigen ik en het aannemen van de Geest van Christus. Trots en

[127]

zelfgenoegzaamheid moeten worden gekruisigd. Zijn we gewillig om de prijs te betalen, die van ons verlangd wordt? Zijn we gewillig om onze wil volkomen in overeenstemming te brengen met de wil van God? Pas als wij dat willen, kan de hervormende genade van God over ons openbaar worden.

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

De strijd die wij moeten voeren, is *“den goeden strijd des geloofs”* (1 Timotheüs 6:12). De apostel Paulus heeft gezegd: *“Waartoe ik ook arbeid, strijdende naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht.”* (Kolossenzen 1:29).

Jakob zonderde zich af in de grote crisis van zijn leven, om te bidden. Hij was vervuld met één allesoverheersend doel – hij zocht verandering van zijn karakter. Maar terwijl hij tot God smeekte, kwam een vijand, dat dacht hij, en legde zijn hand op hem en de hele nacht worstelde hij voor zijn leven. Maar het doel van zijn ziel werd niet veranderd door het gevaar voor eigen leven. Toen zijn krachten bijna uitgeput waren, gebruikte de Engel Zijn Goddelijke kracht en door Zijn aanraking wist Jakob met Wie hij had gestreden. Gewond en hulpeloos viel hij aan de borst van de Heiland en smeekte om een zegen. Hij liet zich niet opzij zetten, noch zijn voorbede tegenhouden en Christus nam de smeekbede van deze hulpeloze, berouwvolle ziel aan, overeenkomstig Zijn belofte: *“Of hij moest Mijn sterkte aangrijpen, hij zal vrede met Mij maken; vrede zal hij met Mij maken”* (Jesaja 27:5). Jakob smeekte met een vastbesloten geest: *“Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent”* (Genesis 32:26). Deze volhardende geest werd hem ingegeven door Hem Die met deze aartsvader had geworsteld. Hij was het Die hem de overwinning gaf en Hij veranderde zijn naam van Jakob in Israëel, zeggende: *“want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de mensen, en hebt overmocht”* (Genesis 32:28). Datgene waarvoor Jakob vergeefs uit eigen kracht had geworsteld, werd gewonnen door zelfovergave en een standvastig geloof. *“Dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof”* (1 Johannes 5:4).

“Maar wacht u voor de valse profeten” Mattheüs 7:15.

Er zullen valse leraren opstaan, die u weg willen trekken van het smalle pad en de enge poort. Wees voor hen op uw hoede; hoewel zij zich in schapenvacht verbergen, zijn het van binnen verscheurende wolven.

[128]

Jezus geeft een toets waarmee valse leraren kunnen worden onderscheiden van de ware. Hij zegt: *“Aan hun vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen?”* (vers 16)

Ons wordt niet geboden om hen te toetsen aan hun mooie woorden en hun hoge beroepen. Zij moeten aan het woord van God worden getoetst. *“Tot de Wet en tot de Getuigenis; zo zij niet spreken naar dit Woord, het zal zijn dat zij geen licht in hun hebben”* (Jesaja 8:20 KJV). *“Laat af, mijn zoon, horende de tucht, af te dwalen van de redenen der wetenschap”* (Spreeken 19:27). Wat voor boodschap brengen deze leraren? Leidt deze u ertoe, eerbied en vreze voor God te hebben? Leidt het u ertoe, uw liefde voor Hem te tonen, doordat u trouw bent aan Zijn geboden? Als mensen het gewicht van de morele wet niet beseffen; zij Gods voorschriften lichtvaardig maken; als zij één van de minste van Zijn geboden afschaffen en de mensen zó onderwijzen, zullen zij de geringsten geacht worden in de ogen van de hemel. Wij weten dan dat hun aanspraken ongefundeerd zijn. Zij doen precies het werk, dat zijn oorsprong heeft bij de vorst van de duisternis, de vijand van God.

Niet ieder die Zijn naam belijdt en Zijn vaandel dragen, zijn van Christus. Velen die in Mijn naam onderwezen hebben, zegt Jezus, zullen uiteindelijk te licht bevonden worden (Daniël 5:27) *“Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam duivelen*

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

uitgeworpen, en in Uw Naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; ga weg van Mij, gij die de wetteloosheid werkt!" (Mattheüs 7:22).

Er zijn mensen, die geloven dat zij gelijk hebben, terwijl ze ongelijk hebben. Terwijl ze Christus opeisen als hun Heer, en ogenschijnlijk in Zijn naam grote dingen verrichten, zijn het mensen wetteloosheid bewerken. *"want zij maken liefkozingen met hun mond, maar hun hart wandelt hun gierigheid na."* Iemand die Gods woord verkondigt, is voor hen *"als een lied der minne, als één die schoon van stem is of die wél speelt; daarom horen zij uw woorden, maar zij doen ze niet"* (Ezechiël 33:31, 32).

[129]

Een loutere beleden discipelschap heeft geen waarde. Het geloof in Christus, dat de ziel red, is niet zoals het door veel mensen wordt voorgesteld. "Geloof, geloof" zeggen zij, "en u hoeft de wet niet te houden." Maar een geloof, dat niet tot gehoorzaamheid leidt, is aanmatiging. De apostel Johannes zegt: *"Die daar zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in dien is de waarheid niet"* (1 Johannes 2:4). Laat niemand de gedachte koesteren, dat speciale voorzieningen of wonderbaarlijke manifestaties het bewijs zijn van de echtheid van hun werk, of van de denkbeelden die ze verdedigen. Als mensen lichtvaardig spreken over het Woord van God, en hun eigen indrukken, gevoelens en praktijken boven de Goddelijke maatstaf stellen, kunnen we weten, dat zij geen licht in zich hebben.

Gehoorzaamheid is de toets voor discipelschap. Het houden van de geboden bewijst de oprechtheid van onze belijdenis van liefde. Als de leer die wij aanvaarden de zonde in ons hart doodt, onze ziel van bezoedeling reinigt en vrucht draagt tot onze heiligheid, mogen we weten, dat het de waarheid van God is. Wanneer liefdadigheid, vriendelijkheid, tederheid en medeleven zichtbaar zijn in ons leven; wanneer de vreugde om goed te doen, in ons hart is; wanneer wij Christus verhogen en niet ons eigen ik, mogen we weten, dat ons geloof van de goede soort is. *"En hieraan kennen wij, dat wij Hem gekend hebben, zo wij Zijn geboden bewaren"* (1 Johannes 2:3).

"Het is niet gevallen, want het was op de steenrots gegrond" Mattheüs 7:25.

De mensen waren diep geroerd door de woorden van Christus. De Goddelijke schoonheid van de waarheidsprincipes trok hen aan; en Christus' ernstige waarschuwingen waren tot hen doorgedrongen als de stem van God, Die de harten doorzoekt. Zijn woorden hadden de wortels van hun vroegere ideeën en opvattingen weggeslagen; gehoorzamen aan Zijn leer zou een verandering van al hun gewoontes in denken en handelen eisen.

[130]

Het zou hen in botsing brengen met de leraars van hun godsdienst; want het betekende dat zij de hele structuur, die de rabbi's al generaties lang hadden opgebouwd, omver moesten werpen. Daarom waren maar weinig mensen er klaar voor om Hem als Gids voor hun leven aan te nemen, terwijl zij in hun hart aan Zijn woorden gehoor gaven.

Jezus eindigde Zijn Bergrede met een illustratie, dat met verrassende helderheid het belang liet zien, om de woorden die Hij gesproken had in praktijk te brengen. Onder de menigte, die zich rond de Heiland verdrongen, bevonden zich veel mensen die hun leven hadden doorgebracht rondom de Zee van Galilea. Terwijl zij op de helling van de heuvel zaten te luisteren naar de woorden van Christus, konden zij

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

valleien en ravijnen zien, waardoor de bergstromen hun weg naar het meer vonden. In de zomer verdwenen deze stromen vaak volledig, lieten dan slechts een droge en stoffige bedding achter. Maar wanneer de winterse regenstormen zich over de heuvels uitstortten, de rivieren tot wilde, kolkende stortvloeden werden, die van tijd tot tijd de valleien overstroonden, en die alles met hun niet te keren watervloed meesleepten, werden de bouwvallige huisjes, die door de boeren op de grasvlakte waren gebouwd, schijnbaar buiten gevaar, weggevaagd. Maar hoog op de heuvels waren huizen, die op de rots gebouwd waren. In sommige delen van het land waren woningen volledig met rotsstenen gebouwd en velen daarvan hadden de stormen van duizend jaren doorstaan. Deze huizen waren met zwoegen en moeite gebouwd. Ze waren niet makkelijk toegankelijk en hun locatie leek minder uitnodigend, dan de grazige vlakte. Maar zij waren op de rots gefundeerd, en wind en overstromingen en storm sloegen er tevergeefs tegenaan.

Zoals de mensen, die deze huizen op de rots hebben gebouwd, zei Jezus, zó is hij die de woorden die Ik tot u gesproken heb, aanneemt en deze tot fundament van zijn karakter en leven maakt. Eeuwen tevoren had de profeet Jesaja geschreven: *“Het woord onzes Gods bestaat in der eeuwigheid”* (Jesaja 40:8). En Petrus, die deze woorden van Jesaja citeerde, lang nadat de Bergrede was gehouden, voegde hieraan toe: *“En dit is het Woord, dat onder u verkondigd*

[131]

is” (1 Petrus 1:25). Het Woord van God is het enige standvastige wat onze wereld kent. Het is het vaste fundament. Jezus zegt: *“De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan”* (Mattheüs 24:35).

De grote principes van de wet, van het ware karakter van God, worden belichaamd in de woorden van Christus op de berg. Iedereen die daarop bouwt, bouwt op Christus, de Rots der Eeuwen. Door het Woord aan te nemen, nemen we Christus aan. En alleen zij die Zijn woorden aannemen, bouwen op Hem. *“Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus”* (1 Korinthe 3:11). *“want er is onder de hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welke wij moeten zalig worden”* (Handelingen 4:12). Christus, het Woord, de openbaring van God – de zichtbare verschijning van Zijn karakter, Zijn wet, Zijn liefde, Zijn leven – is het enige fundament, waarop wij een karakter kunnen bouwen, dat zal stand houden.

Wij bouwen op Christus door Zijn woord te gehoorzamen. Het is niet degenen die alleen maar van de gerechtigheid geniet, die rechtvaardig is, maar diegene die de gerechtigheid doet. Heiligheid is geen verrukking; het is het resultaat van het alles aan God overgeven; het is het doen van de wil van onze hemelse Vader. Toen de kinderen van Israël aan de grenzen van het Beloofde Land hun tenten hadden opgeslagen, was het voor hen niet voldoende om Kanaän te kennen, of de liederen over Kanaän te zingen. Dit alleen zou hen niet in het bezit brengen van de wijngaarden en olijfbomen van dit aanzienlijke land. Ze konden het alleen maar echt tot hun land maken door het te bezetten, door aan de voorwaarden te voldoen, door een levend geloof in God te beoefenen, door zich Zijn beloften toe te eigenen, omdat ze Zijn aanwijzingen opvolgden.

Godsdienst bestaat uit het doen van de Woorden van Christus; niet een doen om Gods gunst te verdienen, maar omdat wij totaal onverdiend de gave van Zijn liefde hebben ontvangen. Christus baseert de redding van mensen niet alleen maar op

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

het belijden, maar op geloof dat zichtbaar gemaakt wordt in werken van gerechtigheid. Doen, niet alleen zeggen, wordt verwacht van

[132]

alle volgelingen van Christus. Door handelen wordt ons karakter opgebouwd. *“Want zovelen als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods”* (Romeinen 8:14). Niet de mensen, die door de Geest in hun hart geraakt zijn; niet zij, die zich af en toe aan Zijn kracht overgeven; maar zij die door de Geest geleid worden, zijn kinderen van God.

Verlangt u ernaar, een volgeling van Christus te worden, maar weet u niet hoe u moet beginnen? Bent u in de duisternis en weet u niet hoe u het licht moet vinden? Volg het licht dat u heeft. Zet uw hart erop om gehoorzaam te zijn aan wat u weet van het Woord van God. Zijn macht, Zijn eigen leven, woont in Zijn Woord. Wanneer u het woord in geloof aanneemt, zal het u de kracht geven om te gehoorzamen. Wanneer u acht slaat op het licht dat u heeft, zal er groter licht komen. U bouwt op Gods Woord, en uw karakter zal worden opgebouwd naar de gelijkenis van het karakter van Christus.

Christus, het ware fundament, is een levende steen; Zijn leven wordt meegedeeld aan allen, die op Hem gebouwd worden *“Zo wordt gij ook zelve, als levende stenen gebouwd tot een geestelijk huis.”* (1 Petrus 2:5) *“Op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heilige tempel in den Heere”* (Efeze 2:21). De stenen werden één met het fundament; want in allen woont een gemeenschappelijk leven. Geen storm kan dat gebouw omverwerpen. Want:

“Wat deelheeft aan het leven van God, overleeft alles met Hem.”

Maar elk gebouw dat op een ander fundament dan Gods woord is opgericht, zal instorten. Wie, net als de Joden in de tijd van Christus, bouwt op het fundament van menselijke ideeën en opvattingen, van vormen en rituelen die mensen uitgevonden hebben, of op enig werk, dat hij onafhankelijk van de genade van Christus kan doen, bouwt de structuur van zijn karakter op drijfzand. De felle stormen van verzoeking zullen het fundament van zand wegslaan en zijn huis blijft als ruïne achter op de grenzen van de tijd. *“Daarom, zo zegt de Heere HEERE: ... Ik zal het gericht stellen naar het richtsnoer en de gerechtigheid naar het paslood; de hagel zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overlopen”* (Jesaja 28:16, 17).

[133]

Maar vandaag pleit genade voor de zondaar: *“Zeg tot hen: Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in de dood der goddelozen! Maar daarin daarin heb Ik lust dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve. Bekeer u, bekeer u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven?”* (Ezechiël 33:11). De stem, Die vandaag tot de onboetvaardige spreekt, is de stem van Hem, Die bij het aanschouwen van de stad die Hij liefhad met pijn in het hart uitriep: *“Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens onder de vleugelen [vergadert]; en gijlieden hebt niet gewild? Ziet, uw huis wordt ulieden woest gelaten. En voorwaar, Ik zeg u, dat gij Mij niet zult zien, totdat [de tijd] zal gekomen zijn, als gij zult zeggen: Gezegend [is] Hij, Die komt in den*

GEDACHTEN VAN DE BERG DER ZALIGSPREKINGEN

Naam des Heeren!” (Lukas 13:34-35). Jezus zag in Jeruzalem het symbool van de wereld, die Zijn genade had afgewezen en veracht. Hij weende, o koppig hart, omwille van u! Zelfs toen Jezus’ tranen op de berg werden vergoten, had Jeruzalem nog berouw kunnen hebben en aan haar ondergang kunnen ontkomen. Voor korte tijd wachtte het Geschenk uit de hemel nog, of zij het zou aannemen.

Zó, o hart, spreekt Christus nog steeds op liefdevolle toon: *“Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur open doen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.”* (Openbaring 3:20) *“Zie, nu is het de welaangename tijd, zie, nu is het de dag der zaligheid!”* (;2 Korinthe 6:2).

U, die uw hoop op uw eigen ik hebt gevestigd bouwt op zand. Maar het is nog niet te laat om aan de naderende ondergang te ontkomen. Vlucht naar het vaste fundament, voordat de storm losbreekt. *“Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik leg ten Grondsteen in Sion een beproefde Steen, een kostelijke Hoeksteen, Die wel vast gegrondvest is; wie gelooft, die zal niet haasten.”* (Jesaja 28:16) *“Wend u naar Mij toe, wordt behouden alle gij einden der aarde; want Ik ben God en niemand meer.”* (Jesaja 45:22) *“Vrees niet, want Ik ben met u; zijt niet verbaasd, want Ik ben uw God. Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid.”* (Jesaja 41: 10) *“Gijlieden zult niet beschaamd noch tot schande worden tot in alle eeuwigheden.”* (Jesaja 45:17).